

АНА ГОДБЪРСЪН ТАЙНИ И МЕЧТИ

Част 1 от „Богати и красиви“

Превод от английски: Цветана Ганчева, 2011

chitanka.info

За сестрите от магическия кръг.

Нещо ярко и непознато проряза небосклона... и в крайградските клубове и в тайните барове хората оставиха чашите си за миг, и си спомниха за своите стари и най-красиви мечти. Може би изходът беше в летенето, може би нашата неспокойна кръв щеше да намери своя бряг в безкрайния въздушен океан. Но по това време всички вече се бяхме оплели здравата в нашия начин на живот; и ерата на джаза продължи; поръчахме си още по едно^[1].

Ф. Скот
Фицджералд, „Ехо от
ерата на джаза“

ПРОЛОГ

Сега вече ни е лесно да забравим колко живи и безгрижни се чувствахме през онова лято. Всичко избледнява: и златните отблясъци над Уайт Коув, и смехът, който се носеше в нощта, и лавандуловите искри рано сутрин по фасадите на небостъргачите, които неочаквано извисяваха горди осанки. Всяко утро обещавахе нови чудеса сред другите радости, които толкова рядко ни спохождаха. Затова ще се постарая да ви разкажа, докато все още помня, как беше тогава, преди всичко да се промени — онзи последен сезон от ерата на грохота и смеха.

През лятото на 1929-а, с настъпването на лятото, когато момичетата можеха дръзко да покажат колко високо са се вдигнали подгъвите на роклите, Сухият режим^[2] бе в сила толкова отдавна, че вече никой не му обръщаше внимание. На петдесет човека в града се падаше по един незаконен бар, или поне така твърдяха свещениците в неделните си проповеди, и миловидните момичета, придोшли от дълбоката провинция, вече не се тровеха с ментета, тъй като истинската напитка се намираще безпроблемно. Осемнайсетата поправка превърна всички ни до един в признателни престъпници.

Правехме каквото ни беше приятно, обличахме дрехи, които ни се струваха елегантни, и нарушавахме правилата просто за да си доставим удоволствие — хвърляхме се в градските фонтани, смесвахме социалните класи със същата лека ръка, с която разбивахме коктейлите. Нямахме вече балове за малцината избрани със стари пари и известни имена, а дори да имаше, едва ли някой ходеше. Добрите момичета се гримираха така, както допреди трийсет години го правеха единствено актрисите, а пък те се появяваха под ръка с наследници на корабни империи и дори не си правеха труда да скрият типичния за Бронкс акцент. Момичетата започваха да се обличат като момчета и макар на жените да бе дадено правото да гласуват, ние бързо се насочихме към покоряването на по-сияйни свободи: целувахме се в

автомобилите, пушихме цигари и се разхождахме по улиците, обути в чорапи с телесен цвят.

Ню Йорк бе столицата на търговията, веселието и удоволствията, затова младите прииждаха отвсякъде. Пристигаха на тумби, за да присъстват на приеми, каквито можеха да се организират единствено във вълнуващия град. Бяха от богати семейства, бяха и от бедни семейства, някои от север, други от юг, а трети от запад. Идваха, за да се спасят от кухнята и брака, за да останат в град, където бе възможно постоянно да твърдят, че са на осемнайсет — ако не постоянно, то поне в близко бъдеще, което за нас е почти същото. Повечето идваха заради забавленията, най-вече младите, предимно момичетата.

Вече не си спомням много, но три момичета от миналото лято, изпълнено със страст и плам, не мога да забравя. Всяка бе поела към отредената ѝ неизвестна съдба и много преди следващото десетилетие да се изтърколи, всяка щеше да намери спасението по свой си начин — едната щеше да стане известна, на втората ѝ предстоеше да се омъжи, а третата нямаше да е сред живите.

Тъкмо за тях искам да ви разкажа: за момичетата с къси поли, блеснали очи и мечти, дръзки като големия град.

Момичетата на 1929-а.

---

[1] „Ехо от ерата на джаза“. Прев. Рада Шарланджиева. ДИ „Народна култура“, 1986 г. — Б. пр. ↑

[2] Сухият режим е въведен през 1920 г. с Осемнайсетата поправка на Конституцията на САЩ, която забранява производството, вноса, износа, превоза и продажбата на всякакви алкохолни напитки. Отменен е през 1933 г. — Б. пр. ↑

1

Шепата гости вече се бяха събрали в дървената лютеранска църква на Мейн Стрийт и чакаха от петнайсет минути, а всеки случаен минувач можеше да забележи самотното момиче, което нетърпеливо се оглеждаше отвън. Минаваше четири в този сънен неделен ден в Юниън, Охайо, и трепкащите слънчеви лъчи пробягваха по високите ѝ изваяни скули и немирните кичури, измъкнали се от хлабаво сплетената коса с цвят на мед и дървесна кора. Момичето бе едва на осемнайсет и преди две седмици в град Юниън бе завършило гимназията, която се помещаваше в една-единствена стая. Ако вече споменатият минувач се вгледаше в очите ѝ — нежни, бистри, с наситения цвят на кока-кола в стъклена чаша, — той щеше да забележи в тях едва сдържано безпокойство.

Момичето вдигна очи към ослепителното слънце, което надничаше между разперените клони над нея; разтвори устни и въздъхна. Шитата у дома рокля беше от най-обикновена памучна материя и макар моделът да не беше подходящ за събитието — тя се бе постарала, но очевидно не беше успяла да улучи по-късата, по-спортна кройка на роклите, които се носеха в големите градове, — цветът я отличаваше като булката.

През тесните прозорци се виждаха гостите, насядали по пейките в църквата, и високата фигура на единственото момче в Юниън, което някога ѝ беше обръщало внимание, застанало пред олтара. Беше облякъл черния костюм на баща си, пясъчнорусата му коса не беше подстригана и се спускаше около лицето — едро, приятно, ала все още момчешко. Щом го мярна, безпокойството я задуши още повече, тя отстъпи крачка назад и затвори очи. Всичко се бе случило неподозирано бързо. До тази сутрин дори не вярваше, че ще има сватба, след това се събуди и неочаквано ѝ хрумна, че всичко е истина.

— Кордилия!

Чу името си, обърна се и видя най-добрата си приятелка, Лети Хобстад, чиито очи се открояваха като две сини планети на белия овал

на лицето. Тъмната ѝ коса беше разделена на път в средата, прибрана назад, а дребното ѝ телце бе потънало в същата черна рокля, краката скрити в същите черни чорапи и черни обувки, които баща ѝ настояваше да носи. Щом видя Лети, Кордилия усети как самоувереността ѝ се връща и макар дрехите ѝ да бяха твърде мрачни за сватба, тя се насили да се усмихне.

— Извинявай, че се забавих толкова — рече Лети и усмивката ѝ стана по-широка. След това дръпна сгънатата мрежа за комари, която носеше под ръка, тръсна я, изправи се на пръсти и я нагласи на главата на по-високото момиче. — Леля ти разправя, че не си била заслужавала, но булка без воал не може.

Някой почука нервно по прозореца и двете момичета вдигнаха погледи към лелята на Кордилия, Айда, стиснала тънките си устни в недоволна гримаса, свъсила нетърпеливо вежди. Кордилия кимна на лелята и отново се обърна към приятелката си.

Лети ѝ подаде букет жълти полски цветя, които сигурно беше набрала на идване.

— Готова ли си? — попита я.

Кордилия вдигна поглед, за да се увери, че леля ѝ се е върнала на мястото си, и вдигна мрежата, за да погледне приятелката си в очите. Преглътна с усилие.

— Да заминем довечера.

Усмивката на Лети се стопи и тя пребледня.

— Тази вечер ли?

— Никога няма да станеш звезда, останеш ли тук. — Кордилия напрегнато наблюдаваше приятелката си. Беше изрекла онова, което и двете знаеха, че е истина. — Влакът тръгва в шест и петдесет и две от гара „Дифайънс“.

В тази част на щата на ден минаваше само един влак, с който се отиваше в Ню Йорк Сити — факт, известен на Кордилия от години. Беше научила разписанието наизуст, понеже бягството се беше превърнало в натрапчива фантазия, която не бързаше да осъществи поне до утрото на въпросния ден, когато мисълта, че ѝ предстои да се омъжи, вече не ѝ се струваше нереална и далечна и очакваше церемонията с чувство, подобно на ужас. Сутринта стана да помогне на леля си за закуската и вече бе взела окончателно решение да замине.

Мислите ѝ препускаха цялата сутрин, но Кордилия не предполагаше, че ще събере достатъчно смелост, чак докато не каза на Лети.

Не обсъждаха нищо. Лети повтори часа, в който влакът потегляше, и кимна. Тогава Кордилия пак спусна мрежичката и последва приятелката си по скърцащите дървени стъпала към църквата. Обърна се назад само веднъж, за да погледне къщите, складовете и църквите с фронтони в Юниън — познаваше всички жители по име и всички я знаеха, като дете без родители, с вечно ожулени колене. След няколко часа щеше да седи във влака и никога повече нямаше да види всичко това. Тогава щеше да се е смрачило, а малко по-късно щеше да последва мракът, който никога повече нямаше да се вдигне. Така и не успя да свикне.

Тръгна по пътеката към олтара и усети, че едва мести крака. Сякаш се носеше във въздуха: движенията ѝ бяха напълно автоматични, не зависеха от нея. Зеленикава светлина се процеждаше през тесните прозорци на стените, под високия заострен таван с недовършени дървени греди. Родителите на Джони и по-малките му братя бяха от едната страна на пътеката, а от другата се беше настанила леля ѝ с все същата кисела гримаса, облечена в стара рокля на цветя с широка, бяла дантелена яка, и чичо Джеб, в работен гащеризон, както и братовчед ѝ Майкъл, седнал между двамата. На реда зад леля си и чичо си видя двете сестри на Лети, Луиза и Лора, с опънати коси, стегнати в старомодни кокове.

Семейство Хобстад бяха известни с фермата си за производство на млечни продукти, пуританството, религиозния фанатизъм и че се обличаха само в черно, откакто преди шест години госпожа Хобстад почина при раждането на по-малката сестра на Лети. Децата ѝ я помнеха като светица и Кордилия бе съгласна. Всяка жена, изтърпяла настроенията и строгостта на стария Хобстад, заслужаваше да бъде обожествена, макар за Кордилия това да бе доста съмнително постижение и напълно неуместен начин да употребиш времето, отредено ти на земята. На семейните снимки госпожа Хобстад изглеждаше нелепо дребна до съпруга си. От петте деца единствено Лети бе наследила ръста на майка си. Наричаха я „Дребосъка“ и се отнасяха към нея, все едно бе невидима.

Всички лица бяха обърнати към булката и някои се опитваха да се усмихнат, но очите им сякаш казваха: *Знам какво си направила.*

Обзета от уплаха, че погледите им ще я прекършат, Кордилия си напомни, че е само наполовина една от тях. Майка ѝ може и да бе израснала в Юниън, ала другата част от Кордилия бе от друго място — бляскаво, далечно и също като Лети усещаше, че градчето, в което бяха отгледани, им е тясно. Добре, че Лети настоя, осъзна с облекчение Кордилия, да си сложи воал. Не само че я защитаваше от вперените в нея очи на гостите и осъдителните им изражения, но и от Джон, който протягаше ръце към нейните. Очите му блестяха, ала тя нямаше сили да ги срещне. Не искаше да си спомня щастieto и надеждата, които искряха в погледа му.

Искаше ѝ се да си спомни Джон Фийлд, какъвто беше в деня след завършването на гимназия, когато отидоха при вира и тя заяви, че няма никакво намерение да съсипе хубавите си долни гащи, като влезе с тях във водата, а ако се топнеше гола, тогава и той трябваше да се съблече. Джон бе преглътнал с усилие и не откъсна очи от нея, докато сваляше дрехите си през главата, за да я последва във вира, нагази до колене, после се хвърли във водата. По-късно двамата изпълзяха на каменистия бряг, разтреперани, останали без дъх от студа. На слънце бе толкова горещо, че пареше на стъпалата, докато на сянка си оставаше хладно. Тогава тя го целуна, сгуши се до топлото му тяло и когато ѝ омръзна, му каза да не се въздържа както обикновено. Отначало той се дърпаше, настояваше, че не бива да го правят, но не можа да ѝ устои. Очите му бяха зелени, бяха се взрели в нейните, изпълнени с вълнение, почуда и малко страх. От онова, което направи, отначало я заболя, но сетне всичко свърши, приключи твърде бързо, а тя бе обзета от желание отново да изпита сладостта на болката.

Може би щеше да се случи без каквито и да било последствия, ако братовчед ѝ Майкъл не ги беше наблюдавал, след което бе хукнал право при леля Айда, за да ѝ разкаже какво е видял. Кордилия се върна, за да помогне с вечерята, а по гащите ѝ имаше кръв, беше рошава и нямаше как да излъже за стореното. Не че искаше да крие.

— Същата си като майка си — бе заявила леля Айда и гневно бе стиснала устни така, че над горната се врязаха бръчки.

Леля Айда вечно повтаряше *също като майка ти*, още по времето, когато Кордилия беше дете и закъсняваше за църква или се бавеше, докато донесе вода от кладенеца, всеки път, когато беше твърде щастлива или прекалено намусена. Повтаряше *също като*

майка ти, докато укорът не се превърна за малката Кордилия в нещо като значка на честта. *Също като майка ти* — повтаряше отново и отново леля Айда, докато тормозеше Джон, докато се караше на доктор Фийлд и госпожа Фийлд, а също и на Кордилия, задето се бяха съгласили на скромна церемония в лютеранската църква на Мейн в първия свободен неделен следобед. По този начин леля Айда от раз постигна две неща: завинаги щеше да се отърве от племенницата си, която ѝ създаваше единствено проблеми, и щеше да я предаде на грижите на друг, при това в божия дом.

Докато стоеше до Джон пред олтара на почти празната църква, Кордилия мислеше единствено за бягство. Макар той да бе красив и добър, никога нямаше да ѝ бъде достатъчен и тя изтръпваше от ужас при мисълта за предстоящите петдесет мрачни, студени зими, пикници, организирани от църквата, и пищящи бебета, които щяха да бъдат единственото ѝ развлечение до гроба. Не можеше да си го позволи, без да види какво има отвъд правите улици на Юниън с църковните кули, няколкото самотни телефонни кабели и околните ферми. Не и след като знаеше със сигурност, че любопитството ще я изгори, ако не го утолеше. Не, желанието ѝ бе да види света и дори докато обещавахе на Джон да бъде негова завинаги, тя планираше как да се измъкне, за да си вземе багажа — вече бе приготвила нещата, които смяташе да отнесе у семейство Фийлд — и да се измъкне през задния прозорец на алеята, за да се отправи към гарата и да се качи на влака в 18,52, който щеше да пътува цяла нощ до Ню Йорк Сити, където беше родена.

Когато чу как леля ѝ си прочиства гърлото, Кордилия осъзна, че не е чула казаното от отец Андерсън, и предположи, че трябва да изрече единствените думи, които се очакваха от нея.

— Да — промълви и затвори очи, да не би Джон да долови неискреността ѝ. Надяваше се някой ден той да ѝ прости.

Тогава отец Андерсън ги провъзгласи за съпруг и съпруга, Джон пристъпи към нея и вдигна мрежестия воал, за да открие лицето ѝ. Завладя я чувство, подобно на шок, когато го погледна в очите без каквато и да било бариера, а след това той притисна устни в нейните по онзи топъл, настойчив начин, по който я бе целувал винаги досега. Някой — може би леля ѝ — въздъхна шумно, най-вероятно от

облекчение. Едва когато младата двойка се обърна, за да тръгне по пътеката, Кордилия осъзна, че това бе последната ѝ целувка с Джон.

2

Чуха влака малко преди да го видят, тъкмо когато излизаше от гората, която отделяше Юниън, Охайо, от съседното градче, и двете момичета хукнаха. Лети не можеше да повярва колко по-натрапчиво става бумтенето на влака и скърцането на стоманените колела по стоманените релси. Погледна през рамо, за да види колко бързо приближава огромната машина, докато Кордилия — дългите ѝ крака скъсяваха разстоянието с лекота — не се обърна нито веднъж. Вагоните профучаха покрай тях и запремятаха сенки по лицето ѝ. Косата на Лети беше стегната в кок, но старото ѝ граховозелено палто се разтвори и заплющя, докато се опитваше да настигне приятелката си.

В училище Кордилия беше един клас преди нея и винаги говореше със завидна самоувереност. Откакто станаха приятелки, все повтаряше на Лети, че мястото им не е в Юниън и някой ден ще измислят как да се измъкнат. Лети от край време бе наясно, че е така. Още от малка беше сигурна, че у нея има нещо специално. Начинът, по който се движеше, звънкият ѝ глас — умееше да привлича вниманието и майка ѝ наричаше това качество „магия“. А майка ѝ е била истинска красавица, на млади години, преди да се запознае с баща ѝ, танцувала с балета в Кливланд. Шепнеше, че Лети ѝ била любимката, най-надареното от децата ѝ, докато я учеше да танцува в хола на първия етаж в огромната къща на Мейн Стрийт по времето, когато бяха щастливо семейство, преди мама да им бъде отнета и татко да повели, че танците са дяволско изкушение, а в семейство Хобстад няма да има никакви прякори и започна да я нарича Летиша — рожденото ѝ име.

На гара „Дифайънс“, в далечината, пътниците се скупчиха на перона, изпълнени с очакване. Последва суматоха — хората се провикваха, подаваха багаж, момчета, расли във фермите, се сбoguваха с майките си, готови за дълга раздяла. Сигурно бяха навлекли нови палта върху скромни дочени панталони, които веднага подсказваха за произхода им. Строгата рокля на Лети и стегнатият кок също издаваха,

че идва от изостанало място. В града, казваше си тя, преди да заспи, веднага щяха да забележат прекрасните ѝ качества и да се отнесат към нея подобаващо. От години мечтаеше да замине за града, а сега дори не можеше да повярва, че мечтата ѝ ще се сбъдне в тази лятна вечер в средата на май през 1929 година.

Можеше и да се сбъдне, ако ускореше темпото. Беше се задъхала, краката ѝ бяха уморени, струваше ѝ се, че сивата торба, която бе метнала на рамо, е станала по-тежка, откакто тръгнаха от Юниън. Имаше чувството, че мъкне на гръб сестра си Лора, която продължаваше да настоява да я язди като конче, въпреки че бе висока за възрастта си, а баща им бе забранил подобни волности.

В далечината кондукторът се провикна:

— Всички пътници да се качват!

— Чакай! — опита се да изкрещи Кордилия, но дробове те ѝ изглежда, отказваха да работят.

Носачите бяха приключили с товаренето на щайги червени боровинки и касети мляко в товарния вагон най-отзад, а пътниците вече се бяха настанили зад високите прозорци. Роднини и приятели, пропътували много километри, за да ги изпратят, се отдръпнаха. Зад гарата се простираше полето, по което бяха пръснати дървени къщи и ферми.

— Всички пътници да се качват! — провикна се отново кондукторът, обърна се и стисна желязната дръжка, за да се качи.

Момичетата все още бяха далече на релсите и Лети усети как я обзема ужас, когато разбра, че ще изпуснат влака. Тогава нямаше да има къде да се прибере. Щом баща ѝ разбереше, че е избягала, никога повече нямаше да ѝ позволи да се върне. Не допускаше мечти и глезотии. Събра всичките си сили, вдигна свободната си ръка и се провикна.

— Чакай! Чакайте ни!

Кондукторът спря, стиснал дръжката, и присви очи към тях.

— Моля ви, чакайте! — понесе се звънкият глас на Лети.

— Всички пътници да се качват! — извика отново той.

Втурнаха се по стъпалата в самия край на перона и когато най-сетне се добраха до кондуктора, бузите им бяха поруменели от усилието.

— Още две пътнички — успя да изрече Кордилия, когато застанаха пред него.

— Виждам. — Кондукторът скочи, за да могат момичетата да се качат във вагона.

Кордилия протегна ръка на Лети и двете се качиха заедно. Лети дори не забеляза стъпенката — важното бе, че се качиха във влака, след това влязоха във вагона и тръгнаха по пътеката между седалките, тапицирани в зелен филц. Чу се дрънченето на звънец, вратите се хлопнаха и затвориха пътниците вътре.

— Не мога да повярвам. — Гласът на Лети бе станал напевен от почуда. — Не мога да повярвам, че наистина заминаваме!

— Уплаших се, че няма да успеем — призна Кордилия със същия напевен глас, в който прозираше почуда. Започваше да диша по-спокойно.

Лети кимна. Ужасът, който я бе обзел при мисълта, че трябва да се върне в дома на семейство Хобстад, започна да намалява и под напора на нахлулото облекчение се разсмя. Смехът ѝ стана заразителен, докато търсеха места и се настаняваха. Кордилия беше първа и се тръшна до прозореца, а Лети я последва и се облегна на рамото ѝ, превита от смях.

— Билети?

Покрай трескавото вълнение около заминаването, на Лети не ѝ беше хрумнало, че пътуването с влак струва пари. Преди да отговори обаче, Кордилия извади износен тефтер от вътрешния джоб на старото си палто и изтегли от средата плик, натъпкан с банкноти.

— Имена? — попита кондукторът, докато гласеше молива между две меки, червени листчета.

— Кордилия Грей и Летиша Хобстад — каза Кордилия и подаде парите.

— Вече съм просто Лети — поправи я ведро приятелката ѝ и вдигна очи към кондуктора. Дръпна билета от ръката му, след това взе и молива, и започна внимателно да пише името си. — Лети Ларкспър.

Той не скри пренебрежението си, докато дупчеше билетите им, но Лети прецени, че е най-добре да не обръща внимание на издайническото потрепване в ъгълчето на устата му.

— До последната спирка ли? — попита той.

— Да — потвърди Кордилия. — До Ню Йорк Сити.

— Пристигаме по някое време утре следобед.

— Знам — отвърна толкова остро тя, че не остави място за критика или съмнение.

Години наред бе използвала този глас, за да защитава и себе си, и Лети както от жестоките им съученици, така и от братята и сестрите, готови да им налетят на бой, но също и от съмненията, които понякога обземаха Лети. Дори сега Лети потръпна при мисълта да изтърпи всичко, което се случваше в Юниън, сама, без защитата на приятелката си.

Когато кондукторът продължи по пътеката и поздрави другите пътници, Кордилия протегна дългите си крака на отсрещната седалка и докосна очуканите остри носове на износените си ботуши. Отпусна се като в легло и извърна очи към Лети.

— Какво ще кажеш? — прошепна Лети, почти уплашена, че може да чуе мнението, което независимо от всичко държеше да чуе.

— За кое?

— За новото ми име? — Замълча и се ококори. — Лети Ларкспър!

— Много ми харесва.

— Наистина ли? — промълви облекчено Лети, макар дълбоко в сърцето си да бе наясно, че избраното име звучи прекрасно.

Отдавна бе започнала да изрича четирите срички, за да се почувства по-добре през дългите дни, изпълнени с работа; почти си ги тананикаше, преди да заспи, убеждаваше се, че всичко ще бъде различно, когато хората я наричат с това име. Тогава животът ѝ най-сетне щеше да стане дързък, бляскав, достоен.

Кордилия подпря глава на седалката и се ухили.

— Съвършено е за теб.

— Нали! — Лети стисна очи. — Само за момиче, което слиза от влака в голям град и късметът му се усмихва, всяко ново събитие е по-прекрасно от предишното, докато тя се прочува в целия град и името ѝ заблестява навсякъде. — Слънцето залязваше, но последните лъчи се заиграха с искрите в сините очи на Лети. Кордилия протегна ръка и дръпна фибите от косата на приятелката си, за да се разстеле на тъмни кичури по раменете ѝ. — Не ти ли прилича на име, което гарантира, че ще стана известна певица? Не е ли *мое* име?

— Съвсем като за теб. Само че... ти в големия град, далече от мрачните холове и дребнавите хорица, които седят в тях, и жалките им представи за света...

— Това ще бъда една друга аз, облечена в кожено палто, понесла малко кученце под ръка и ще си имам свита.

— Свита ли?

— Точно така, *свита*. Шофьор, камериерка, готвач...

— Майстор готвач.

— Именно! — Лети въздъхна и тръсна коса по строгата яка на черната рокля.

Освен трите момичета, в семейство Хобстад имаше и две момчета, които носеха косата си като войници, едни и същи черни ризи всеки ден, дори в жегата през лятото, дори когато работеха по дванайсет часа в семейната ферма за производство на млечни продукти. Преди не беше така — едно време баща ѝ беше весел, но това беше отдавна, когато майка ѝ бе все още при тях, за да му покаже как. Сигурно е бил щастлив, когато са се оженили, защото хората винаги са радостни, когато се женят.

Щом Лети си припомни събитията от деня, осъзна, че това не е точно така.

— Джон сто на сто плаче — обади се тихо и се замисли за нежната душа, скрита у високото, силно момче, и искреността, с която бе изрекъл „Да“.

Тази вечер щеше да има тържество у семейство Фийлд и Лети се замисли с искрено съжаление за пайовете, защото едва ли на някого в дома щеше да му е до празнуване. Джон, повече дори от Лети, следваше Кордилия навсякъде, обръщаше внимание на всяка нейна дума, приемаше всяко нейно твърдение и усети как я бодва съжаление към него, когато си го представи сам в Юниън, изпълнен с копнеж. Болката обаче отстъпи пред друга тъжна мисъл — най-близките на Лети едва ли щяха да приемат отсъствието ѝ със същата мъка.

— Джон не е от ревливите — заяви убедено Кордилия и дръпна роклята, за да покрие коленете си.

— Не мога да повярвам, че успяхме — потръпна от радост Лети, щом разбра, че приятелката ѝ няма желание да говори за Джон. Само че част от радостта в гласа ѝ се беше стопила и тя усети как нещо стяга гърлото ѝ.

— Все още не сме успели — поправи я Кордилия.

Сякаш за да я опровергае, влакът потегли рязко. Лети се страхуваше от стореното, но поне нямаше да ѝ се налага на вечеря да седи мълчаливо на масата вкъщи, да се подчинява безпрекословно на баща си, нямаше повече да чува крясъците му, когато изпаднаше в някое от противните си настроения. Приведе се напред и развърза стегнатите връзки на ботушите си. Щом ги изхлузи, пъкна обутите си в черни чорапи крака под себе си и отпусна глава на рамото на приятелката си.

— Наистина не сме, но поне се измъкнахме от Юниън. — Лети затвори очи и се замисли единствено над проявената от тях дързост, вместо за тъжната страна на подвига им.

— Така е! — потвърди Кордилия и се обърна за последен път към единствения свят, който познаваше.

Тя не обичаше пейзажа — скучен, еднообразен, красивата зеленина ѝ напомняше единствено, че много скоро всичко наоколо щеше да оголее и покафенее, преди да настъпи жестоката зима. Монотонното познато кафяво поглъщаше всичко, година след година. Независимо от това, когато Кордилия прилепи длан на стъклото, гледката навън я накара да изпита нещо като изненада.

Най-високото момче от гимназията на Юниън, випуск '29, седеше върху купчина траверси на изток от гарата и я наблюдаваше. Дългите му крака бяха свити, той бе отпуснал лакти на коленете, момчешките му черти бяха сгърчени от тъга. Ръкавите на бялата официална риза, която беше облякъл за церемонията, бяха навити, вратовръзката я нямаше и адамовата му ябълка приличаше на сянка в угасващия ден. Стъпалата му бяха прекалено големи за слабите крака и изглеждаха смешни в необичайните обувки, взети назаем. Докато влакът отминаваше, очите им се срещнаха, ала той дори не вдигна ръка, за да ѝ помахва. Все едно беше седнал там, за да я види, когато заминава. Изглежда, се беше досетил, че си е оставила време, за да замине.

Само че влакът се движеше по-бързо, отколкото тя си беше представяла, той профуча покрай нея и изчезна от погледа ѝ.

Кордилия премести очи към бараките с керосинови лампи на прозорците. Небето бе забулено в пурпурно, а градчетата и големите разстояния между тях се стрелкаха с неподозирана скорост, за която

единствено беше чувала. Всичко познато досега оставаше в миналото с бързината, на която двете момичета се бяха надявали, картините, оброчени от правоъгълните, черни рамки на прозорците.

— Излязох през главния вход — прошепна Лети. Очите ѝ се затваряха, всяка дума следваше предишната по-бавно, докато сънят я притискаше. Денят ѝ беше безкрайно дълъг — беше станала на зазоряване, за да издои кравите, да приключи със задълженията си и да отиде навреме на сватбата, а и винаги когато заговореше за нещо тъжно, я притискаше умора и се затваряше в себе си. — Никой не обърна внимание.

Кордилия наблюдаваше лицето на приятелката си, спокойно, бледо, също като луната, макар кожата ѝ да блестеше от жажда за живот.

— Луиза май приготвяше вечерята, а момчетата сигурно още бяха във фермата...

Отдавна бе разбрала, че хората от семейството ѝ са напълно безчувствени, въпреки това Кордилия усещаше, че приятелката ѝ е наранена от последната проява на безразличие тъкмо когато заминаваше завинаги. Беше очевидно от начина, по който се отпусна на рамото ѝ.

— Едва ли ще забележат, докато някой ден не отворят вестника и не попаднат на името *Лети Ларксър*... което няма да им говори абсолютно нищо. Ще познаят обаче снимката... може би ще съм на сцената, а публиката станала ще ръкопляска, в краката ми ще лежат купища рози...

Гласът на Лети заглъхна, очите ѝ бяха затворени, а устните леко разтворени, за да въздъхне тихо, унесено.

Кордилия усети облекчение, задето не ѝ се налагаше да отговори. Бягството от Юниън, за да отидат в големия град, бе сближило приятелките, но Кордилия бе много по-издръжлива от Лети и си даваше сметка, че не могат да постигнат желаното толкова лесно — особено когато ставаше въпрос за слава, богатство и мечтите, към които всички се стремяха.

Може би усетът към действителността помагаше на Кордилия да се отнася по-сурово към собствената си мечта. Беше подвела най-добрата си приятелка — единствената си приятелка, — че бяга просто заради удоволствието да се махне от града. Години наред бе таила

истинската причина, както и много други сираци, и знаеше, че ако някой се усъмни или покаже недоверието си, ще се свие, готова да умре.

Напуснаха границите на Охайо, когато нощта се спусна; пътуваха с неподозирана скорост към мястото, на което отдавна мечтаеше да се върне. Останалите пътници във вагона много отдавна бяха спрели да приказват. Цареше тишина, осветлението беше приглушено. Ако можеше да предвиди онова, което предстоеше да се случи през следващите две седмици, ако можеше да си представи безсънните, безумни нощи, сигурно щеше да се опита да си почине. Очите ѝ обаче бяха широко отворени и във всяко ъгълче на ума и сърцето ѝ жужеше толкова енергия, та съзираше мечтите си наяве. Искаше да види как слънцето изгрява в друг щат, да се докосне до онова, до което светът не я беше допускал досега.

3

Името на имението „Марш“^[1] подвеждаше, защото всяко кътче бе великолепно поддържано от десет градинари така, че да не остане и следа от дивата природа, царувала някога тук. Имението се наричаше „Марш“ единствено защото името на създателя му беше Марш. Намираше се на прекрасен парцел, който бележеше източната граница на Уайт Коув, на северния бряг на Лонг Айлънд — с автомобил беше съвсем близо до Уолстрийт и парите, които се изкарваха там, но достатъчно далече от неугледните квартали на града.

По искрящозелените морави, ширнали се, докъдето стигаше поглед, бяха засадени най-различни дървета, повечето внесени от английската провинция. Под клоните им се разхождаше момиче, облечено в широка, розова копринена пижама, стара козирка за тенис и палтенце от норка, достатъчно късо, за да разкрие бързите движения на фините ѝ бедра. За нея нямаше никакво значение, че по това време хората обикновено са облечени за вечеря, а в сезона не беше необходимо да се намята с кожено палто.

Казваше се Астрид Донъл. Косата ѝ беше с цвета на яйчен жълтък, подстригана на черта така, че крайчетата се бяха накъдрили до челюстта, а нежното сърцевидно лице бе на момиче, което все още имаше слабост към сладкиши, но достатъчно голямо, за да е изпитало неведнъж удоволствието на целувките. Ако някой я беше попитал за часа, може би щеше да се досети, както неведнъж досега, че вече не е утро, но нямаше никаква представа от точния час. Палтото пък просто потвърждаваше, че на Астрид често ѝ беше студено, макар останалите да се чувстваха добре. Сега, докато прекосяваше ливадата, ѝ стана топло и тя остави кожената дреха да се смъкне на тревата.

— Госпожице Донъл!

Астрид присви очи на слънцето и погледна към прислужницата на каменната веранда на къщата, собственост на третия съпруг на майка ѝ, Харисън Марш II.

— Търсят ви по телефона!

Астрид се заизкачва по полегатия хълм и приключи с безцелната си разходка по-бързо, отколкото възнамеряваше.

— Нямам представа как стана, но си изгубих палтото — заяви задъхано, когато бе до прислужницата. — Изпрати някой да го намери, миличка.

— Добре, госпожице. Търсят ви по телефона.

— Разбрах — отвърна бързо Астрид, но не и грубо, докато влизаше в сумрачния първи етаж и се опитваше да приспособи очите си.

Костите ѝ тежаха приятно, както се случваше, след като станеше от сън, и се усмихна доволна при мисълта, че може да си спести обличането с ежедневни дрехи. Нима само преди седмица се върна от девическия пансион в Кънектикът, откъдето пристигна с частен ферибот, който я превози през пролива заедно с четиринайсетте куфара? Оставаше ѝ още година в училището на госпожица Портър, но незнайно как, през последните седем дни у нея се загнезди убеждението, че повече няма да се върне там. Не можеше да определи със сигурност защо, още повече че беше чудесна ученичка, когато си направеше труд да се съсредоточи. Може би животът тук я погълна и всичко извън този живот вече ѝ се струваше маловажно и безинтересно.

Прекося библиотеката с прозорци от оловно стъкло на две от стените и влезе в главния коридор в предната част на къщата. Все още не бяха запалили лампите и от огромните прозорци нахлуваше синкава светлина. Слушалката бе поставена отстрани на телефона, върху малката масичка от полирано палисандрово дърво. Спря, преди да вдигне, и забеляза, че крачолите на пижамата ѝ са изкаляни по ръбовете.

— Ало — обади се най-сетне, притиснала слушалката до ухото си.

— Здравей, сладурче.

Астрид затвори очи и ъгълчетата на устата ѝ се извиха нагоре. Звукът на гласа му я караше да се чувства като безценна порцеланова кукла. Гласът много му отиваше — завладяващ, вълнуващ — и ѝ върна спомените за всички места, на които ходиха снощи.

— Добро утро, Чарли. Да не би да ставаш сега?

— Не, мила, не мога да се излеждавам по цял ден като теб. — Близо до него се чуваха гласовете на трима мъже, които говореха бързо.

— Не... предполагам, че си станал преди часове и си се заел с важни дела — пошегува се тя. Очите ѝ все още бяха затворени и се олюля в хладното антре на Марш Хол. Вече повече от година наричаше Чарли свое гадже, още от началото на миналото лято. — Аз обаче не съм. Отдадох се на мързел, докато амбицията не ме накара да отида да видя как тревата расте между пръстите на краката ми.

— Браво. Наспала си се и сега си красива. Искам моето момиче да бъде най-прекрасното на утрешното парти.

— Какво парти?

— Партието, което татко организира. Има рожден ден.

Всички в Уайт Коув знаеха, че бащата на Чарли е един от най-крупните търговци на нелегален алкохол в Ню Йорк, че използва имение наблизко като реклама за начина на живот, който си беше осигурил. — Нали ти казах снощи? Не помниш ли?

— Така ли? Изглежда, съм забравила — отвърна тя не защото не помнеше, а защото ненавиждаше да се съобразява с предварително изготвени планове.

— Облечи сребрилата рокля, която ти подарих, докато беше в училището. Ще изпратя автомобил да те вземе.

Астрид замечтано отпусна глава на една страна. Сребрилата рокля, за която той говореше, изобщо не ѝ ставаше, разбира се. Дрехите, които Чарли ѝ купуваше, бяха с по два номера по-големи, сякаш не можеше да прецени колко по-дребна е от него. Нямаше проблем обаче да поръча да я стеснят до утре — на някоя от прислужниците щеше да ѝ се наложи да поработи през нощта.

Астрид отвори очи и забеляза, че не е сама.

— Изгуби ли се? — заговори тя на младежа в дочена риза, натъпкана в работен панталон.

Момчето беше високо и жилаво, кожата му загоряла от слънцето. Беше хубав, с тъжни очи.

— С кого говориш? — попита Чарли, наострил уши.

— С никого. Няма значение. Изпрати утре автомобил, привечер. Чао. — Постави слушалката на вилката. — Познавам ли те? —

измърка, макар да знаеше, че няма начин да го познава, тъй като, макар и красив, той си оставаше недосягаем бедняк.

За нейна изненада, той кимна. Черната му коса беше паднала над очите и той срамежливо я приглади, преди да отговори.

— Да, госпожо. Казвам се Лук. Яздили сме заедно няколко пъти, когато бяхме още малки. Татко беше управител на конюшните в имението на граф Де Груите в Грейт Нек.

— Сигурна бях! — излъга го. — Били сме осемгодишни — рече тя, тъй като майка ѝ беше омъжена за графа — втория ѝ съпруг — година и няколко месеца, май през 1920-а. — Кажете какво те води тук, Лук? Да не би отново да си постъпил на работа при нас?

— Не... — Той замълча, обзет от неудобство, и сведе поглед към краката си. — Сега работя в кълтри клуб „Уайт Коув“.

Кой знае защо, тези думи я накараха да се усмихне и когато забеляза, той също се усмихна. Тогава момичето реши, че няма желание да научава какъв е бил животът му, преди да се озове в антрето този следобед — едно от най-похвалните ѝ качества беше, че не любопитстваше — и сви доволно рамене.

— Изведнъж огладнях. Ами ти?

— И аз.

Тя се стрелна към него, стисна ръката му и двамата забързаха през притихналите стаи към кухнята, където готвачката и помощничката ѝ месеха хляб. Готвачката вдигна поглед — имаше мило, бузесто лице, както приляга на готвач — и за секунда в очите ѝ заблестяха недоумение и неодобрение, когато видя младата госпожица, облечена в пижама късно следобед, стиснала за ръката непознато момче в работни дрехи. Отдавна работеше за стари, богати семейства и още помнеше дните, когато репутацията на едно момиче можеше да бъде съсипана заради много по-незначително прегрешение. Само че през последното десетилетие всички правила бяха променени и в Марш Хол, също както и в околните имения, потомците на стари, благородни фамилии се хранеха в необичайни часове, при това с хора, които не бяха от тяхната черга.

Напоследък можеше дори да отидеш на гости на Пето Авеню, да влезеш в игрален дом и да се натъкнеш на светски дами, загърнати в шалове от пера, на репортери, върнали се от някое местопрестъпление, на студенти в Принстън, на наследнички в мъжки панталони, на

златотърсачи и комарджии, банкери и контрабандисти (не че между тях имаше разлика, нали?) — и понякога, много рядко, да попаднеш на някоя и друга невинна душа. Възможно бе да срещнеш три поколения дебютантки, всяка накичена с наследствените бижута, притиснала се към известен рекетър на боксов мач, докато обсъждат разпалено яките, потни, окървавени мъже на ринга, и най-различни изтънчени люде, които обикалят заведения, където сервират бренди в очукани чашки за кафе. Затова, когато готвачката видя Астрид Донъл с конярчето, не се изненада особено.

— Марта, гладни сме — заяви Астрид и нацупи устнички. Не че имаше намерение да се цупи, защото я завладя спокойствие, когато усети аромата на втасало тесто и семплата обстановка в тази част на къщата, с медните капаци на печките и белите плочки с размерите на тухли по стените. Пусна здравата, загрубяла ръка на Лук и прекоси стаята. — Ще ни направиш ли яйца?

— Разбира се, мила — отвърна готвачката, щом Астрид прегърна по-възрастната жена през врата и въздъхна доволна, когато усети целувката по косата. — Само седнете, за да не ми се пречкате. На печката има кафе.

Астрид намигна на новия си приятел. Той опипваше нервно колана си и пристъпваше от крак на крак в единия край на кухнята. Нищо чудно, че се чувстваше неловко като гост, тъй като беше прислужник. Тя наля и на двамата кафе в чашки от фин порцелан и го повика да седне до нея на високите столове пред работния плот в средата на кухнята, откъдето можеха да наблюдават как готвачката разбива яйцата им.

Той предпазливо отпи и я погледна така, сякаш не беше сигурен дали е редно да заговори.

— Каза, че работиш в клуба. — От него лъхаше на окосена трева и пот и близостта му ѝ достави удоволствие, накара я да се отпусне.

Той кимна.

— Тренирам конете.

— Вече не ми остава време за езда — отвърна тя и замахна небрежно с ръка. — Дали да не се заема отново, след като *ти* си тук? — Подпря лакти на масата, наведе се към него и изчака тъмните му очи да срещнат нейните. — Ще ми помогнеш ли?

Той кимна, но така и не успя да отговори, защото готвачката шумно стовари две купи. Във всяка имаше купчинка бъркани яйца, покрити с резен бекон.

— Благодаря — обърна се той към жената и кимна доволен.

— Да, благодаря ти — обади се и Астрид, взе бекона с пръсти и предпазливо отхапа едно ъгълче. — Сега вече ясно си те спомням — призна си, забравила, че преди малко се беше престорила, че го е познала. У него наистина имаше нещо познато, сега вече го забеляза — скромно момче в карирано бархетно яке, което водеше понито ѝ за юздата. — Бяхте трима, нали?

— Имах двама по-големи братя, Джон и Питър. — Очите му блестяха и Астрид долови колко приятно му е станало, че го помни.

— Разхождаше понито ми Арабела. По онова време бяхме еднакво високи... — Дяволита усмивка затрепка по устните ѝ. — Понякога се обръщаше и ме поглеждаше — прошепна нежно.

Неговата усмивка се стопи при тези думи и лицето му се сгърчи. Едва тогава Астрид се сети, че като дете е бил влюбен в нея. Усещаше, че готвачката я гледа неодобрително, но не ѝ обърна никакво внимание. Такава си беше — обичаше Чарли, разбира се, но беше непоправима флиртаджийка, доставяше ѝ невероятно удоволствие да накара някой мъж да се изчервява.

— Ето къде си бил.

Готвачката първа вдигна очи, след това се обърнаха и Астрид, и Лук.

На вратата бе застанала майка ѝ, Вирджиния Донъл де Груйте Марш, чиито изразителни черти разкриваха недоволството, което някой би могъл да не долови в гласа. Бе дребна и крехка, но присъствието ѝ всяваше страх. Всички бяха наясно, че господарката на дома обича партитата не по-малко — може би дори повече — от дъщеря си, факт, който накара втората да се намръщи.

Майката на Астрид беше издокарана в официална рокля, но личеше — особено на светлината, която струеше през високите прозорци, че не се е преобличала от вчера. Бледата ѝ кожа изглеждаше повехнала, черната рокля без ръкави с черен колан на тънката талия висеше смачкана и безформена на слабото ѝ тяло. Косата ѝ беше прибрана за партито, на което бе изоставила снощи съпруга си, но сега висеше по раменете също като водорасли. Катарамите на обувките с

високи токове, обсипани с диаманти и смарагди, бяха малка част от блестящите аксесоари.

Едва след няколко секунди Астрид осъзна, че майка ѝ търси не нея, а Лук.

— Къде ли не те търсих — добави без всякаква нужда Вирджиния.

Момичето едва ли щеше да разбере при какви обстоятелства Лук бе срещнал майка ѝ и тя го беше поканила в Марш Хол, но предположи какво се е случило — все пак майка ѝ често посещаваше кънтри клуб „Уайт Коув“, а хората с по три брака зад гърба си рядко са верни на половинките си — и самата мисъл я отврати. Астрид бе наследила флиртаджийските умения от майка си, но далеч не беше толкова безцеремонна. Усмихна се мило, доколкото можа, на готвачката, преди да се изправи.

— Благодаря ти, Марта, но едва сега осъзнах колко късно е станало, а трябва да накарам някой да ми стесни роклята за партито утре вечер у Чарли — заяви тя.

Без да погледне когото и да била в кухнята, момичето тръгна към коридора, но когато бе на вратата, майка ѝ я стисна за китката.

В първия момент Астрид реши, че ще ѝ се скарат, задето е спала чак досега и очевидно има намерение да пропусне семейната вечеря в трапезарията на семейство Марш, задето е съсипала скъпата пижама или задето е изтъкнала на всеослушание, че ще посети дома на известен контрабандист. Вместо това майка ѝ разтвори тънките си устни, срещна погледа на дъщеря си и попита:

— В колко часа е партито?

---

[1] Marsh (англ.) — блато — Б. пр. ↑

4

Кордилия възнамеряваше да остане будна, но изглежда, бе заспала, защото, както наблюдаваше предградията да профучават покрай прозореца, в следващия момент всички се блъскаха към изхода.

— Лети — прошепна и приятелката ѝ се размърда на седалката до нея. Кордилия преглътна. — Пристигнахме.

Лети отвори очи и се огледа първо надясно, после наляво.

— В Ню Йорк ли?

Щом чу името, Кордилия се усмихна.

— Да. — После се изправи, затегна колана на палтото си и посегна към ръката на Лети, за да се смесят с множеството.

Изглежда, двете момичета бяха забравили да дишат, откакто слязоха на перона и се озоваха наред просторната гара. Огромна бе единствената дума, която хрумна на Кордилия, защото не приличаше на нито едно фойе или място, което бе виждала досега. Подът бе от някакъв лъскав камък, по който се пресичаха пътищата на стотици хора, навели глави, сякаш таванът от желязо и стъкло, високо над тях, бе създаден с магия.

— О! — промълви Лети и розовите ѝ устни останаха отворени, докато се взираше нагоре. Стрелките на гигантски часовник, точно над релсите, се движеха между римските цифри. Беше станало почти четири и първият им ден в големия град беше почти приключил.

— Пристигнахме. — Гласът на Кордилия прозвуча тихо, изпълнен с удивление.

Разполагаха само с миг, преди тълпата да ги повлече, и единственото изискване бе да се движат. Затова двете продължиха напред, през множеството, докато не се озоваха на хладно навън.

По небето не се мяркаше нито едно облаче, а слънцето ги накара да присвият очи, след като минаха през величествения мраморен вход на сградата, който им се стори толкова голям, сякаш можеше да се разпери и обхване целия Юниън. Наоколо се носеше непрестанна гълчава, но те не чуваха нито дума; клаксоните на автомобилите се

смесваха със скърцането на гуми, докато шофьорите пълзяха по широката улица пред гарата, преди да се влеят в трафика. Усещаше се миризма на изгорели газове, на пържена храна и мъжки одеколон. Понататък се издигаше градът, също като картина — сградите изглеждаха ръбести, щръкнали право към небето, коя от друга по-високи, до една увенчани с кули и готически елементи, докъдето стигаше погледът.

Кордилия усети колко е студена ръката на Лети; изглежда, бе твърде шокирана, за да проговори, и двете забавиха крачка, когато излязоха на тротоара. Там се беше събрала тълпа — повечето жени, спрели на място, въпреки че около тях кипеше живот — вдигнали глави нагоре.

— Какво става? — попита Кордилия една жена в дреха на геометрични шарки, провиснала свободно по слабата ѝ фигура. Непознатата бе нахлупила мека сива, филцова шапка, много подобна на шлем.

— Не знаете ли? — Жената се обърна към Кордилия и Лети, без да крие раздражението и учудването си. Примигна към тях, но бе очевидно, че няма никакво желание да откъсва поглед от небето дори за миг. — Макс Дарби, известният авиатор, показва номерата си...

Кой? — понечи да попита Кордилия, но жената вече бе вдигнала глава, както и всички останали, притиснала шапката си с ръка. Кордилия проследи погледа ѝ и видя — на фона на безупречно синьото небе, по-високо дори от небостъргачите — малка сребърна капсула, която се виеше във въздуха и оставяше следа от бял дим. Изпъна пръсти и заслони очи, за да не ѝ блести в очите.

— О, не! — ахна Лети. — Този самолет гори.

— Нищо подобно — сопна се нетърпеливо жената със сивата шапка. — Димът е, за да напише нещо в небето.

— Я! — възкликнаха едновременно и двете момичета, вторачили се в небето.

Тръпка на вълнение разтърси Кордилия, докато наблюдаваше как смелчагата изписваше бели букви над Манхатън. Накъдреното „П“ беше последвано от „А“, в момента изписваше „Р“... Нямаше абсолютно никаква представа коя буква ще последва, въпреки това зрелището я развълнува невероятно много. То потвърждаваше мнението ѝ, че Ню Йорк се оказва далеч по-изключителен, отколкото можеше да си представи едно обикновено момиче от Охайо, че тук бе

свят на чудеса, в който гражданите използваша небето като дъска за писане, а пък аеропланите като писалки. А не беше в града дори от час.

— Да разберем ли какво е да се возиш в такси? — попита след малко Кордилия.

Надписът на авиатора беше готов: ПАРК РОЙЪЛ ВЕЧЕ Е ОТВОРЕН, каквото и да означаваше това — буквите се издължиха и скоро станаха нечетливи на фона на синьото небе. Тогава тя направи няколко големи крачки към улицата, старият куфар подпрян на бедрото, и вдигна ръка.

Ръбесто черно такси наду клаксон, пресече две платна и се насочи към Кордилия, за да спре точно пред нея. За момент Лети се уплаши, че шофьорът ще я прегази и ще се качи на тротоара, затова ѝ трябваша няколко секунди, за да задиша пак нормално. Тогава Кордилия се поклони доволно, отвори задната врата на таксито и замахна угоднически с ръка, за да покани Лети да се качи на задната седалка.

Впечатляваща беше думата, с която в Юниън описваша приятелката ѝ заради бързата, отсечена походка, острите черти, от които лъхаше надменност, и умението ѝ да издържа дръзко хорските погледи. Не биваше да забравя и начина, по който покори Джон, най-красивото момче в града, как го отне от дъщерята на преподобния Уолъс, при това, без дори да помръдне пръст, за да привлече вниманието му. Кордилия винаги успяваше по този начин: хладнокръвно, непоколебимо, но дискретно, така че околните да ахнат от изненада.

Лети премести ръце от скута си на кожената седалка и усети, че няма сили да вдигне поглед по-високо от коленете си. За нея бе истинска загадка какво правят хората, когато се качат в такси, но се надяваше, че Кордилия, вече сложила багажа на седалката между тях и затворила вратата, бе наясно.

— Момичета, вие актриси ли сте?

Лети вдигна очи и срещна погледа на шофьора в огледалото за обратно виждане. Той може и да се закачаше с тях, но от заоблената брадичка, мекото кепе и искрящите сини очи на сбръчканото, обветрено лице, лъхаше доброта. Човек с подобно лице не би се подиграл с тях. Знаеше, че притежава неуловимото качество —

същото, което Кордилия беше открила, и бе причината двете да опитат късмета си в големия град, а ето че, изглежда, и нийоркчани забелязваха, понеже бяха по-чувствителни и наблюдателни.

— Точно така — отвърна ведро Лети и се приведе напред. — Певица съм, мога и да танцувам. Това е една от причините да се преместя тук. Приятелката ми Кордилия Грей не е, тя обаче е създадена за живота в града.

— Имате хубавко личице, госпожице.

Лети усети как се изчервява и извърна поглед. Забеляза, че Кордилия е извадила тефтера от джоба на палтото и се беше надвесила над страница, изписана с нейния почерк.

Любовта си струва, но е възможно да откриете, че любовниците могат единствено да изгубят времето на момичето.

Кара Готлинг

На Лети ѝ трябваше малко време, докато си припомни защо името ѝ се стори познато, след това се сети, че го беше чула в радиопиеса, която слушаха през зимата. Беше останала с впечатлението, че Кордилия не се интересува особено. Отдолу мярна адрес, поне приличаше на адрес, част от него записан с молив, друга с мастило, сякаш информацията бе събирана с течение на времето.

— Знаете ли къде е пансионът за неомъжени „Уошбърн“? — попита Кордилия и затвори тефтера.

— Разбира се — отвърна шофьорът и запали. — В Гринич Вилидж ли?

— Ама ние не искаме да ходим на село — обади се Лети, като се постара да не говори рязко, но достатъчно високо, за да надвика шума на автомобила. — Изминахме целия този път, за да живеем в града.

Очите на шофьора отново срещнаха нейните в огледалото за обратно виждане. Изглежда, се опитваше да разбере дали тя се шегува, или не. Когато най-сетне прецени, отвърна:

— Гринич Вилидж е част от града. — И ѝ намигна.

Лети кимна, пак се изчерви, а таксито потегли. Наблюдаваха как градът профучава покрай тях, докато пътуваха към центъра. Мъже,

нахлупили шапки, се разхождаха и от двете страни на улицата, оглеждаха витрините, някои придружаваха жени, заболи китки изкуствени цветя над перифериите на шапките си. Минаваха момичета с бърза крачка, полите им шумоляха, ръбовете на чорапите им бяха прави като стрели, чипите им нослета вирнати високо. В сравнение с тях, Лети и Кордилия изглеждаха доста неугледни, въпреки че никой не надничаше през прозорците на таксито им. А и интересните момичета се създаваха сами, поне така твърдеше майката на Лети.

Дълго пътуваха по широк булевард, спираха, отново потегляха, поклащаха се и се олюляваха с всяко движение на таксито. Градският шум прииждаше на вълни. На всеки ъгъл бе изложено нещо за продан: цветя, списания или плодове, подредени в пъстри пирамиди. Изминаха още няколко пресечки и завиха по крива, тясна улица, обточена с дървета и ниски сгради, които бяха по-високи и по-близо една до друга, отколкото тя беше виждала.

— Пристигнахме. Това е пансион за неомъжени „Уошбърн“. — Шофьорът посочи четириетажна тухлена къща, малко по-навътре от останалите.

Кордилия внимателно извади банкнота от плика в тефтера и плати на човека. После с Лети грабнаха багажа и го понесоха по стълбите към просторното, чисто фоайе на „Уошбърн“. Токчетата им потракваха по старото дюшеме. Надникнаха през широка врата от дясната страна и мярнаха шест жени на различна възраст, разположили се в нещо като хол, да пият кафе в разнородни чаши. Непознатите разговаряха приглушено.

Управителката беше вдигнала сивата си коса на кок и макар да се беше настанила зад бюро, Лети правилно предположи, че роклята ѝ е достатъчно дълга, за да скрива глезените от похотливи погледи. Кордилия се отправи към нея и я попита колко струват стаите.

— Дванайсет долара на седмица за стая с две легла — отвърна строго старата.

— Дванайсет долара на седмица? — повтори Кордилия и затвори очи.

Лети бе застанала зад Кордилия и надничаше към отворения тефтер, където пишеше: „Уошбърн“, 2 легла в стая, чисто, 7 долара на седмица. Лети нямаше почти никакви спестявания, защото баща ѝ прибираще всичките, които дъщерите му изкарваха, за да ги

предостави на съпрузите им, когато се омъжеха. Беше ѝ неудобно, че Кордилия плаща за всичко, макар и само в началото. Много скоро щяха да си намерят работа, която щеше да им донесе много повече пари, отколкото изкарваха у дома — или пък Лети щеше да стане известна за нула време и тогава нямаше да имат за какво да се притесняват.

— В стаята има леген и гардероб. Сервизните помещения в края на коридора са общи. — Господжата наведе очи и забодде дългия си нос във вестника, който четеше, преди момичетата да влязат. След малко затвори вестника, сякаш искаше да им покаже, че въпросът е решен. — Никъде наблизко няма да намерите по-евтино място, милички, не и, без да рискувате живота или репутацията си.

За момент Лети се зачуди дали Кордилия иска да си тръгнат — тя не приемаше добре подобни приказки, — но изглежда, нещо друго бе привлякло вниманието на приятелката ѝ. Беше впила поглед във вестника на старата.

— Може ли да го прочета? — рече тя, протегна ръка и го обърна, за да могат с Лети да четат. Най-отгоре на страницата се виждаха едрите букви на заглавието „ОТ ИМЕНИЕТО СИ В ЛОНГ АЙЛЪНД КОНТРАБАНДИСТЪТ ГРЕЙ ЗАКЛЕЙМЯВА ПРОЯВИ НА НАСИЛИЕ“.

— Странно! Имате еднакви фамилии! — възкликна Лети и стисна ръката на приятелката си.

— Странно, нали! — отвърна с изтънял гласец Кордилия.

Междувременно Дариъс Грей продължава да организира пищни партита в Догуд, имението си в Уайт Коув, и да приема с присмех обвиненията за порочните си деяния. „Бизнесът ми е напълно законен“, настоя той, докато палеше цигарата на репортера. „Моят бизнес е да създавам добро настроение за жителите на Лонг Айлънд и Ню Йорк, а също и цялата страна ме обича, защото им доставям радост.“

Имаше още, но Лети не успя да прочете статията, защото с рязък жест Кордилия бърна вестника на управителката.

— Още през първия ни ден в Ню Йорк името ти е на първа страница на вестника — заяви развълнувана Лети. Стори ѝ се, че това е потвърждението и решението им да напуснат Юниън и да последват съдбата си е било правилно. — Госпожо, бихте ли ни дали вестника, след като го прочетете? — усмихна се тя на управителката. — Така ще можем да го запазим като спомен от пристигането си!

Червеночоса жена зад тях прихна и покри устата си с длан.

За момент двете момичета насочиха вниманието си към останалите присъстващи. Лети усети как настроението ѝ се разваля и изпитваната допреди малко радост се стопява, щом осъзна, че се е държала твърде ентузиазирано и провинциално. Момичетата в съседната стая бяха облечени елегантно и се бяха надвесили над списанията си, по обувките им нямаше нито пращинка, докато Кордилия и Лети бяха кални, след като тичаха през гората.

Кордилия не показва с нищо, че е чула обидния присмех. Врътна се със самоувереността на момиче, което възнамерява да плати за онова, което иска, преброи дванайсет долара и ги извади от плика в тефтера.

— Ще вземем стаята.

Управителката взе банкнотите, бавно ги преброи и ги пхна на скришно под колана на полата си. Без да се усмихва, стана и направи знак да я последват по стълбите. Прибра дългата си пола, докато се качваше, за да не се спъне.

— Вечерният час е от десет — предупреди тя. — Никакво пиене, никакво пушене, никакви мъже не се допускат в „Уошбърн“. — След това се обърна и впи поглед в сините очи на Лети. — Никакви изключения.

— А ние не се занимаваме с такива неща — побърза да я увери Лети.

За момент останаха безмълвни на площадката на втория етаж, сетне управителката прочисти гърло и продължи:

— Сега така твърдите, но аз познавам момичетата като вас — идвате и се преструвате, че сте различни, после ставате като всички останали.

Грубият глас на управителката, напрежението, което се усещаше, докато ги водеше по коридора, накара Лети да потръпне. Сигурно всички момичета в пансион „Уошбърн“ бяха с безукорни маниери и

неотклонно се съобразяваха с правилата, а пък тя вярваше на всичко това, защото бе нова.

В този момент, макар че нямаше как да знае, млада разведена жена, Лили, шепнеше на папагала си, Лулу (чието присъствие в стаята бе абсолютно забранено според правилата на пансион „Уошбърн“), докато боядисаната ѝ в черно коса бе навита на ролки. На третия етаж две момичета, прекарали целия ден като машинописки в рекламна фирма, се разкрасяваха и тръпнеха в очакване, защото двама господата от счетоводството ги бяха поканили да излязат. Едната беше облечена в лимоненожълта рокля, обсипана с мъниста, а другата се беше докарала в черен сатен. Щяха да ходят на непознатото, далечно място, наречено Харлем, за да танцуват чарлстон и ако се върнеха преди вечерния час, нямаше да е по техен избор.

— Това е стаята ви — посочи управителката и отвори вратата на стаичка с един прозорец, две метални легла и бюро, над което беше закачено старо, напукано огледало. Личеше, че навремето стените са били розови, но сега бяха избелели, олющени и никой не можеше да определи какъв точно е цветът.

Кордилия влезе първа и огледа. Обърна се към управителката и вирна брадичка, сякаш очакваше нещо по-прилично. Гласът ѝ прозвуча равнодушно.

— Става — заяви тя.

— И аз така мисля — погледна ги пренебрежително управителката.

Лети се шмугна покрай нея, за да влезе. Седна на по-близкото легло. Отпусна се на дюшека и чу скърцане, което едва не я накара да скочи уплашено.

— Благодаря — рече тя с изтънял глас.

Управителката не отговори. Изпъчи се и заговори:

— Не забравяйте, вечерният час е десет. И не правете номера. Отдалече надушвам лошотията.

Когато старата ги остави, Лети въздъхна и кимна. Вратата най-сетне се затвори, а Кордилия се оплези към мястото, където бе застанала жената. Опули се театрално. Щом Лети забеляза, че приятелката ѝ се шегува, уплахата от новата обстановка започна да се топи. Тогава Кордилия се тръшна до приятелката си на първото легло и двете се разсмяха.

Най-сетне кикотът им пресекна, те подредиха дрехите си, оправиха леглата и отвориха прозореца с изглед към грозна вентилационна шахта. На горния етаж някой се разхождаше на токчета.

Тъкмо се чудеха какво да правят, когато на вратата се почука и още преди някоя от двете да отговори, момиче с късо подстригана бакърена на цвят коса надникна в стаята.

— Здравсти на новите момичета — рече тя. Беше с яркочервено червило и очите ѝ блестяха, докато преценяваше попълнението в пансиона. Приличаше на жените по снимките в списанията, които наричаха „кокони“.

— Здравсти — отвърнаха новите в един глас, въпреки че този на Лети прозвуча по-тихо, отколкото на приятелката ѝ.

— Е? — момичето отпусна ръка на ханша и намигна предизвикателно. — Идвате ли с нас, или не?

И така, Кордилия и Лети се заеха със същото, което правеха обитателките в стаите на всеки от четирите етажа на пансион за неомъжени „Уошбърн“ — сложиха си аркансил на миглите, очертаха веждите — въпреки че разполагаха с ограничени ресурси, докато потръпваха в очакване на първата си вечер в големия град, бузите им поруменели от вълнение. Всяка носеше по два чифта чорапи и всички рокли и поли, които имаха — а те не бяха много. Когато застанаха пред старото огледало в коридора на втория етаж, което, за жалост, изкривяваше образа, Лети забеляза онова, което вече ѝ беше известно от танците в Юниън: двете момичета бяха много различни. Повисоката, с плътни, широки устни и загоряло лице, сякаш подчертаваше най-доброто у дребничката си приятелка — едрите сини очи, които изпъкваха над нослето, и устни като розова пъпка, бялата кожа под почти черната коса.

Беше време да излязат и Лети потръпна в нервно очакване, защото не си представяше как изглежда една вечер в града. Нямаше защо да нервничи — та нали беше с Кордилия, а всеки неин жест издаваше нетърпението и готовността да се забавлява.

5

Когато най-сетне излязоха с Норма — момичето с бакърената коса, и още две, нощта се беше спуснала. От отворени наполовина прозорци на автомобили долиташе смях, както и от невидими партита по покривите, а Лети, хванала под ръка най-добрата си приятелка, усети, че смехът няма много общо с провинциалното ѝ възпитание, че по-скоро се дължеше на нещо весело, което витаеше във въздуха. Момичетата пристъпваха напред, очите им искряха като скъпоценни камъни.

— Къде отиваме? — провикна се Кордилия към Норма, която се завъртя изящно към нея, върна се няколко крачки, сякаш трябваше да ги огледа добре, преди да им даде отговор.

По това време на годината, в този град, почти на всяка врата, на която почукаха, можеха да са сигурни, че ще попаднат на вихрено парти. Бяха се нароили незаконни барове — някои за свестни хора, други — за измета. Имаше и частни клубове, където богатите притежаваха запаси от контрабанден алкохол; долнопробни, но прескъпи заведения за мухльовци; места, където клиентите гледаха синхронно плуване, докато отпиват джулеп^[1]; стаи, обзаведени в стил Луи XV^[2], скрити в приземия етаж с винени стени, където нямаше излишни приказки, а тромпетът виеше жално от някой полутъмен ъгъл в унисон с жалните вопли в душите. Най-новите момичета в Манхатън все още не подозираха какви възможности се крият зад затворените врати.

— В „Севънт Хевън“, разбира се — отвърна най-сетне Норма и посочи право напред, към бара, в който попадаха новите момичета от „Уошбърн“, може би, защото бе най-близо, но също така, защото през май 1929-а това бе мястото, където всички искаха да отидат.

Лети проследи погледа на Норма и забеляза висока каменна сграда с камбанария отпред и арковидни витражи отстрани.

— Църква?! — отбеляза тя, неспособна да повярва.

— Е, за някои алкохолът е като религията — подхвърли развеселената Кордилия.

Норма се разсмия звънко. Скоро огромната църква с камбанарията се извиси над тях. Улицата беше тиха, по нищо не личеше, че тук се гуши нощен клуб. Норма почука на дървената врата четири пъти и тя се отвори.

— Дошли сме за сватбата — обясни тя на мъжа със зализана коса, който надникна през процепа.

— Каква сватба?

— На Мърфи — отвърна самоуверено Норма.

Изминаха няколко секунди и Лети разбра, че няма никаква сватба, а това е някаква парола. Сети се как сестра ѝ Лора понякога се криеше зад чаршафите на простора и настояваше да чуе вълшебната думичка, за да се покаже отново. Преди Лети да се предаде на тъжни мисли, момичетата се шумгнаха през арката.

По тротоарите се разхождаха хора, независимо от късния час, въпреки това Лети имаше чувството, че са излезли от притихнало гробище, защото в старата църква на Седмо Авеню се бяха събрали поне сто човека, които можеше да оглежда, и я чакаха хиляди неща за гледане. За малко останаха на непретенциозния каменен под на входа, за да огледат суматохата, която цареше в някогашния божи храм. Повечето от пейките бяха изнесени и на тяхно място бяха поставени кръгли маси, на които се бяха настанили хора в прольскващи дрехи. Продавачки на цигари, облечени в костюми, в които някои биха се срамували дори да се изкъпят, обикаляха непрекъснато, предлагаха пъстроцветни пакети на подноси, придържани от ремъци към слабичките им тела. Сервитьорите в черни костюми ги заобикаляха, разнасяха чаши с коктейли, все едно земното привличане бе най-обикновена измислица, която изобщо не ги засягаше. Масите бяха отрупани с чаши с най-различна форма, натъпкани със зелени листа и ярки сламки. Десетимата музиканти от оркестъра се бяха настанили на олтара.

— Леле — ахна Лети, когато усети, че зяпа с отворена уста.

— Пет сме — обърна се Норма към дребния човечец във фрак, шумгна се покрай група хора, които се мотаеха във фойето, и останалите момичета я последваха.

Тълпата се състоеше предимно от мъже, които замърмориха, но мъжът с фрака изглежда познаваше Норма, защото поведе момичетата през помещението към две кръгли маси близо до бара. Лети нямаше никаква представа къде едно момиче може да се научи да говори по този начин, но остана доволна, че Норма ги води и се оправя с всичко вместо тях. Още преди да успеят да се настанят, към масата им пристъпи сервитьор и попита какво ще пият. Лети нямаше никаква представа — през живота си не беше близвала алкохол.

— Бира за всички — поръча звънко Норма. Когато той се отдалечи, тя се приведе към Лети и зашепна:

— Не се притеснявай, кукличке, ще си поръчаме нещо по-свястно, щом се запознаем с мъже, които да ни почерпят.

— Значи това било незаконен бар — прошепна с благоговение Кордилия, седнала от другата страна на Лети.

Попиваха с погледи всичко наоколо, очите им се стрелкаха ту към жените с голи рамене, притиснати към мъже в строги костюми, ту към момичета много по-добре облечени от тях, без бижута, но грейнали приветливо, докато кавалерите им разказваха вицове. Въпреки това Лети се позасрами от червената си памучна рокля с квадратна яка — беше прихваната с бастии и подчертаваше естествено тънката ѝ талия, за разлика от роклите на останалите в бара. Когато я беше обличала за танци в провинцията, си мислеше, че е красива. Кордилия пък беше в бялата рокля, с която се омъжи за Джони. Лети се запита дали старата ѝ приятелка не е мислила за подобно място, вместо за бъдещия си съпруг, докато е довършвала ниската талия и е фестонирала подгъва.

— Пет бири — разнесе се гласът на сервитьора, докато шумно стоварваше чашите на масата.

Лети замислено погледна високата чаша пред себе си, шупналите в красивата кехлибарена напитка мехурчета, преди да я поднесе към устните си. Първата глътка ѝ се стори остра, кисела и преглътна бързо, за да не усеща дълго вкуса. Сетне всичко в помещението ѝ се стори понатрапчиво и живо, а тя откри, че единственото, което беше в състояние да я успокои, е още една глътка. Изглежда, бе издала някакъв шум, дали на отвращение или изненада, защото непознат мъжки глас се обади над рамото ѝ.

— На бас на петарка, че приятелките ѝ ще я изнесат на гръб.

Бялата кожа на Лети стана розова и тя сведе поглед към пръстите на краката си.

Седналата до нея Кордилия усети как я завладява старият познат гняв, който избликваше всеки път, когато някой от семейство Хобстад обвиняваше Лети, че е прекалено мършава, за да работи наравно с останалите, или някое момиче от Юниън наричаше краката на Лети кльоцави. Тя се завъртя на стола и погледът ѝ попадна на мъж, едва ли по-голям от нея, с масивна квадратна челюст и светла коса, потъмняла от помадата, с която я беше пригладил назад. Беше се облегал на черния лакиран бар, който се извиваше под витражна стена, и от него струеше толкова надменност, че Кордилия настръхна. Очите му бяха кафяви, зловни, прекалено раздалечени под ниските вежди. Забележително широките рамене ѝ напомниха за навита змия, заредена с отрова, готова за нападение.

— Да не би да си експерт? — попита спокойно и тихо Кордилия, но той не пропусна въпроса.

Мъжът се подсмихна и запали цигара.

— Ще разбереш.

— Изобщо не ми пука — отвърна провлечено тя.

После вдигна бирата и я изпи показно на един дъх. Горчивата напитка шупна в стомаха ѝ и се надигна към главата, но тя остави чашата на масата с отчетлив трясък и изви обиграно едната си вежда към мъжа, който се подигра на Лети.

Той възмутено се обърна към бара и остана с гръб към момичетата. Приятелят му, застанал наблизко, облечен в много подобен костюм, също в тъмен цвят, полуизлегнат на бара, с размътен поглед, очевидно доста по-пиян, пристъпи към тях и мазно се ухили на Лети.

— Здравсти, малката — заговори завалено той. — Ела да ти покажа, че не искахме да те засегнем.

След това почти вдигна Лети от мястото ѝ и затанцува с нея съвсем близо до оркестъра. Кордилия забеляза, че се блъска в останалите двойки на дансинга и ще стане скандал. Искаше ѝ се да помогне на приятелката си — все пак вината, че привлякоха чуждото внимание, беше нейна, — но се страхуваше, че ако се изправи, всички ще забележат колко е замаяна, след като изпи бирата на екс. Норма и останалите момичета се бяха заговорили с моряците на съседна маса и не обръщаха абсолютно никакво внимание на новите си приятелки.

Добре, че танцът не продължи дълго и една от продавачките на цигари притегли Лети към себе си и затанцува с нея надалече от непознатия пияница. Момичето беше с кремав елек, а тъмната ѝ коса бе подредена на едри вълни. Беше значително по-висока от Лети, а дългите ѝ крака изглеждаха още по-забележителни благодарение на обувките на висок ток. Кордилия реши, че е свястно момиче, и затвори очи, като се опитваше да накара замайването да отмине.

Зад нея се разнесе тих кикот и тя се обърна да види кого са разсмели двете момичета от Охайо. Постара се да си придаде вид на горда жена, но скоро разбра, че няма да се получи. Разсмялото се момче седеше на масата зад нея и макар да се беше извърнал настрани, погледът му беше насочен към нея. Медната му коса беше разделена на път по средата, пригладена настрани, лицето му беше грубовато, сякаш някой скулптор бе издялал буци от двете страни на внушителния нос. Небрежно беше кръстосал крака, все едно да подсказе на всички, че няма нито за какво да се тревожи, нито от какво да се притеснява. Панталонът на костюма му, в наситеносиньо, беше широк, от джоба на гърдите на моравата официална риза извади златен предмет, който обхвана в длани, за да запали цигарата си.

— Здравсти — обади се Кордилия.

— Здравсти — отвърна той и умислените му зелени очи заблестяха.

Носеше се бърза музика, долитаха гласове и всяка клетка на тялото ѝ най-неочаквано беше изпълнена с неудържима дързост. Изминалият ден беше низ от трансформации. Колко ли щеше да е забавно, когато се запознаеше с някого сега, след като вече бе станала нов човек, запита се тя. Какъв късмет, че момчето бе истинско олицетворение на всичко прекрасно и градско, към което се стремеше, когато напусна дома си.

— Надявам се, не се смееше на мен.

— Не на теб, на онзи — отвърна той и посочи мъжа с широките рамене, който пръв обиди Лети.

— Аха. — По устните на Кордилия затрепка усмивка. — Но той изобщо не ми се струва интересен.

— Хареса ми как го закова. С теб не се познаваме. — Той отмести назад стола си, за да се обърне към нея. — Да не би да си актриса?

Кордилия изсумтя презрително и се постара да не показва притеснението си от семплата бяла рокля. Бялото, както забеляза, докато се оглеждаше, не беше от цветовете, подходящи за нощен клуб. Таксиметровият шофьор им беше задал абсолютно същия въпрос — може би всички хубави момичета, дошли в Ню Йорк, рано или късно чуваха въпроса.

— Тогава авиаторка? — предположи той с глас, който според нея беше на образован човек, още повече че използваше думи, които не беше чувала никога.

— Това пък какво е?

— А, ясно... Тръгнала си на кръстоносен поход, който ще опази моралните ценности, и си дошла, за да ни засрамиш, задето потъпкваме закона и се наливаме с бърбън!

— *Мили боже*, не.

— Три грешни попадения. — Той сви рамене и въздъхна. — Извинявай, много съм невъзпитан. Ти нямаш нищо за пиене. Да ти поръчам ли нещо?

Кордилия се престори, че се колебае, но след малко кимна. Той даде знак на сервитьор, който не се нуждаеше от много думи, за да вземе поръчката. Докато седеше толкова близо до това момче, че облегалките на столовете им почти се допираха, тя забеляза колко си подхождат и като ръст, и като темперамент. Чак след това видя колко близо са ръцете им, подпрени на облегалките.

— Цигара?

— Не, благодаря.

— Не пушиш ли? — Ъгълчетата на устата му се отпуснаха.

— Не... — Тя изви очи към тавана. — Изобщо не пуша... а и в момента само ще ме разсее.

— Аха. — Призрачно бял дим се виеше между показалеца и средния му пръст, с които държеше цигарата, и за момент скри лицето му. — Поне едно знам. Досега не сме се срещали, защото бих направил всичко по силите си да опозная момиче като теб.

— Умееш да казваш прекрасни неща, а? — отвърна тя, отдръпна се от него и присви очи, сякаш не можеше да му има доверие.

Може би наистина не биваше да му се доверява. В града всичко бе ново и непознато, нямаше откъде да знае. Само че разговорът с него

беше вълнуващ, искаше ѝ се да продължат, независимо от последствията.

— Значи се обиди, когато споменах кръстоносния поход в защита на морала... — Той замълча и я погледна изпитателно, дълго, сякаш виждаше препускащото ѝ сърце или успяваше да прочете мислите ѝ. — Може да си осигуряваш прехраната, като обираш банки или аптеки, или нещо подобно.

Тъжна усмивка плъзна по лицето на Кордилия.

— За тази работа е нужен стил — извършваш престъпления през деня, а нощем обикаляш шумни барове като този.

— Така си е. По скромното ми мнение ти притежаваш достатъчно стил.

Комплиментът я покори. Беше го получила толкова скоро след запознанството им. За момент се сети за Джон, винаги толкова мил, но за съжаление никога не успяваше да достигне нейното ниво. Отпусна буза на дланта си, огледа заведението, движението и блясъка на свещите по масите, отразен по белите зъби на усмихнатите хора.

— Боже — рече той, — комплиментът ми те натъжи.

Тя отблъсна образа на Джон — нямаше абсолютно никакъв смисъл да мисли за онези, които бе оставила завинаги — и се усмихна широко.

— Нима има момиче, което да не обича комплиментите?

— Дано обичаш и всичко старомодно.

— Нещо старомодно ли ни е донесъл сервитьорът? — попита тя. — Никога не съм пила нещо подобно.

— Жалко! — отвърна той. — Бъди сигурна, че напитката е истинска амброзия. Ако кажеш, че греша, веднага ще поръчам нещо, което ти е по вкуса. Барманът ми е приятел.

Тя изви вежди.

— Имаш доста приятели, а?

— Защо реши, че имам?

— Поне така се държиш. — Замълча, замисли се и вдъхна наситения с дим въздух. Всички наоколо бяха развълнувани, весели, бърбеха непрестанно и с изумление откри, че макар заведението да бе претъпкано, никога досега не бе водила толкова личен разговор. — Освен това не те притеснява да седиш съвсем сам сред толкова много хора.

Той се усмихна.

— Откъде знаеш, че не чакам някого?

— Да не би да чакаш някого? — попита тя закачливо.

Нещо в начина, по който го каза, я накара да му повярва и да предположи, че някоя от дамите с високи токчета, седнали на бара, само чака тя да си тръгне. Преди да ѝ отговори, сервитьорът се върна. Разговорът им бе прекъснат, докато той оставяше напитките върху салфетки, наливаше газирана вода и палеше нова цигара.

— За теб, която и да си — рече младият събеседник и вдигна чашата, щом сервитьорът се отдалечи.

Тя също вдигна чашата и докосна неговата така, че стъклото звънна.

— За свършения момент. Дано никога не свършва — продължи той и отпи.

Тя последва примера му, макар да не изпитваше неговата увереност. Вкусът на питието беше сладък и едновременно изгарящ и когато тя отпи голяма глътка от гъстата, наситено сладка течност, усети замайване и затвори очи. Чашата изстудяваше дланта ѝ, но след секунда усети нечии топли пръсти на китката си.

— Харесва ли ти? — попита мъжът.

— Да — отвърна тя и отвори очи. Бе наистина забележително, че вчера се събуди на едно друго, далечно място, а сега беше тук. — Израснала съм в Охайо, въпреки че съм родена тук, в Ню Йорк. Днес е първата ми вечер в града. Дошла съм да открия баща си.

След всичко това трябваше да обясни подробно, но все още не ѝ се искаше. Той беше казал, че се надява моментът да не свърши, а и на нея ѝ се искаше да се порадва на приятното прекарване. Въздухът беше натежал от дим, напитките бяха студени. Всички дами и господа наблюдаваха останалите присъстващи, тях също ги наблюдаваха, затова Кордилия замълча и заоглежда множеството, докато не усети нечии очи.

— Баща ти ли?

Лети бе застанала до нея, с червило в нов нюанс.

— Мислех, че идваме, за да...

Барът изгуби очертанията си и Лети усети, че не може да довърши изречението. Тази вечер бе спасена от продавачката на цигари Полет, която я отведе настрани, почисти я и я увери, че подобни неща

са се случвали на всички, че не се налагало да изповядва подобна случка, нито пък да напуска града, преди да е вкусила от истинската му сладост. Полет ѝ беше дала от червеното си червило и глътка бренди, за да я успокои. Тогава Лети разбра, че добри хора има навсякъде.

Спокойствието ѝ обаче отлетя, когато застана до старата си приятелка и я чу да изрича нещо, което нямаше никакъв смисъл.

— Мислех, че идваме, за да стана звезда — промълви най-сетне тя и думите ѝ прозвучаха изключително глупаво.

Кордилия се изчерви, очите ѝ потъмняха загадъчно. Изпъна гръб, но не каза и дума. Другите момичета от „Уошбърн“ бяха изчезнали сред тълпата. Всичко в заведението ту плуваше към Лети, ту се отдалечаваше.

— Баща ми... тук е. — Сумрачната светлина подчертаваше скулите на Кордилия и високомерието, което понякога проявяваше. Обърна се пак към мъжа, с когото разговаряше допреди малко, сякаш двамата споделяха тайна, но той се беше обърнал настрани и образът му се разми пред погледа ѝ. След това тя завъртя чашата и продължи небрежно: — Не че е тук, в клуба, а тук, в Ню Йорк е. Ще го открия.

Лети разтвори начервените си устни и бялото на очите ѝ проблесна. До момента си бе мислила, че знае абсолютно всичко за Кордилия, а ето че вече се питаше дали някога е знаела нещо. Искаше да попита приятелката си защо никога досега не е споменавала за подозренията си или как е разбрала дали това бе единствената причина, поради която изоставиха всичко познато, за да се преместят в огромния страховит град и дали мечтите на Лети имаха някакво значение за решението ѝ. Страхуваше се обаче, че ако заговори отново, ще се разплаче. Тогава някой трябваше да я изведе, а тя и без това не се беше отърсила от унижението.

Лети се обърна и забърза към изхода.

— Лети, чакай! — провикна се след нея Кордилия.

Лети се промъкваше сред множеството, устремено в обратната посока. Хората се забавляваха дори на входа и тя не трябваше да се изненадва от веселието и смеха, които я съпровождаха, още повече че никой не забеляза колко е натъжена.

— Лети! — Чу отново вика на Кордилия, когато бе далече на тротоара.

Навън имаше по-малко хора и топлите прозорци на малкото тухлени къщи осветяваха тъмната улица.

Лети не се обърна, но Кордилия скоро я настигна с широки крачки и продължи редом с нея.

— Не ми се сърди — рече тя.

Отначало Лети даже не я погледна и продължи гневно към „Уошбърн“.

— Дори не знаех, че имаш баща — призна най-сетне тя. — Не си ми казвала. Аз споделям всичко с теб, а ти...

— Добре де, не съм сигурна — заяви Кордилия смутено, когато свиха по страничната, криволичеща уличка. Въздъхна така, сякаш ставаше въпрос за неприятно, но съвсем обикновено недоразумение. — Знам къде е, защото е известен. Поне така си мисля. Той е контрабандистът Дариъс Грей. Не е случайност, че сме с еднакви фамилии. Деля Айда все разправяше, че трябвало да запазя фамилията на татко като спомен за порочния му живот, който ме бил създал... Освен това четох вестниците. Случило се е по времето, когато господин Грей е напуснал Чикаго и се е преместил в Ню Йорк. Тогава е бил дребна риба и леля Айда все това изтъкваше, че бил измамник и нищожество. Тя, разбира се, не следи новините и няма представа какъв е станал.

— Значи дойдохме чак дотук, защото си решила, че Дариъс Грей ти е баща, така ли? — писна Лети. Цялата се беше напрегнала и разстоянието между нея и всичко, което бе познавала досега, й се стори по-реално и болезнено. — Наистина ли мислиш, че ще те приеме просто така? Та той е престъпник. Смяташ ли, че мъж като него ще иска дъщеря, за която да се грижи? Да не би да мислиш, че вече няма поне десет зарязани деца из цялата страна? — Лети се уплаши, че ще се разплаче. Вместо това се разкрещя: — Ти си превъртяла!

— Аз ли? Ти си изперкала — изстреля в отговор Кордилия. — Да не би да си въобразяваш, че щом се появиш в Манхатън, и ще станеш звезда? Хиляди момичета се опитват да успеят в големия град.

Беше станало по-студено, но момичетата се бяха разгорещили. Не забелязваха нищо наоколо, дори старците, наизлезли по малките веранди, за да ги огледат. Когато пристигнаха пред „Уошбърн“, Лети

имаше чувството, че гърлото ѝ е продрано и няма какво повече да каже.

— Ти си лъжкия! — писна тя и малката ѝ уста заприлича на свит юмрук, когато вдигна поглед към момичето, което доскоро беше най-добрата ѝ приятелка. Подпря се на парапета от едната страна на стълбите пред „Уошбърн“.

— Не съм — озъби се разпалено ококорената Кордилия.

— Какво става?

Двете се обърнаха стреснати и видяха управителката да наднича през откренатата входна врата, косата ѝ беше стегната във вече познатия им кок, а тя бе загърната в дълга роба. Кръвта се оттече от бузите на Лети.

— Какво да става? — попита Лети и изпъна гръб с напълно невинно изражение.

Над тях шумоляха листата на дърветата, иначе цареше тишина.

Управителката стисна с дългите си пръсти бравата и драматично подуши въздуха.

— Алкохол — установи тя.

— Моля? — сопна се Кордилия.

И двете момичета бяха поруменели и нямаше да успеят да убедят управителката в обратното. Тя бе присвила очи.

— Никакво пиене и никакви скандали в къщата ми! — Старата вирна нос, а ъгълчетата на устата ѝ увиснаха. — Взех ви за добри момичета, но очевидно съм сбъркала. Заминавайте си веднага, преди да развалите другите.

Не лошотията им бе причина за сполетялата ги беда; ако бяха живели по-дълго в града, щяха да знаят как да заблудят управителката. Сега обаче тя ги придружи до стаята и те си събраха багажа под зоркия ѝ поглед.

— Платихме ви за цяла седмица — опита се да протестира Кордилия, когато слязоха във фойето.

— Господ ще приеме тези пари като дарение за греха, който сте извършили — отвърна студено управителката, преди да хлопне вратата под носа им.

Луната бе обляла калдъръма в езерца светлина и въздухът миришеше на влага. Лети бе толкова шокирана и засрамена, че е изхвърлена на улицата, та почти забрави гнева си. Почти.

Наблюдаваше Кордилия. Изражението и стойката ѝ бяха познати, но долови нещо различно. За пръв проявяваше жестокост към Лети и на Лети ѝ се прииска да ѝ отвърне по същия начин.

— Вече не знам дали те харесвам — успя да изрече най-сетне тя. Кордилия трепна едва забележимо.

— Значи оставаш сама — заяви ѝ, обърна се и тръгна сама в нощта, а куфарът се отриваше в бедрото ѝ на всяка крачка.

Обгърнатата от звуците на града, Лети усети как се вледенява. Прииска ѝ се да повика Кордилия и да я помоли да остане, да ѝ признае, че не би могла да оцелее сама. Само че през този ден бе усетила неописуемо щастие, отчаяние, а после беше побесняла и се бе разкрещяла, нещо, на което не предполагаше, че е способна, още по-малко в този час, а и по всичко личеше, че гласът ѝ я предава.

---

[1] Коктейл от мента, захар и бърбън, със сода и ситно натрошен лед. — Б. пр. ↑

[2] Рококо — Б. пр. ↑

6

За няколко поколения Уайт Коув беше неприветливо малко градче, при това безобразно скъпо, но се намираще достатъчно близо до големия град, за да привлеча богатите със забележително красива природа и уединение така, че тук да скрият тайните си. Внушителните къщи бяха защитени от жив плет или високи порти, или ботанически градини и бяха или напълно скрити от съседите си, или се разкриваха единствено когато се организираше поредното пищно парти — бели колони, покриви, покрити с цигли, басейн, който отразяваше оранжевите и розови отблясъци на залеза. За Астрид, отпуснала се на задната седалка на чуждия даймлер, небето наподобяваше ароматен шербет.

Значи, помисли си тя, докато минаваха през портата по дългата, посипана с чакъл алея, *партито ще бъде голямо*. Тесният път, който свързваше именията, не беше кой знае какво — борове и на места паваж — и покрай имението на семейство Грей бяха паркирани автомобили, толкова настрани, че десните им гуми бяха стъпили в канавката. Гостите, в ефирни рокли и леки костюми, влизаха през портата, където добре прикритата охрана дискретно ги оглеждаше, преди да стъпят на ливадата. Не се налагаше да им се казва, че единствено познати автомобили се допускат в имота.

— Господин Чарли нареди да би въведа отстрани — заяви шофьорът, когато бяха почти пред къщата.

Астрид се усмихна, без да казва нищо.

Почти цялото ѝ чело беше скрито под лента в тюркоаз и сребро, обсипана с мъниста, която докосваше ушите и бе завързана отзад на главата, точно под гъстата ѝ руса коса. Устните ѝ бяха силно начервени, очите скрити под наситено пурпурен грим; роклята бе ушита от изящна сребриста коприна, с дълбоко деколте и фини презрамки. Чарли ѝ я беше подарил за седемнайсетия рожден ден, лично ѝ я занесе в пансиона заедно с букет от сто рози. На територията на училището допускаха единствено момичета, разбира се, така че и

досега си оставаше истинска загадка как е успял да се вмъкне, без да го хванат.

Залезващият ден придаваше на тревата цвят на слама и гостите бяха следвани от собствените си издължени сенки, докато се стичаха към бялата шатра, опасана със ситни светлинки, където оркестърът вече свиреше. Чарли обаче бе разпоредил да я оставят отстрани — не пред шатрата, нито дори пред масивните каменни стълби пред къщата — и тя се зачуди, както често се случваше, когато мислеше за Чарли, дали не ѝ е подготвил някоя приятна изненада — гривна, която да сложи на китката ѝ преди началото на партито, или пък стая, пълна с уханието на зюмбюл, може би кошница с червени грейпфрути, докарани специално за нея от Тексас. Затова не спираше да се усмихва и щом спряха, тя изчака шофьора да ѝ помогне да слезе от задната седалка и да мине през страничния вход. Потръпна — нещо като предупреждение за нощната хладина — и се запита дали Чарли не ѝ е купил нова кожена наметка. Не че беше най-подходящото време на годината за подобен подарък, но щеше да е типично в негов стил.

Мина през притъмнялата, тиха стая и влезе в готическата библиотека с лъскавите книги с неразрязани страници. Щом видя Чарли, се закова на място. Беше застанал с гръб към нея, под широките му рамене се кръстосваха тирантите, които придържаха светлокафяв панталон на райе. Както често се беше случвало досега, щом влезеше в стаята и го видеше за пръв път — нямаше значение дали е след часове, или седмици на раздяла, — тя откриваше, че е забравила колко необичайно висок е, затова сега си остави няколко секунди, за да се успокои сърцето ѝ.

Обожаваше височината му. Питаше се дали е възможно да обича друг, колкото обичаше Чарли.

Край него, на мек кожен стол край прозореца се беше настанил Елайъс Джоунс, който вечно се влачеше след бащата на Чарли, за да му служи дискретно и вярно. Сигурно беше в края на трийсетте, с дълго конско лице, способно само на няколко изражения. Бавно вдигна поглед към Астрид и тогава Чарли се обърна. Забеляза изражението му и разбра, че подарък няма да има.

— Благодаря ти, Елайъс — рече Чарли. По гласа му пролича, че е разгневен.

Елайъс стана и кимна почтително на Астрид. Отвори вратата и звънките гласове на няколко жени и мъже — специални гости на семейство Грей, събрали се на остъклената западна тераса, за да изпият първия си коктейл за вечерта — нахлуха в стаята. Той излезе.

— Здравейте, господине. — Астрид отпусна ръка на ханша си като обиграна флиртаджийка и отправи към Чарли крива усмивка.

— Не ми ги пробутвай такива — сопна ѝ се Чарли и с няколко големи крачки се озова пред нея.

— Какви? — попита невинно Астрид.

Допреди малко нямаше търпение да се превърне в специалната гостенка на Чарли, докато сега вече единственото ѝ желание беше да се смеси с останалите.

— Правиш се на мила и сладка, за да скриеш онова, което си сторила.

Усмивката на Астрид се стопи.

— Какво съм сторила?

— Много добре знаеш какво — отвърна разгорещен Чарли.

Сега беше неин ред да заговори гневно.

— Изобщо не знам и ако мислиш, че ми доставя удоволствие да играя тъпи игрички с теб, да знаеш, че много грешиш.

— Подобни приказки може и да минават пред учителите ти в напудреното училище, но на мен не ми ги пробутвай. Знам, че си флиртувала с непознат в собствения си дом, закусвала си с него в кухнята и един Господ знае какво още си правила.

Астрид му отправи студен поглед. Честността съвсем не беше силната ѝ страна.

— Ти си напълно луд — тросна му се тя.

После се врътна и беше почти до вратата, когато той я стисна за ръката.

— Научавам всичко, което вършиш. — Дъхът му парна ухото ѝ — стори ѝ се зловонен, още наситен с нещо, което беше изял на обяд, и ѝ стана крайно неприятно.

Вдигна очи към лицето му, към изразителните черти и напрегнатия врат. Пръстите му се бяха впили в бялата ѝ мека ръка. Погледът ѝ се плъзна с раздражение към червените петна, които се разляха по кожата ѝ.

— Ревността ти ме съсипва — заяви тя и в гласа ѝ отново се прокрадна познатата небрежна нотка, след което се дръпна и тръгна към гласовете, на сигурно място, където звънтяха чаши и се чуваше весел говор.

Астрид вървеше пред Чарли и се смеси с гостите на терасата; насочи се към далечния край, откъдето можеше да оглежда момичетата в тесни рокли на моравата отпред и мъжете, които се опитваха да съберат кураж, за да ги заговорят. Знаеше, че Чарли я е последвал, но все още бе ядосана, когато той приближи устни до ухото ѝ, за да заговори отново.

— Ако не си флиртувала с него — гласът му звучеше почти жално, — кажи тогава кой е и какво си правила с него?

— След като си решил да ме отегчаваш, най-добре да се прибера къщи — въздъхна безгрижно Астрид. — Жалко, защото съм с толкова красива рокля.

— Просто няма да ми е приятно да смачкам мъж, който не го заслужава.

Ето, отново стана груб.

Сред гостите на открито Астрид забеляза момче, което можеше да мине за красавец, ако не бяха огромните му уши. Шепнеше нещо на момиче с дълга права, руса коса и тя се изчерви. Астрид поомекна, когато си припомни колко много може да поруменее едно момиче. Отначало, когато се влюбиха, *тя* се изчервяваше непрекъснато в присъствието на Чарли. Неочаквано ѝ стана неприятно, че отношенията им се развиват по този начин — ту го обожаваше, ту го ненавиждаше, ту си обещаваха всичко, а в следващия момент се нахвърляха гневно един върху друг. Завъртя се към него.

— Да не се караме!

Докато изричаше тези думи, Чарли се беше обърнал настрани, вниманието му бе привлечено от нещо край вратата и преди тя да успее да направи каквото и да било, ядът пак я връхлетя. Преди секунда бе готова на всичко, за да си върне благоразположението му, но се вбеси, че той се бе разсеял, затова изпъна гордо и високомерно гръб и реши да не му обръща повече внимание.

* * *

Няколко минути преди тихото спречкване на Астрид и Чарли, пращан пикап намали на пътя точно пред Догуд.

— Тук ми е удобно, господине — рече съвсем различен тип момиче.

— Тук ли? — Фермерът откъсна поглед от нея и насочи вниманието си към оградата от ковано желязо и паркираните отстрани на пътя автомобили. Смръщи чело, обзет от лошо предчувствие.

— Сигурна ли си, миличка?

Кордилия си пое дълбоко дъх и приглади полата на светлосинята си рокля.

— Да.

Не смяташе да дава друго обяснение на стареца в работен гащеризон, който приличаше безкрайно много на сбръчканите отрудени фермери там, откъдето идваше.

Беше притеснена, но нямаше никакво намерение да се издаде. Каквито и съмнения да имаше, те бяха задушени от желанието ѝ да докаже, че Лети греши, че връзката между Кордилия Грей и Дариъс Грей не е просто измислица.

— Благодаря ви — добави тя, сетне слезе от зеления автомобил и хлопна вратата. За момент отпусна лявата си ръка върху метала и усети топлината, която лъхаше от двигателя.

— Да се пазиш, чу ли — предупреди човекът, после даде газ и продължи по пътя.

Тя остана на мястото си, усети как краката ѝ натежават и не помръдна, докато миризмата на изгорели газове не се разнесе. Не беше спала отдавна. Беше изкарала нощта и утрото обзета от желанието да осъществи целта си. Както се оказа — сама разбра по някое време на зазоряване, — беше търсила Уайт Коув в грешната посока и се беше озовала в южния край на Манхатън. Ако странстванията ѝ я бяха отвели на някое друго място, сигурно щеше да се ядоса, ала мирисът на море беше свършено нов за нея и успя да види — между денковете и мачтите — кейове и къщи от другата страна на водата, озарени от новия ден.

— Това е Бруклин — беше казал стар скитник.

— Бруклин — бе повторила тя.

От картите, които беше събирала, знаеше, че Бруклин е част от града и се намира на Лонг Айлънд. Името звучеше причудливо,

музикално, по нищо не приличаше на Манхатън — гордо индианско име, и тя събра нова смелост. Спомни си как двете с Лети ходеха на кино в Дифайънс и вървяха отстрани на пътя, вдигнали палци с надеждата някой да спре и да ги качи, затова реши, че нюйоркчани може и да не са чак толкова различни и да познават жеста. Качваха я различни хора, а и тя извървя по-голямата част от пътя. Отне и цял ден, но ето че сега, на смрачаване, се озова на пътя пред имението на известния контрабандист.

Портата беше отворена, но Кордилия застина на място при мисълта, че е на прага на имението, което от години копнееше да види. След разговора с Лети в гърлото ѝ се бе надигнала гневна буца. Беше напълно сигурна, че с няколко изискани жеста ще обясни особеностите около произхода си. Как млад мъж, шофьор на гангстер от Чикаго, известен по онова време, чието име, за съжаление, вече бе забравила, забелязал майка ѝ, по-малката от сестрите Ларсън, в град Юниън. Охайо, докато седяла на верандата в дома на родителите си на Елм Стрийт през дългото, горещо лято на хиляда деветстотин и девета година. По онова време Фани Ларсън била на шестнайсет и шофьорът разбрал от пръв поглед, че момичето трябва да е негово. Казал същото на баща ѝ, но семейство Ларсън били богобоязливи люде и не искали дъщеря им да има нищо общо с престъпни елементи. Само че Фани не била виждала подобни прояви на романтични чувства. Още същия ден заминала на изток, за да заживее с него.

Понякога разполагали с много, понякога оставали без пукната пара, но нищо не било толкова свършено, както през онзи летен ден, когато погледите им се преплели за пръв път. Фани разбрала, че е бременна, и започнала да пише на родителите си и да съжالياва за своя избор. Така поне твърдеше леля Айда, която изгорила писмата. Лелята обаче никога не би посегнала на Библията, така че, когато Кордилия получи нейната, откри любовно писмо, скрито между страниците, подписано с инициалите Д. Г. Същата година Кордилия започна работа в магазина на чичо Джеб, а легендата за Дариъс Грей се разнесе и на Запад. Едва тогава момичето започна да навързва нещата.

Скоро след като родила единствената си дъщеря, Фани се разболяла и тъй като нямали пари за лекар, защото всичко било похарчено покрай раждането на бебето, нямало кой да ѝ обърне внимание.

— Единствената разумна постъпка на майка ти — повтаряше често леля Айда на племенницата си — беше, когато ми изпрати телеграма да ме извести, че краят ѝ приближава. Заминах начаса и те взех от онзи бандит, баща ти, за да те доведе у дома. Той наистина беше лош човек, зъл дори — и съм сигурна, че щеше да ме спре насила, ако не беше премалаял от пиене, когато го открих.

Кордилия беше сигурна, че Дариъс е бил разстроен и ако не е бил така покрусен от смъртта на майка ѝ, сигурно е щял да направи необходимото, за да не му отнемат дъщерята. Не беше лош човек, поне така си повтаряше, докато чакаше в тъмния килер на леля си да изтече наказанието ѝ, след като не се съобразеше с някое правило или я изпратеха да си легне, а на нея не ѝ се спеше. Сега вече ѝ беше ясно, докато оглеждаше ширналата се морава, стройните липи от двете страни на посипаната с чакъл алея и надничация над хълма лъскав покрив на внушителната къща, че нищо лошо не може да ѝ се случи на красиво място като това.

Хора, целите обсипани с пъстроцветни лъскави накити, очевидно доста пийнали, вървяха покрай пътя, насочили се към портата.

— Скъпа, никога ли не си идвала на парти у Грей? — попита момиче с пищни форми в розов, напълно прозрачен шифон на цветя.

— Жалко, нали? — отвърна другата.

— Ами да! — обади се отново първата и трите избухнаха в смях.

На Кордилия ѝ се струваше, че я наблюдават, и плъзна поглед към кабинката на охраната в самия край на моравата. Стори ѝ се празна, но така и не се отърси от чувството, че там има някой. Въпреки това се присламчи към великолепно облечената група с надеждата да я помислят за една от тях, и метна старото си палто на идната ръка, както бе видяла да правят нюйоркчанки.

— Разправят, че партито било по случай рождения ден на Грей... — продължи момичето в шифонената рокля.

Сигурно си въобразяваше, че като го нарича с фамилното му име, звучи по градски закачливо, но Кордилия се подразни. Колкото и провинциално да изглеждаше, веднага забелязваше преструвките.

— Партито наистина е за рождения му ден — съгласи се едно от момчетата. — Разправят, че Грей бил дете от улицата, което не познавало родителите си и дори нямал представа кога е роден, затова празнувал, когато му скимне.

— Което се случва по няколко пъти в годината! — вметна втори мъж.

Всички се изкискаха на дръзката забележка.

Групата напредваше по алеята за автомобили и тухлената къща с бели орнаменти се показва пред тях. Всичко наоколо се зеленееше — и ливадата, и високите дървета. От едната страна на постройката беше издигната бяла шатра. Бризът разнасяше музиката и Кордилия усети как течението кара листата да потрепват, а сенките им се мятаха игриво по тревата, сякаш всичко наоколо бе създадено с единствената цел да ѝ достави удоволствие.

Стресна я нов кикот и когато вдигна глава, разбра, че едрото момиче в шифонената рокля и момичето, което никога досега не беше идвало на парти у Грей, са я зяпнали и тя е обект на кикота им. Кордилия изпъна рамене и срещна погледите им. Те вече бяха тръгнали към шатрата по пътеката през тревата, затова Кордилия се насочи към къщата. Знаеше, че след малко отново ще я зяпнат, въпреки това високо вирна глава и си напомни, че в известен смисъл това е *нейната* къща. После си даде сметка, че те не я интересуват кой знае колко.

Кордилия се качи по масивните каменни стълби към входа. Двойната дъбова врата беше оставена отворена и тя предпазливо пристъпи вътре. Фоайето беше много по-просторно от която и да било църква в Юниън и както ѝ се стори, много по-високо. От едната страна се избиваше стълбище от тъмно дърво, а от коридора от дясната ѝ страна се разнесе тих смях. Тя се обърна натам.

— Ей, ти.

Кордилия застина на място.

— Гостите нямат работа в къщата — продължи гласът. Беше млад мъж, макар лицето му да бе така поруменяло, че ѝ беше трудно да определи точната му възраст. Беше отпуснал ръка на кобура, но не насочи пистолета към нея.

— Да, разбира се. — Кордилия погледна мъжа право в очите. — Само че аз не съм гостенка.

— Така ли? Коя си тогава?

Тя замълча за момент, после заобяснява:

— Аз съм момичето, което изскача от тортата. — Думите ѝ, изречени самоуверено, сякаш увиснаха. Нямаше представа откъде го

измисли, но продължи: — За рождения ден на господин Грей, доколкото знам, и някой изглежда е решил, че ще бъде забавно. Сметнали са, че аз ще придам известно очарование.

— Знам кога е рожденият ден на господин Грей. — Той леко наклони глава и я огледа от горе до долу. — Не приличаш на танцьорка.

Кордилия му отправи хитра усмивка.

— Да не би да мислиш, че всички момичета излагат на показ уменията си безплатно? — Вдигна куфара, наполовина скрит под палтото, и го погали със свободната ръка. — Костюмът ми е вътре.

Глуповата усмивка озари лицето на младежа, след което той се поотпусна. Възможно е, макар и малко вероятно, Кордилия да си бе научила урока: момичетата, накарат ли очите им да заблестят и открият ли сияйната си кожа, придобиват небивало предимство и лесно постигат желаното. Беше по-умна от повечето и можеше да се приема за щастливка, но жените научаваха въпросния урок едва когато красотата им започваше да повяхва.

— Ясно, госпожице. Извинявайте.

— Къде е кухнята? — попита задъхано Кордилия, за да не му позволи да измисли нещо ново.

Той кимна към вратата зад стълбите, настрани от гласовете. Оттам се разнасяха други шумове — тихите ругатни на прислугата, шуртене на вода, дрънчене на чинии. Кордилия се отправи в тази посока, но щом видя, че охранителят ѝ обръща гръб, се вмъкна през друга врата, която водеше към стаите, в които не бе допусната. Подмина просторната трапезария със спуснати завеси в патладжанен цвят и дълга, масивна маса, на която може и да се бяха хранили рицари, сетне заситни през гигантска празна бална зала, паркетът намазан с восък, и бял роял, единствената мебел. Завесите и тук бяха спуснати, но бяха по-тънки и през тях успя да види широката каменна веранда, стълбите и моравата, ширнала се поне на няколко километра, чак до далечните дървета.

Краката ѝ олекнаха. Почти не можеше да диша. От вестниците знаеше, че Дариъс Грей е богат, но тази къща и всичко в нея бе повече от онова, което си беше представляла. Всичко беше огромно, всичко блестеше. Ето че най-сетне пристигна. Истина бе, че се промъкваше

през къщата невидима, тиха като мишка, но определено вече беше вътре.

От балната зала попадна в библиотека с ламперия от същото тъмно дърво като в коридора и вградени етажерки, натезали под какви ли не книги. В ъглите бяха поставени саксии с папрат, канапетата изглеждаха меки и износени и в този момент ѝ се прииска леля ѝ Айда да зърне колекцията от книги, която притежаваше човекът, за когото повтаряше, че бил груб и недодялан. На ниска масичка с извити крака в средата на стаята бе поставена чаша със златни ръбчета, в която блестяха няколко кубчета лед и остатък от кехлибарена напитка. Значи наскоро някой е бил тук и можеше да се върне всеки момент. Сърцето ѝ препусна бързо, когато разбра, че не бива да се застоява.

Най-сетне пак излезе в коридора. Забеляза, че източникът на смеха и звънтящите чаши идва от противоположния на кухнята край на коридора — вратата беше оставена откритата и тя мярна силуетите на дами и господата. През френските прозорци зад тях се виждаше небето, набраздено в тъмнопурпурно, златисто и всички междинни цветове.

Кордилия влезе в стаята, откъдето се носеше тежък, наситен аромат — вероятно на лилии или просто жените се бяха напарфюмирили щедро. Ако беше второто, то не бе единственото, с което бяха прекалили, тъй като дамите бяха начервени в ярки цветове, а онези, които пушеха, стискаха цигарета, които изглеждаха неестествено дълги. Кордилия имаше чувството, че седи в тъмен киносалон и гледа сцена с великолепна хореография.

Илюзията не продължи дълго.

— Кой е пуснал това момиче?

Гласовете в стаята се извисиха и след миг утихнаха. Тогава през стената от тела съзря лице, което ѝ беше познато. Показа се момчето с жестоките кафяви очи, което снощи в „Севънт Хевън“ се беше присмяло на Лети.

— *Кой пусна тази?* — повтори той и се запромъква като обезумял към нея.

Сега всички в стаята се обърнаха към нея и лицата им издадоха, че са колкото развеселени и изненадани, толкова и натъжени и любопитни. Тежкият грим на дамите беше в контраст със семпло облеченото момиче, понесло куфар и старо палто. Знаеше, че ще стане за смях, ако разкриеше пред някой от тези хора, че е дъщеря на Дариъс

Грей, освен това какво можеше да докаже? Беше решила да настоява да се срещне лично с контрабандиста и да се надява на най-доброто — когато красиво създание с нежни черти, челото ѝ пристегнато с екзотична блестяща лента, се промъкна усмихнато през тълпата. Кожата ѝ беше невероятна, сякаш изтъкана от диамантен прашец.

— Аз — заяви възпитано тя със звънък глас и хвана новодошлата под ръка.

Астрид не можеше да си представи защо Чарли не харесва момичето и се възмути от грубия му тон. Спомни си случая, когато го придружи с баща му на лов и разбра, че ще нанесат смъртоносен удар на някое беззащитно създание. Може би тъкмо затова прекоси стаята — сребрилата коприна прошумоля около бедрата ѝ, кожената наметка се смъкна едва забележимо, колкото да открие рамото — и се притече на помощ на непознатата.

Доближи се до нея и момичето изви големите си кафяви очи към Астрид, след като едва ги откъсна от Чарли, докато го наблюдаваха студено и предизвикателно. Роклята ѝ беше ушита от най-прост памучен плат и беше обута с ботуши с връзки като учителка от деветнайсети век, но притежаваше елегантност, имаше изваяни, високи скули и дълги, стройни и силни крака. Мигна веднъж, но дори да беше изненадана или обърквана от онова, което каза младата дама, не се издаде. Астрид се усмихна нежно на непознатата и се обърна към гостите.

Чарли беше застанал до нея разкрячен, а очите му разпрацаха гневни искри. Гостите зад него ги наблюдаваха с неприкрит интерес, с отворени уста, докато изисканото момиче с лента на челото, обсипана с лъскави мъниста, и с рокля за петстотин долара прихващаше под ръка непознатата в проста смачкана рокля, очевидно шита някъде в провинцията. Една от жените се изкиска приглушено и в последвалата тишина всички чуха как мъжът до нея ѝ изсъска да млъкне.

— Ела, миличка — подкани я Астрид и сякаш изрече думите както към присъстващите, така и към момичето, след което затегли непознатата след себе си. — Да ти намерим нещо за пиене, какво ще кажеш?

Изминаха няколко секунди, докато Кордилия проумее, че *тъкмо* тя е въпросната миличка и пресичат стаята, за да ѝ наляят нещо за пиене. На Кордилия ѝ допадна как момичето произнесе *миличка* — не по превзетия, надменен начин като снобите от висшата класа, а небрежно, напълно естествено, сякаш думата бе съставена от милички, все едно цял живот бе живяла в овощна градина от милички неща. Кордилия не беше виждала кожа като нейната, а тя блестеше така, сякаш никога не бе излагана на ярка светлина или мръсен въздух.

— Обичаш ли джулеп? — попита я, когато пристъпиха към сервитьор в униформа, свел поглед към черната си папийонка, неподвижен дори когато двете момичета бяха на крачка от него.

— Че кой не обича? — отвърна Кордилия, макар да нямате дори бегла представа какво е джулеп.

— Естествено! Добър отговор. — Момичето ѝ намигна с лявото си синьо-зелено око. — Еди, би ли ни направил два джулепа, ако обичаш?

Сервитьорът кимна и излезе.

— Казвам се Астрид — продължи момичето и думите ѝ се заредиха по-бързо, когато поведе новодошлата покрай мъжете в летни костюми и жените в лъскави рокли. Всички гости се опитваха напълно безуспешно да не гледат към двете, а към великолепието, което разкриваха френските прозорци. На Кордилия никога не ѝ беше хрумвало, че е възможно някоя стена да бъде толкова висока — сигурно беше поне шест метра — и същевременно да е от толкова крехък материал. Едва успя да си наложи да не вдигне поглед. — Как да те наричаме?

— Кордилия.

— И така, Кордилия, *много* се радвам, че си тук. Нямам абсолютно никаква представа откъде си, но съм страшно облекчена, че се появи *тъкмо* в момента. Очарователен избор на рокля! По-късно трябва да ми кажеш откъде си я купила. Както и да е, партито се

очертаваше невероятно скучно и имахме спешна нужда от нова кръв, затова се надявам да обичаш танците също както джулеп, защото възнамерявам да изпия много чаши джулеп и да изтанцувам много танци, а нямам желание да бъда ограничавана от партньор, не и от момче, което държи да води, да те притиска до себе си и да се погрижи нито едно от другите момчета да не те поглежда. Разбираш какво имам предвид, нали?

— Да — отвърна Кордилия и си помисли, че всичко, което става, е съвършено ново за нея. Продължи напълно искрено: — Много добре разбирам.

— Добре. Тази вечер се чувствам изключително красива. Искан ми се всички да ме видят, вместо да се чувствам зле, и освен това ми се струва, че ще станем близки приятелки, а също...

— Скъпа моя госпожице Донъл.

— Даааааа? — измърка Астрид и се обърна.

Все още държеше Кордилия под ръка, затова и тя бе принудена да се обърне към niskия, настойчив глас. Пред нея бяха застанали рамо до рамо змията от снощи и мъж, висок като него, само че по-възрастен, у когото забеляза същото безпокойство и нетърпение, както у по-младия. Мургавата му кожа бе подчертана от снежнобелия ленен костюм, но тенът му не бе като този на хората в Охайо в края на сезона, който се дължеше на тежкия им живот. Русата му коса беше започнала да посребрява на слепоочията, въпреки това той привличаше погледите на околните. Очите му бяха кестеновокафяви. Кордилия веднага разбра, че пред нея е застанал Дариъс Грей, и я обзе огромно разочарование. Допреди няколко секунди тя вярваше, че когато най-сетне се срещнат, той ще я познае на мига, а сега господинът я наблюдаваше с напрегнат, но непроницаем поглед. В продължение на няколко секунди всички мълчаха и на Кордилия за пръв път ѝ хрумна, че Лети може и да се окаже права: съществува вероятност баща ѝ да е най-обикновен човек, някъде далече или просто починал. Изискано облеченият мъж пред нея не ѝ беше роднина и много скоро щеше да съсече надеждата ѝ да научи истината за произхода си.

Известният контрабандист носеше сребърен поднос с две високи чаши, пълни чак до златния ръб с лед, кехлибарена напитка и листа от мента, дейност, напълно несъвместима с властта, която очевидно

имаше над всички наоколо. Присъстващите мълчаха, чакаха го да заговори и накрая той наруши мълчанието:

— Кой ни е дошъл на гости, госпожице Донъл?

Астрид я привлече към себе си.

— Господин Грей, позволете ми да ви представя приятелката си Кордилия... — Замълча, сякаш паметта ѝ изневеряваше. — Кордилия...

— Грей — прошепна момичето. Лицето ѝ бе леденостудено, очите блестяха.

— Кордилия Грей ли? — По лицето на контрабандиста премина сянка, но умело я замаскира с усмивка. — Едва ли сме роднини.

— Тя е едно нищо — изсумтя момчето. — Дошла е да създава неприятности. Сно... една вечер я видях в „Севънт Хевън“.

Кордилия усети, че след няколко минути ще я изхвърлят. Не призовеше ли куража си, щеше да пропусне шанса да обясни и щеше да се озове на пътя, а мнението на всички в Юниън, че е една глупачка, щеше да се окаже самата истина.

— Ваша дъщеря съм — изрече колебливо и се постара да не издава страха си.

Дариъс Грей откъсна очи от младежа и погледна натрапницата, после изви вежди и по лицето му се изписа истинска палитра от чувства. Фините като тревички мускулчета около очите се стегнаха от изненада, жалост, а останалото тя не успя да определи.

— Моя дъщеря ли? — Думата прозвуча коренно различно, когато той я изрече. Когато тя я изговаряше, звучеше прозаично, почти умолително; неговата дъщеря сякаш се отнасяше за някое нечувано, измислено създание.

Астрид отпусна леко пръсти и вече никой не се преструваше, че не забелязва сцената край високия прозорец. Кордилия си пое дълбоко въздух и заговори с ясен и спокоен глас, поне доколкото можеше.

— Името на майка ми беше Фани Ларсън, аз съм родена през април хиляда деветстотин и единайсета в Ню Йорк Сити. Не го помня — града имам предвид, — защото тя е починала, когато съм била все още бебе и съм била отнесена обратно в Юниън, Охайо, откъдето беше тя. Леля ми Айда, която ме отгледа, все повтаряше, че се е налагало да ме спаси — описваше баща ми като вас... затова исках да разбера дали наистина сте вие.

Лавандуловото небе бе потъмняло, музиката в бялата шатра веселеше гостите навън. Затова пък на остъклената тераса цареше тишина и всички присъстващи слисани наблюдаваха сцената.

Дариъс Грей стисна устни, замислен над чутото.

— Намерила си начин да влезеш в имението ми, в дома ми и да се настаниш сред най-доверените ми хора. — Той замахна с ръка. — Смея да твърдя, че охраната тук е забележителна. Как успя?

Кордилия се постара да не се изчервява. Никак не ѝ беше трудно да каже на човека от охраната във фойето, че е танцьорка, но сега бе съвсем различно, защото се намираше пред мъжа, за когото бе убедена, че ѝ е баща.

— Казах на охраната, че съм момичето, което изскача от тортата — отвърна спокойно.

Жена в дъното на стаята прихна. Кордилия местеше поглед от човек на човек. Скоро насъбралите се се заливаха от смях и тя усети, че раменете на Астрид се тресат. Дори спокойният Дариъс Грей се усмихна.

— Момичето, което изскача от тортата ли? — засмя се той. — Също както по филмите. Танцьорката просто изскача — хоп, изненада! — на рождения ден на някой гангстер ли?

Сърцето на Кордилия биеше до пръсване, сведе поглед към скромните си очукани обувки и обзета от ужас, каза, че доколкото ѝ бе известно, именно така изскачат момичетата от тортите. С Лети гледаха филм, в който се случи тъкмо така. Само че момичето от филма търсеше отмъщение, защото любимият ѝ беше убит, задето бе станал неволен свидетел на престъпление, и след като всички извикаха дружно „Изненада!“, тя извади пистолет изпод перуката и застреля гангстера.

Дариъс обаче успокои страховете ѝ, като заговори одобрително:

— Единствено моя дъщеря е в състояние да убеди мъж като Дани, че е танцьорка, дори когато е облечена в подобна рокля. — Той поклати глава и погледна Кордилия с възхищение. — Имаш очите на семейство Грей и можеш да хипнотизираш както човек, така и звяр.

Всички гости се обърнаха, за да огледат по-добре непознатата в демодирана рокля. Кордилия изпъна гръб, проточи врат и с известен страх позволи на възторга от думите на домакина да навлезе в

дробовете ѝ, да се плъзне към раменете, а сетне да се спусне чак до пръстите на ръцете. Междувременно Дариъс затвори очи.

— Фани... — промълви той отнесено и в гласа му прозвуча мъка. Повече от двацет човека се приведоха напред и Кордилия ясно забеляза как дори Астрид, която ѝ се беше притекла на помощ, я наблюдаваше с интерес. Най-сетне Дариъс отвори очи и всички притаиха дъх в очакване. Той въздъхна: — Майка ти имаше същото палто.

— Нейното е. — Кордилия мразеше да плаче пред хора и се уплаши, че всеки момент сълзите ще я задушат.

В този момент Дариъс се овладя и гневно извиси глас:

— Еди! — изрева той.

Сервитьорът, който Астрид бе отпратила за напитки, се стрелна към тях.

— Да? — отзова се страхливо.

— Отнеси това — нареди нетърпеливо Дариъс и бутна подноса в ръцете му така, че всички присъстващи, включително и Кордилия, потръпнаха, уплашени, че чашите ще паднат на пода. Еди се оказа истински виртуоз, пое подноса и се обърна. Дариъс не беше приключил:

— Ед... багажа на дамата.

Кордилия сведе поглед и едва сега се сети, че държи палто и очукан куфар, който се опитваше да скрие. Еди кимна и бързо пое и двете, а с лявата ръка продължаваше да крепи подноса.

— Сложи всичко в апартамента „Кала“ — разпореди домакинът. Младата жена нямаше представа какво означава това, но се почувства защитена, сякаш обгърната от плътно одеяло, което миришеше на чисто и някой ѝ беше подал чаша чай от най-редки билки. — Кордилия ще се настани там.

След като изясниха въпроса, Дариъс пристъпи напред с разтворени ръце. С едната я привлече, а другата отпусна на главата ѝ и нежно разроши косата ѝ. Както беше притисната до него, тя разбра, че цял живот е чакала момента с притаен дъх, обзета от кипящо нетърпение да избяга от момичето, което беше досега. За пръв път, в изпълнената с ухания стая със стъклени стени, тя бе в прегръдката на бащата, непознат досега, и усети как най-накрая е точно там, където трябваше.

Най-сетне Дариъс се отдръпна, задържа я на една ръка разстояние и отново я погледна.

— Колко много приличаш на Фани. — Гласът му омекна отново. — Чарли — обърна се към младия мъж, по чието лице беше изписано неподправено раздражение, — поздрави сестра си.

Кордилия се ококори, но намери сили да изпълне гръб и да запази спокойствие, когато Чарли се приведе напред и я целуна с нежелание по бузата.

— Значи ти си Чарли Грей — рече тя и в същия миг съжали за думите си. Почувства се неловко, убедена, че тонът ѝ е издал колко много статии е прочела за семейство Грей от Лонг Айленд, докато е подхранвала надеждата някой ден да се измъкне от прашния си провинциален дом и да се запознае с истинското си семейство.

Чарли обаче побърза да извърне поглед, а Дариъс, изглежда, не забеляза гафа.

— Значи си чувала за него. Добре. Той вече беше роден, когато се влюбих във Фани. Това беше една от причините, поради които Айда не можеше да ме понася. Имаше право. Едно време бях такъв. Сега обаче — продължи Дариъс, плесна с ръце и заговори делово — съм невероятно впечатлен от онова, което си успяла да постигнеш в тези прости дрехи, и разбирам, че това са били условията на онова забравено от Бога място, от което идваш, но аз няма да позволя дъщеря ми да се облича в дрипи. Скъпа госпожице Донъл, открий, ако обичаш, Джоунс и го попитай какво може да се намери в имението. Все някоя рокля трябва да стане на Кордилия. Утре, разбира се, ще ѝ купим нещо специално, а сега, моля те, ѝ помогни да се преоблече. На парти сме и няма да позволя светът да се запознае с дъщеря ми в този вид.

Астрид отново я прихвана под ръка, топло, с желание. Скъпите рокли на жените прошумоляха, когато се отдръпнаха, за да направят път на двете момичета, тъй като през изминалите няколко минути осъзнаха, че когато се върнеше на партито, Кордилия Грей щеше да е значително по-добра от всяка една от тях.

* * *

През 29-а бе известно на всички, че контрабандистът Грей организира незабравими партита. Когато бе още в началото на кариерата си, се говореше, че бил наясно, че ще продаде много повече алкохол, ако е поднесен с блясък и вълнение, и тъй като според него хората бяха скучни и безполезни, се отдаде на подчертано декадентски начин на живот. Затова в имението му непрекъснато се организираха партита и въпросните партита бяха източници на какви ли не слухове и клюки. Вечерта, когато влезе в бялата шатра — малко позакъснял, както обикновено — не с някоя танцьорка, актриса или певица, нито пък с екстравагантна светска дама, а с младо момиче, което всички наричаха негова дъщеря, бе наистина незабравима.

— Тази вечер е в чест на дъщеря ми, която съдбата реши да ми върне! — извика той по-късно същата вечер пред множеството гости и всички се скупчиха напред, за да я огледат по-добре. — Представям ви... Кордилия Грей!

Очите ѝ се стрелкаха наоколо, тя очевидно не искаше да пропусне нищо. След като гостите шушукаха дълго и обсъждаха що за птица е, най-сетне стигнаха до единодушното мнение, че прилича единствено и само на себе си. Тънката метална лента през челото ѝ бе почти скрита от червеникавокафявата ѝ коса в типичния за Астрид Донъл стил. Дрехата ѝ не беше нищо особено — сива коприна, без ръкави, която разкриваше яки прасци, обсипани с лунички, — но не облеклото я правеше интересна.

Два след полунощ настъпи по-бързо откогато и да било досега и никой вече не танцуваше. Каdifеният покров на небето бе пронизан на хиляди места от звездите и момичето, с което всички искаха да се запознаят, се измъкна от шатрата, излезе сама в мрака, за да се огледа по-добре. По-рано, минути след като беше официално приета в този дом, Астрид бе пригладила вълнистата коса на Кордилия с крем, който миришеше на химикал и гардения, и я събра на опънат кок на тила ѝ. Когато стъпи на тревата, той започна да се разпада и зае великолепна форма.

Освен роклята от гладка мека материя, която галеше кожата ѝ, Астрид ѝ беше намерила възхитителен чифт черни велурени обувки. Кордилия не би помислила дори за миг да ги съсипе, като стъпи с тях на тревата, затова ви събу и прекрачи напред. Тревата приличаше на хладна, мека възглавница, която ухаеше на свежо и не беше влажна.

Много скоро Астрид, на която ѝ беше трудно да ходи на токчета по тревата, се олюля, двете момичета се подхлъзнаха, озоваха се на земята и се разкискаха.

Кордилия отпусна глава и косата ѝ се разстла около нея. Астрид стисна ръката ѝ и пръстите ѝ се впиха в кожата. Беше изпила повече шампанско от Кордилия, която все още не беше забравила последствията от предишната нощ и движенията ѝ бяха спокойни, забавени.

— Скъпа, погледни! — Кордилия посочи бяла дъга в небето. *Скъпа* лесно се беше превърнала в една от любимите ѝ думи. — Падаща звезда.

— Я! — прошепна Астрид.

Кордилия беше виждала предостатъчно падащи звезди, но тук, завладяна от музиката, която звучеше наблизко, и приятното сияние, излъчвано от стените на шатрата, те ѝ се сториха по-близко. Имаше чувството, че протегне ли ръка, ще успее да сграбчи следващата звезда, решила да напусне орбита. Неволно си припомни Джон, който ѝ беше обяснил, че падащата звезда не е никаква звезда, а огромен къс от нещо, долетяло от Космоса, което се разпадало, когато се приближавало към Земята. Майката на Джон беше богобоязлива жена и също като леля Айда не би повярвала в подобни „глупости“, затова пък баща му, може би, за да направи напук на съпругата си, всяка вечер четеше научни списания, докато пушеше лула, и бе обяснил прочетеното на сина си. Джон, на свой ред, разказа същото на Кордилия, когато една вечер се измъкнаха от пикника, организиран от църквата. Същата вечер дълго лежаха по гръб и наблюдаваха малките експлозии на хиляди километри над Земята и тогава Джон я попита дали вярва в съдбата. Тя беше избухнала в смях, след което му напомни, че нито един от тях двамата не е дете и не бива да вярват във вълшебните приказки. Това поле в Охайо беше останало много далече от новото ѝ положение на звезда и тя не можеше да не се наслади на мисълта, че се случва онова, което ѝ бе предопределено от съдбата.

— Кордилия, къде се отнесе? — Астрид побутна лакътя ѝ и я изгледа. — Липсват ли ти?

— Че къде бих могла да отида? — отвърна тихо Кордилия.

Гласът ѝ бе изпълнен със страхопочитание от обрата, настъпил в живота ѝ, и реши, че повече няма да позволява на мислите си да се

лутат в тази нежелана посока.

— Нямам абсолютно никаква представа, но се надявам да не изчезнеш заради... заради... — Астрид заекна и потисна прозявката си. — Вече свикнах да си до мен. Моля те, не си тръгвай. Никога не си тръгвай. Изведнъж ми се доспа, а на теб?

— Не — отвърна Кордилия, но тутакси усети колко много ѝ се спи. — Хайде да се връщаме. Искам да благодаря на... татко. — Думата все още ѝ звучеше неестествено, но тя знаеше, че много скоро това ще се промени. Ще му кажа лека нощ.

— Добре. — Астрид се изправи на стройните си крака. — Кажя лека нощ и на Чарли. Не е толкова лош, колкото изглежда. Ще ти призная... — нова прозявка прекъсна думите ѝ, но когато тръгнаха към шатрата, добави разсеяно, сякаш едва сега се беше сетила, — че го обичам.

Когато двете момичета се върнаха в палатката, всяка понесла обувките си в ръка, партито вече утихваше. На дансинга имаше само двойки — момичета, увиснали на вратовете на партньорите си като панделки. Останалите гости се бяха разделили на тихи групички; някои играеха карти на белите маси или си разказваха шепнешком истории за някои от по-фрапантните лудории и своеволия от вечерта. Въръжените мъже от охраната, които Кордилия знаеше, че са наоколо, макар досега да не разкриваха присъствието си, бяха излезли от сенките, а хората, които очакваха да разберат къде ще продължи партито, очевидно нямаха нищо против.

— Господин Джоунс! — изчурулика Астрид към мъжа с конско лице, който тъкмо излизаше от шатрата, за да се отправи към тях. Кордилия веднага забеляза любопитните погледи, които го съпроводиша. — Да не би да сте тук, за да ми създавате нови неприятности?

— Мила моя — отвърна той хладнокръвно и безразлично, — аз пък си мислех, че ви измъквам от неприятностите.

— Кордилия, това е господин Елайъс Джоунс. Той движи делата на баща ти. — Астрид говореше приятелски небрежно, сякаш мъжът не беше казал и дума. — Нали така?

— Точно така. — Елайъс Джоунс кимна отривисто на Кордилия. — Господин Грей се оттегли. Искаше да ви пожелае лека нощ лично, след като е спокоен, че вече сте при семейството си. За това обаче има

предостатъчно време. Нареди и утре да има автомобил на ваше разположение, за да отидете в града и да си купите нови дрехи. Надява се да я придружите, госпожице Донъл, и за да не ви притеснява излишно, предложи да останете да нощувате тук. В апартамент „Кала“ има достатъчно място и за двете, а вие знаете колко са несигурни пътищата в този час. Ще помоля някой да позвъни в Марш Хол, за да не се тревожат родителите ви.

— А, мама изобщо не се тревожи. Въпреки това ти благодаря, Елайъс. — Гласът на Астрид звучеше отнесено, сякаш едва държеше очите си отворени. — Между другото, къде е Чарли?

Илайъс прочисти гърло.

— Тази вечер не прекара много време на партито, госпожице Донъл.

— Какъв досадник! — въздъхна с безразличие Астрид и отново стисна ръката на Кордилия. — Ела, да проверим дали персоналът в кухнята няма да ни донесе сладолед в леглото...

Наистина им донесоха сладолед в леглото, също и газирана вода, доставена чак от Италия, и хавлиени кърпи, които незнайно как бяха топли, когато ги внесоха. Кордилия беше обиколила твърде много места, откакто се изкъпа за последно, затова посвети доста време, докато се наслади и начуди на горещата вода, която шуртеше от душа в апартамент „Кала“, също и на десетките лъскави лампи и ключове, мраморните повърхности и размера на банята, който в много части на света щеше да е напълно подходящ за хол. Когато най-сетне излезе, чиста, загърната в дебела хавлиена роба, Астрид вече спеше в единия край на леглото. Кордилия се пъкна под завивката, отпусна глава на пухкавата възглавница и се предаде на съня дори преди да разгледа възхитителните чудеса в новия си дом.

Спа дълго и когато се събуди отпочинала, дневната светлина нахлуваше през прозорците. В първия момент се почувства обърквана, докато свикне с яркото сияние. Астрид продължаваше да прохърква в другия край на леглото, а на нощното шкафче беше оставен сребърен поднос със сребърен кафеник и плато сладки във формата на полумесеци. Стаята ѝ се стори още по-удивителна на дневна светлина и Кордилия въздъхна от задоволство. След това грабна бележката, оставена върху подноса, и изпита първото си разочарование като всепризната дъщеря на Дариъс Грей.

Скъпа моя,

Моля те да ме извиниш, но заради бизнес дела се налага да замина за Канада. Връщам се след няколко дни и тогава истински ще отпразнуваме срещата си. Казах на Чарли да се грижи за теб, докато се върна — сама ще откриеш, че не е никак лесно да си член на семейството ми, но бих поверил живота си на Чарли, също и твоя. Докато се върна...

С обич, баща ти

8

— Какво прави новото момиче?

За разлика от Полет, продавачката на цигари от „Севънт Хевън“, съквартирантките ѝ, Фей и Кейт, все още не бяха научили името на Лети. Приеха присъствието на *новото момиче* като обида, но това означаваше, че макар и нова, докато си намереше друга квартира, това бе шансът ѝ да не остава съвсем сама. Апартаментът беше на приземен етаж, тъмен дори през деня, с изкорубен под. Беше пълен със стари мебели, а с кадифената дамаска, разнищена и протъркана, приличаше на обзавеждането на заведение, което майка ѝ с чиста съвест би нарекла „долнопробно“.

След като се скараха с Кордилия и ги изгониха от „Уошбърн“, Лети се върна в клуба, защото не познаваше друго място, а милото момиче, което ѝ беше помогнало по-рано същата вечер, отново ѝ подаде ръка, като я заведе в апартаментата си. Спа дълго и когато се събуди, се сдоби с три нови приятелки на мястото на изгубената.

Косата на Фей беше изрусена почти до бяло, а на Кейт беше къдрава и тъмна; двете се бяха загърнали в кимона до средата на бедрата, въпреки че минаваше обяд. Затова пък прическите и гримът им бяха безупречни, направени веднага след като бяха станали. Лети, излегнала се на износен персийски килим със списание, което откри в банята, не можа веднага да отговори и изпита облекчение, когато Полет се обади вместо нея:

— Чете обявите за прослушвания, защото е прекалено срамежлива и не смее да се яви, въпреки това ги огражда, но и аз не разбирам защо го прави.

Полет говореше с безразличие. Беше в кухненския бокс и дори не вдигна поглед от кафето, което вареше. Косата ѝ вече беше накъдрена на вълни, които блестяха на следобедната светлина. Устните ѝ бяха виненочервени, лъскави и подчертаваха кръгло, пухкаво лице. Беше висока колкото Кордилия. Таванът на кухненския бокс беше още

по-нисък, отколкото в останалите стаи, и главата ѝ почти докосваше ламаринените плочи.

— Я, че защо не отидеш? — Фей се настани до Кейт на тъмнолилавото кадифено канапе — от избелялата прокъсана тапицерия на възглавниците излизаше бял пух — и надникна през рамото на Лети. — Нищо няма да ти стане.

Лети я погледна и сви пренебрежително рамене.

— Скоро ще отида, просто няма да е веднага — отвърна тя.

Полет беше права: нямаше да отиде на нито едно от прослушванията, макар да не знаеше защо.

— Миличка, погледни какви готини длъжности предлагат! — Кимоното на Фей беше бяло, на сини цветя, бледо почти като косата и кожата ѝ, а ръкавът ѝ се отри в рамото на Лети, докато надничаше към последната страница на „Уйкли Стейдж“. — Трябва да започнеш с нещо не чак толкова амбициозно.

Всички се надяваха по един или друг начин да успеят на сцената, но в момента Фей беше единствената, която изкарваше някакви пари като танцьорка в едно от големите вариететни представления. Когато видя дългите ѝ като на сърна крака кръстосани, провиснали от облегалката на канапето, Лети се запита дали някога ще се добере до толкова прекрасна работа.

— Я стига, всеки от нас сам избира пътя си — сръза ги Полет и пристъпи към тях, стиснала чаша горещо кафе.

— Звучи тъжно — обади се седналата на канапето Кейт и се наведе, за да оправи широкия колан от мъниста, който беше скъсала снощи, — но е самата истина.

— А, не — не и новата пиеса на Гордън Грейндж. Каква скука! — продължи Фей и отново надникна през рамото на Лети към обявите. Той беше драматургът, за когото майка ѝ говореше с възхищение, и ролята беше за брюнетка, която прилича на бездомно дете, също като Лети. Макар да нямаше намерение да признае пред момичетата, които говореха така, сякаш нищо не бе в състояние да ги изненада, вече бе преценила, че ролята е свършена за нея и ако събере достатъчно кураж, съдбата може и да ѝ осигури първата истинска работа. — Наричат го гений, но гениите са съвсем същите като обикновените мъже.

— Само дето очакват повече и вършат по-малко — вметна Кейт.

— Трябва да започнеш да пробваш — настоя Фей и погали късо подстриганата си бяло-руса коса. — Отначало ще те е страх, след това ще претръпнеш и накрая ще ти писне. Нямах представа колко пъти съм чувала *не*, преди да...

— Преди тя да каже *да* — намеси се цинично Кейт, отметна къдравата си глава и избухна в смях.

Силно озадачена, Лети се изправи и кръстоса белите си крака под тъмносинята пола. Не беше сигурна какво искаше да каже Кейт и дали намекваше за онова, за което подозираше Лети, и дали с думите си не бе обидила Фей. След това обаче разбра, че на Фей ѝ се струва смешно, защото се смееше по-гръмко дори от Кейт. Лети се изчерви и пак се вторачи в списанието.

— Миличка, не им обръщай внимание — побърза да я успокои Полет. Подаде чашата кафе на Фей, наведе се от другата страна на Лети и започна да гласи косата ѝ. — Ти ще постигнеш желаното по свой начин. Фей, много добре знаеш, че не си толкова лоша. Не правиш нито едно от лошите неща, които върши Клара Хей.

— Самата истина — рече Фей, отпусна се назад и кръстоса крака.

— Коя е Клара Хей? — любопитства Лети.

— А, едно момиче, което работи с мен в клуба. Няма грам талант, но все се урежда — върши нещата, които другите момичета не искат. — Полет изглежда забеляза, че новото момиче се размърда с неудобство, защото махна с ръка. — Няма значение. Не го мисли. Сега трябва да ти оправим косата — наистина е *прекалено* старомодна. Дай на мен. Моля те.

Без да вдига поглед, Кейт ѝ подаде ножицата, оставена на масичката отстрани. Лети извърна големите си очи към Полет, която се усмихваше толкова мило, че не ѝ оставаше нищо друго, освен да кимне в знак на съгласие.

— Ела тук. — Полет придърпа дървен стол от малката маса в кухненския бокс и го посочи.

Лети се отпусна неуверено. Затвори очи. Притаи дъх и се опита да пропъди мисълта какво би казала майка ѝ. В стаята се възцари мълчание, когато Полет приближи ножицата до ухото ѝ и започна да реже. През дните, откакто дойде в Ню Йорк, не бе чувала толкова натрапчив шум, затова ахна, когато тъмният кичур падна в скута ѝ.

— Вече е значително по-добре — заяви сухо Кейт.

Лети стисна очи. Студеният метал се отри във врата ѝ и тя усети как нов кичур пада отзад. Лицето и изтръпна, ушите ѝ забучаха и изгуби представа за времето. Разбра, че всичко е свършило, защото Полет оста ви ножицата.

— Готово!

Стаята ѝ се стори по-светла, когато отвори очи. Фей подаде огледалце на Полет, която на свой ред го предаде на Лети. Повече от две трети от дългата ѝ тъмна коса вече я нямаше и сега бледото ѝ сърцевидно лице беше открито. Бретонът минаваше на права черта през челото и караше кожата ѝ да блести. С тази прическа изглеждаше по-възрастна и същевременно по-крехка, а вратът ѝ бе съвсем тъничък. В отражението видя Полет, с блеснали в очакване очи, нетърпелива да разбере дали Лети харесва новата подстрижка, затова се насили да се усмихне смело. Само че долната ѝ устна затрепери и усети, че ще се заплаче. Стана и забърза към вратата.

Когато излезе навън, небето ѝ заприлича на арка от бледосиньо, под която съседите си вършеха работата. Лети чуваше единствено собственото си накъсано дишане, докато бързаше по улицата. Когато Полет я настигна на близкия ъгъл, бузите ѝ бяха набраздени от сълзи, мокри.

— Миличка, нямаше да докосна косата ти, ако знаех, че държиш на нея толкова много! — възкликна новата ѝ приятелка и се насили да се намръщи съчувствено, след което се приведе напред, за да избърше сълзите ѝ.

— Не държа! — Лети вдигна ръка, за да покрие лицето си. — Не държа чак толкова много.

— Не, разбира се. Утре ще ти хареса, честна дума.

Последно ридание се изплъзна от устните на Лети, а когато раменете ѝ се отпуснаха отново, усети как Полет я прегърна и я завъртя към себе си.

— Виж!

Лети послушно вдигна поглед. Бяха спрели пред бръснарница и на витрината видя момиче, което едва успя да познае. Всеки елемент от външния ѝ вид беше променен от късата коса и онова, което досега изглеждаше по момичешки свежо, сега ѝ придаваше закачлив, дори изтънчен вид. Тъгата се стопи и за момент остана единствено

празнота. Дългата ѝ копринена коса беше изчезнала, беше изгубила най-добрата си приятелка. Познатите места и хора — и онези, които ѝ вдъхваха спокойствие, и другите, които ѝ причиняваха болка или пък я отегчаваха — бяха останали много далече, а тя не разполагаше с никакви пари, за да се върне при тях, дори да искаше. Усети замайване и разтвори устни.

— Не плачех заради косата — призна и подобие на усмивка затрепка по устните ѝ. Осъзна, че досега не беше правила и крачка встрани от онова, което предполагаше името ѝ, поне докато не видя отражението на Лети Ларкспър във витрината. Беше изгубила много, но в момента видя себе си с неподозирана яснота. Очите ѝ блестяха, когато се обърна към Полет. — Чувствам се толкова лека!

— Изглеждаш страхотно. — Полет се усмихна и протегна ръка, за да приглади косата ѝ.

— Извинявай, че съм такава ревла. Просто най-неочаквано и Охайо, и всичко останало ми се стори недостижимо далече.

— Сигурно, защото наистина е далече — засече я Полет. — Съвсем скоро ще забравиш за всичко на запад от Дванайсетото Авеню.

Лети дори нямаше представа как се стига до Дванайсетото Авеню, затова само кимна.

— Ще ти призная, че и аз не съм отгук. От Канзас съм. Дори не помня на кой влак трябва да се кача, ако реша да се върна, не помня и как говорех едно време. Когато пристигнах, се хванах с един сервитьор от „Плаза“ и той ми посвети много време, положи много усилия, докато ме научи как да произнасям съгласните. Добре, че го направи. Дотогава... — Тя замълча и събра очите си на носа, също като клоун, при което и двете момичета избухнаха в смях.

— А, да, и още нещо! Заради мен изтърча навън в домашни дрехи — отбеляза Лети през смях, когато се сети, че под стегнатото с колан палто, новата ѝ приятелка беше само по комбинезон и сигурно се чувстваше ужасно.

Полет само сви рамене и разпери ръце.

— Че на кой му пука? — рече тя. След това преплете пръсти с Лети. — Гладна ли си?

— Много!

— Ела да закусим.

Докато вървяха към закусвалнята на Шесто Авеню, където клиентите седяха на редици дълги маси, произходът им беше очебиен на фона на просторното полупразно заведение, облицовано с бели плочки. Полицаи се възползваха от почивката си, за да похапнат каша със солено говежда, седнали рамо до рамо с местни мошеници, които по всяко друго време бяха техни врагове, докато мъже с дълги коси бяха оставили своите китари укулеле, за да изядат по един сандвич с пастърма в неподозирана близост със светски дами, все още облечени в изискани вечерни рокли, приведени над чаши горещо кафе и порции пържени яйца.

— Палачинки... за мен палачинки. Не искаш ли палачинки? — попита Полет и погледна Лети над дългата маса от сив мрамор.

Сладка закуска толкова късно бе първата лекомислена постъпка на Лети, още повече че в Юниън по това време обядваха. Щом свикна с мисълта, чистосърдечно призна, че палачинките бяха тъкмо храната, от която имаше нужда. Беше прегладняла. Можеше да изяде поне десет. Поръчаха си палачинки и кафета и огледаха посетителите, които дъвчеха и клюкарстваха, преди да се заемат със задачите си или да се запътят към велики дела. Докато чакаха да им сервираат, Лети разказа на Полет за фермата за млечни продукти и за ежедневните уроци по танци с майка ѝ, а Полет на свой ред ѝ заразправя случки от нощния клуб и какво представляваше работата там.

— Когато ухажорът ѝ задряма на масата, след като изпи прекалено много коктейли с „Бакарди“ и се напи, тя просто се прехвърли на съседната маса и омая господина на нея! — завърши тя поредната смешна случка, докато вдигаха чиниите им с остатъци от лепкавия сироп. Момичето, което доскоро се казваше Летиша, може би щеше да се смути от подобен разказ, но Лети бе вече гражданка — тя откри смешното и се разсмя звънко.

Излязоха на тротоара, когато най-хубавата част от деня вече бе преминала, и Лети имаше чувството, че познава Полет далеч по-добре, отколкото допреди два часа. Насочиха се към Бароу Стрийт, а Полет извади близалката от устата си.

— Наистина ли искаш да си на сцената?

— Да — отвърна след кратко мълчание Лети.

— За съжаление, никога няма да станеш кралица на високо вдигнатите крака.

— Няма — въздъхна Лети, — но пък мога да пея.

— Още по-добре. Хайде, покажи ми.

— Сега ли? — Бяха излезли на оживен булевард и беше пълно с хора. Първите етажи бяха превърнати във витрини, а продавачките вътре се бяха облегли на щандовете и зяпаха минувачите. — Тук?

— Защо не?

— Ама... виж колко хора има.

— И какво? И без това всички се интересуват единствено от себе си.

Продължаваха да вървят, но Лети притвори очи и престана да мисли. Спомни си отражението на момичето с елегантната късо подстригана коса, вдигна ръце и запя песен, която беше чувала по радиото, за радостта да танцуваш боса чак до два след полунощ. Отначало гласът ѝ звучеше неуверено, но после се извиси и щом забрави за хората наоколо, започна да се движи в такт с мелодията.

Завърши, завъртя се и се поклони пред Полет. Отвори очи и със смесица от гордост и страх забеляза точно каквото беше очаквала. Полет беше извила вежди, ококорена от възхищение.

— Върхът си, малката! — поздрави я тя.

Преди Лети да успее да ѝ благодари или да се порадва на удоволствието от похвалата, получи нов комплимент.

— Браво! — провикна се един мъж, а когато тя се обърна, я посрещна вълна от аплодисменти.

Наоколо се бяха насъбрали хора, някои я наблюдаваха особено внимателно, докато повечето бързаха по работа и точно както бе предвидила Полет, ѝ трябваша още няколко мига, за да попадне погледът ѝ на господина. Оказа се рус, със сламена шапка, увиснал на стъпалото на трамвай. Носът му беше доста голям, но лицето му ѝ се стори нежно, мило, като на колежанин. Напомняше за плюшено мече. Костюмът с шарка рибена кост му стоеше безупречно. Личеше, че е наблюдателен, но без да е натрапчив и щом разбра, че Лети го е забелязала, изръкопляска отново.

— Браво! — повтори той.

За да прикрие колко силно се е изчервила, Лети се поклони още по-ниско и когато наведе глава, късата коса докосна скулите ѝ. После бързо се изправи, стисна ръката на Полет и двете забързаха, преди минувачите да забележат червенината, обляла и шията ѝ.

— Къде мога да те видя отново? — провикна се след нея младият мъж.

Трамваят беше потеглил и минаваше покрай момичетата, които затичаха хванати за ръце.

— Нали знаеш „Севънт Хевън“ — извика в отговор Полет.

Мъжът кимна.

— Тя работи там! Ела някой път да ни видиш.

Мъжът повдигна шапка и трамваят продължи към центъра, а момичетата спряха да тичат и забързаха.

— Беше приятен! — рече Полет, засмя се и си пое дълбоко дъх. — Виждаш ли какво внимание привлича малко талант и хубава прическа?

Лети кимна в знак на съгласие.

— Но аз не работя в „Севънт Хевън“ — сети се, след като спря да се смее.

— Наемът не се плаща сам, сестро. Трябва да ти намерим някаква работа.

— Наем ли? — Отбиха по странична улица и Лети повтори на ум думата. Никога досега не бе предполагала, че звученето може да ѝ хареса толкова много. — Значи мога да остана като твоя съквартирантка?

— Може. Вече си една от нас, което — с прискърбие ще те уведомя — е доста по-скъпо удоволствие, отколкото животът в Индиана.

— Охайо — поправи я Лети с усмивка.

— Добре де, Охайо. Управителят, господин Коул, ме харесва — ще те вземе на работа, ако го помоля мило.

— Благодаря ти — промълви Лети и усети, че е смазана от умора. Нямахте да намери начин да покаже признателността си към момичето, което за по-малко от ден беше преобразило живота ѝ.

На втората сутрин, когато Кордилия се събуди в апартамент „Кала“ в Догуд, вече не беше обърквана. Имаше чувството, че цял живот се е събуждала в тази стая. Вече знаеше, че ронливите сладки във формата на полумесеци, които ѝ носеха сутрин, се наричат *кроасани*, и освен това беше разбрала — макар никой да не ѝ беше казал, — че необикновените цветя във високите, квадратни, сребърни вази из цялата стая са кали, въпреки че бяха по-строги и футуристични от лилиите, които беше виждала, и нямаха нищо общо с полските цветя.

Надигна се и се подпря на таблата на леглото, тапицирана в бяла кожа. Слънцето беше високо в небето. Вчерашната рокля беше метната върху бял стол наблизко, а тя беше заспала облечена в черния комбинезон, който струваше много повече, от която и да е нейна рокля досега. В другия край на стаята, върху килим, мек като сняг, бяха оставени десетина плика с покупки от „Бъргдорф Гудман“. Сега вече знаеше, че „Бъргдорф“ е магазин на Пето Авеню, в който продаваха дамски дрехи на неприлично високи цени, където двете с Астрид прекараха почти целия ден. По-късно вечеряха в изискан хотел, където се видяха с Чарли и компанията му, после се качиха в даймлера и отидоха в Уайт Коув. Усмихна се при мисълта за новите си дрехи и вечерите, в които щеше да ги облича. Докато се усети, мислите ѝ се насочиха към Лети и колко много щеше да ѝ хареса всичко това. Радостта ѝ бе помрачена.

Наля си чаша кафе и прекоси стаята, за да излезе на терасата. Навън беше по-топло, носеше се аромат на пролетни листа. Бялата шатра, в която беше танцувала преди две вечери — колко отдавна ѝ се струваше, — бе все още на мястото си, въпреки че всички парченца от счупени чаши за шампанско и разпилени наоколо обувки бяха почистени. Двама мъже по долни ризи и панталони с тиранти се бяха отправили към входа, а единият носеше на рамо пушка.

— Госпожице Грей...

Щом чу името си, се обърна и влезе.

— Да?

На вратата беше застанал Елайъс Джоунс. Извърна очи, щом забеляза, че е по комбинезон.

— Извинете ме... Не сме свикнали дами — млади дами като вас — да живеят в къщата. Господин Грей ми нареди да ви наема прислужница. Тогава няма да ви се натрапвам по този начин.

— Много мило. — Кордилия се усмихна при мисълта някой да се грижи за нея и макар да се постара да не издава радостта си, едно кътче от сърцето ѝ изписка радостно при мисълта, че ще бъде задължение на друго момиче да се грижи за нея. — Но аз не ви се сърдя.

— До утре ще намеря момиче — продължи Джоунс и прочисти гърлото си, без да обръща внимание на усмивката ѝ. — Междувременно, моля ви, кажете ми, ако имате нужда от нещо.

— Благодаря ви.

— Търсят ви по телефона.

Кордилия кимна и го последва в съседния кабинет, където имаше лъскаво бюро, килим в мармаладен цвят с геометрични фигури и черен телефон.

— Ало? — обади се, щом Джоунс излезе.

— Миличка, аз съм. Нали не съм те събудила...

— О, не. — Забрави, че ѝ беше мъчно за Лети, като чу гласа на Астрид, който ѝ напомни, че има приятелка, с която може да се радва на новия свят на богатство. Освен това, ако Лети беше повярвала на Кордилия, когато тя най-сетне ѝ призна за Дариъс, щеше да се буди заедно с нея в тази къща. — Все още съм по комбинезон. Изглежда, съм заспала, без да го сваля.

— Боже, да не би заради мен Елайъс да те завари в този вид?

— Да! — Кордилия не се сдържа и се изкиска, когато си припомни как Джоунс пребледня, когато я видя. — Дали ще ми прости?

— Той ли да ти *прости*! Обзалагам се, че това е бил най-вълнуващият момент от деня му — изкиска се Астрид.

— А денят ще бъде прекрасен, нали?

— Всички дни отсега нататък ще бъдат прекрасни. Тъкмо затова ти звъня. Хапвала ли си нещо?

— Не.

— Тогава ела да обядваш с мен в клуба. Искаш ли?

— Не е ли малко рано за нощен клуб?

— Говоря за кънтри клуба, глупаче.

— Аха. — Кордилия заопипва подгъва. Разбира се, че ставаше въпрос за кънтри клуб „Уайт Коув“ — веднъж прочете, че семейство Грей не били членове, понеже някой друг доставял алкохола, но всички останали богати семейства от района членували. — Да, разбира се. Да кажа ли на Чарли?

— Не!

Острият отговор на Астрид стресна Кордилия и тя се зачуди какво не е наред.

— Мислех, че го обичаш.

— Обичам Чарли и Чарли ме обича, и всички го знаят — отвърна й тя по детски небрежно. — Само че точно сега не съм в настроение да се занимавам с него.

— Добре.

— Затова гледай да не се засичаш с него, докато излизаш, и накарай Дани, младия охранител, когото заблуди на партито, да те докара...

Кордилия се усмихна и се сети, че Астрид не може да я види. В Юниън малко къщи имаха телефони, а леля Айда нямаше. За нея телефонът бе нещо ново и й се струваше малко странно да води небрежен разговор с безпътния глас.

— Ще се видим след час.

— Чудесно, миличка. *Bisous, bisous*^[1]!

— *Bisous* — повтори Кордилия, макар да нямаше никаква представа какво означава думата.

* * *

След час, когато новоизлюпената дъщеря на Дариъс Грей, която всички държаха да зърнат, се появи на терасата на кънтри клуб „Уайт Коув“, Астрид Донъл вече се бе настанила на маса в един от ъглите с изключителен изглед. Както и всички останали под тентата на синьо и бяло райе, която заслоняваше кръглите маси, Астрид беше облечена в

бяло — пуловер с кръгло деколте и разкроена пола, — с широкопола сламена шапка, която засенчваше красивото ѝ лице.

До нея седеше Били Марш, доведената ѝ сестра, коя то учеше в колежа „Бернард“ в Манхатън и обикновено предпочиташе по-тъмните цветове, но този следобед се беше съобразила с незнайно каква приумица и беше облякла бял панталон и блуза. Не се съобразяваше с традицията, според която жените пушачки трябваше да са подискретни, и пакетът ѝ „Честърфийлд“ беше оставен на масата пред нея. Тъмната ѝ коса, подстригана по мъжки, беше прибрана зад ушите, а очите ѝ се криеха зад съвършено кръгли черни очила. На пръв поглед по нищо не личеше, че двете момичета са от едно семейство, но след като всички знаеха какъв живот водят родителите им, никой нямаше да се учуди, ако роднинството им не продължеше дълго.

— Не е възможно да е тя — рече Били и избълва облак дим, а в гласа ѝ нямаше и следа от изненада.

Чу се потракването на порцеланови чашки, докато им ги поднасяха в порцеланови чинийки. Бръмченето на разговорите замря, после се превърна в тихо жужене. Големите очи на Астрид се обърнаха към високото момиче, което приближаваше масата на Марш, облечено в червена рокля с лодка деколте, хлабава на талията, прихваната на ханша. Астрид видя роклята вчера, докато Кордилия я мереше в „Бъргдорф“, и настоя да я купи. Роклята наистина ѝ стоеше чудесно. Кройката обаче беше твърде дръзка за клуб „Уайт Коув“, в който държаха на традициите, а цветът бе истинско предизвикателство.

— Колко дръзко! — отбеляза Били.

— Нали? — съгласи се Астрид, преди Кордилия да приближи достатъчно, за да я чуе. — Това беше едно от първите неща, които забелязах у нея.

Кордилия се почувства неловко, докато обмисляше как да ги поздрави, но тогава Астрид вдигна ръка, за да привлече новата си приятелка и да я целуне по двете бузи.

— Кордилия Грей, това е доведената ми сестра, Били Марш. — Момичетата си стиснаха ръцете. — Тя настоя да се запознае с теб.

— Много ми е приятно — рече Били.

— И на мен — отвърна Кордилия и седна.

— Умирам от глад — продължи Астрид. — Може ли да поръчваме?

За кратко насочиха вниманието си към менютата, след това обаче Астрид забеляза, че Кордилия поглежда през рамо към хората, които шушукаха и прикриваха устата си с ръце.

— Зяпат ме — прошепна тя.

— Да. — Астрид затвори шумно менюто. — Не им обръщан внимание, миличка. Шокирани са, защото си облечена в червено. В този клуб обличаме само бяло.

— Всъщност, направи услуга на всички — обади се Били е обичайния си сух глас.

— Самата истина. — Астрид махна на сервитьора. — Ще има за какво да говорят на вечеря.

— Да знаеш, че всички умират да се запознаят с теб. — Били загаси цигарата и се усмихна. — Не съм единствената.

— Нямах никаква представа, че трябва да съм облечена в бяло. — За кратко по лицето на Кордилия се изписа объркване, но сетне сви рамене и блясъкът отново се върна в очите ѝ. — Доволна съм, че свърших нещо полезно. Ти не спомена ли, че умираш от глад?

— Да!

Поръчаха сандвичи с бекон, маруля и домати, леден чай и им беше безкрайно приятно, че така наречените стари членове на клуба ги наблюдават, без да крият, че са скандализирани.

Сервираха им и Астрид започна да се храни с ръце. Усети, че задоволството ѝ този ден е достигнало върха си. Всяка хапка беше солена, хрупкава, вкусна. Имаше нова приятелка, която се оказа забележително интересна — а от много отдавна не бе разговаряла с интересни хора, и бе доволна, че е успяла да се отърве от Чарли. Освен това беше привлякла сестра му в клуба, в който той не стъпваше от гордост.

Той я беше излъгал — беше успял да замаже положението, но тя беше сигурна, защото с Кордилия се бяха засекли в нощния клуб онази вечер, за която той твърдеше, че нямало да прави нищо важно и щял да се занимава единствено с бизнес. Снощи, когато с Кордилия излязоха с компанията му, всичко се потвърди: Дани, най-младият от хората на Грей, не спря да се извинява за сцената, която бил направил в „Севънт Хевън“, и не спря да повтаря, че Чарли бил виновен за всичко. Астрид бе сигурна, че казва истината. Не беше кой знае колко обидена от лъжата, но бе на мнение, че едно момиче трябва да си връща дори за

най-незначителните прегрешения и поне ден или два да се прави на студена и недостъпна, за да накара любимия си да разбере, че е прекрачил границата, и да го накара да се замисли как да ѝ достави удоволствие. В момента обаче този въпрос никак не притесняваше Астрид. Денят беше ясен, слънчев и когато Били се нахрани и запали поредната цигара, това сякаш подчерта колко приятно си прекарват.

След малко задоволството на Астрид се стопи почти напълно.

— Здравейте, милички.

От другата страна на ниската каменна стена беше застанала третата госпожа Марш, в брич за езда и черна кадифена шапка. Подсмиваше се и изражението ѝ издаваше, че е невероятно доволна от себе си. На няколко крачки зад нея беше застанал Лук. Астрид усети как гърлото ѝ се свива. Имаше нещо нелепо във вида му, също както и онзи ден — стегнатото, жилаво тяло и нежните, но тъжни очи — и усети, че ѝ доставя същото удоволствие да го гледа, както и тогава. Слънцето блестеше и тя остана доволна, че е присвила очи, за да прикрие флиртаджийското изражение, което със сигурност щеше да се появи по лицето ѝ.

— Няма ли да ме запознаете? — попита майката на Астрид.

— Това е новата ми приятелка Кордилия Грей. — В гласа на Астрид се прокрадна гордост, но така и не се усмихна. — Това е майка ми, Вирджиния.

— А, онази Кордилия Грей ли? — попита любопитно госпожа Марш, след като пристъпи напред и протегна ръка на момичето.

Очите на по-възрастната жена искряха с неприкрития интерес на воайор, нещо, което всеки друг път би подразнило Астрид, само че сега едва се сдържаше да не изпие с очи красивото момче в дочени дрехи, а на него щеше да му бъде още по-трудно да не отвърне на погледите. Кожата под очите му беше нежна, черната коса беше паднала над челото му и той се опитваше да не зяпа открито младата госпожица Донъл.

— Всички сме чували за вас — продължи Вирджиния Марш. — Истинско чудо е, че се събрахте с баща ви. Трябва да ни дойдете на гости. Ние — и двамата със съпруга ми — обичаме да каним гости.

— Благодаря — отвърна Кордилия.

— Това е Лук, инструкторът ми по езда.

Били запали нова цигара.

— Не предполагам, че имате нужда от уроци, госпожо Марш.

— Човек трябва да се стреми към съвършенство.

Майката на Астрид се измести така, че дъщеря ѝ да не вижда Лук, и момичето усети как я бодва тъга. Не че искаше нещо от момчето, което навремето я беше разхождало, докато яздеше, освен че ѝ беше приятно да го вижда и да не мисли за нищо. Той бе също като лятото, а тя обожаваше лятото. Ако можеше да поиска да ѝ се изпълни едно желание, то щеше да бъде да живее на място, където е вечно лято. — А Лук е великолепен инструктор.

— Сигурно. — Астрид се изви настрани, за да вижда отново лицето на инструктора, и тръсна закачливо коса така, че да покрие едната ѝ буза. — Трябва и на мен да ми дадеш няколко урока тази седмица — добави тя и весело намигна на Лук.

Вирджиния Донъл де Груите Марш се напрегна и стисна ръката на младежа.

— Много е зает, миличка. Ще помолим от клуба да ти намерят някой друг. Наистина имаш нужда от дисциплина.

След тези думи по-възрастната жена се завъртя на пета и тръгна по тревата, като затегли след себе си красавеца, сякаш бе някакъв аксесоар. Астрид беше готова да кипне — не можеше да понася майка си. Апетитът ѝ за млади мъже се беше върнал и в момента дъщеря ѝ ѝ пожела да си изкълчи глезена, докато всички посетители в кънтри клуб „Уайт Коув“ гледаха. Само че Вирджиния Марш продължи гордо и когато Астрид се насили да откъсне настойчивия си поглед от отдалечаващите се фигури, забеляза, че новата ѝ приятелка става от масата.

— Къде отива госпожица Грей? — попита Били, когато Кордилия се отдалечи.

— Нямам никаква представа.

Кордилия излезе на слънце с лека стъпка, убедена, че макар в Ню Йорк да живееха милиони, градът си оставаше малък, както и всеки друг, защото на тревата бе застанал съвсем сам, с цигара в ръка, загледан към голф игрището, младежът с медната коса, който ѝ беше казал толкова приятни думи вечерта, когато се скара с Лети.

— Извинявай, че си тръгнах толкова рано онази вечер, още преди да те попитам за името — заговори тя, когато беше на няколко крачки от него.

Той се обърна. Разтвори изненадано устни и се усмихна.

— Все се надявах да се появиш отнякъде.

— Наистина ли?

Беше топло и неудобството, че е облечена в неподходящ за клуба цвят, се стопи, когато забеляза радостта му от срещата. Той я караше да тръпне по същия начин, както и в клуба, макар сега вече да знаеше, че не се дължи на алкохола, а изцяло на присъствието му.

— Да, мислих единствено за теб. Дори...

— Томас!

И двамата се обърнаха. Слаба жена, чието лице беше скрито под периферията на бяла шапка, му помахна.

— Сега вече знаеш как се казвам — продължи той и също помахна на непознатата. — Всички обаче ме наричат Том. Надявам се, не си разочарована — името от край време ми се струва твърде просто.

— Том — кимна тя и се наслади на звученето. — Харесвам те не по-малко, след като вече знам как се казваш.

При тези думи той се усмихна.

— Томас! — провикна се отново жената.

— Майка ми — поясни и я погледна с търпение, примесено с известно раздражение. — Не съм голям почитател на голфа, но ѝ обещах да я придружа. Май трябва да си изпълня обещанието...

— Добре — усмихна се смело Кордилия с надеждата изражението ѝ да не издаде разочарованието, че ще го види да си тръгва, може би завинаги, без гаранцията, че отново ще се видят. — Пожелавам ти приятен ден. Довиждане.

— Чакай — настоя той, макар нито един от двамата да не бе помръднал от мястото си. — Може ли пак да те видя?

По лицето ѝ се разля усмивка.

— Да.

— Утре става ли?

Тя кимна и прехапа устни.

— Ще те взема в шест. Къде живееш?

— Знаеш ли къде е Догуд?

Очите му потъмняха едва забележимо. Когато двамата се запознаха, беше решила, че са зелени, но едва сега забеляза как на светло или когато настроението му се променя, изглеждат почти кафяви. Предположи, че е наясно кой е собственик на Догуд и сигурно

се е притеснил при мисълта да изведе дъщерята на известния контрабандист. Дори да беше така, господинът не трепна.

— Значи в шест.

— Да, само че... — Тя замълча и се запита дали Чарли няма да реши да я придружи, за да я пази. — Би ли ме взел от пътя пред имението?

— Томас? — провикна се за трети път майка му.

Том се ухили и се приведе напред, за да целуне ръка на Кордилия.

— До утре — рече той и отстъпи.

Дори след като се обърна, усещаше как погледът му пълзи по раменете ѝ. Когато прекоси смарагдовозелената поляна — алено петно на фона на синьото небе и белите облаци, — тя усети, че той не беше единственият, който я наблюдаваше. Всички лица над белите тоалети, заслонени от слънцето под тентата, се бяха обърнали, за да я виждат по-добре. Когато най-сетне се върна, осъзна, че изборът ѝ на рокля не е единствената причина хората да клюкарстват. Масата на момичетата от семейство Марш се превърна в най-обсъжданата този следобед.

— Знаеш ли кое е това момче? — попита Астрид, когато Кордилия седна. Гласът ѝ издаваше вълнение, трепет, които предупредиха другото момиче, че тук има нещо.

— Казва се Том. — Кордилия отпи глътка леден чай и намигна на приятелката си. — В момента обаче не искам да знам нищо повече.

Очите на Астрид заблестяха, тя изви вежди, но се подчини и замълча. Познаваше измъчената любов и нямаше никакво намерение да попречи на Кордилия да направи своя низ от грешки, както и да се позабавлява за нейна сметка.

---

[1] Bisous (фр.). — целувки. — Б. пр. ↑

10

— Ще говоря само аз, ако той те пита нещо, просто се дръж като кукличка и не се прави на много умна, разбрахме ли се? — прошепна Полет, докато влизаха в „Севънт Хевън“.

— Добре. — Лети вървеше на крачка зад нея, но се разсейваше, докато оглеждаше клуба — коренно различен, когато през високите прозорци на катедралата влизаше дневна светлина.

Дюшемето бе изтъркано, по кръглите масички нямаше свещи, но се усещаше, че заведението ще придобие вече познатия ѝ блясък и тук ще закипи веселие, щом слънцето залезе.

— А, господин Коул! — изчурулика Полет с медено гласче, каквото Лети не бе чувала в апартамента.

Веднага позна дребния мъж във фрак. Беше го забелязала, когато дойде с Кордилия и момичетата от пансиона „Уошбърн“.

— Да? — отвърна той и вдигна поглед от камарата вестници, някои от които бяха разтворени на бара.

— Господин Коул, това е момичето, за което ви говорих. Казва се Лети Ларкспър. Не е ли прелестна?

Господинът премести поглед от Полет към дребното момиче, което ситнеше след нея.

— Ниска е.

— Ще ѝ купим обувки на висок ток — отвърна ведро Полет.

— Не ми трябват повече продавачки на цигари.

— Знам, господин Коул. — Полет запърха с дългите си мигли и гласът ѝ стана още по-сладък. — Нали се оплаквахте как момичетата изчезват веднага щом попаднат на нещо по-добро? Няма ли да е по-разумно да си осигурите нови момичета отсега, за да сте подготвен за утре? Аз лично ще ѝ покажа всичко, а тя ще работи много упорито, обещавам ви.

Господин Коул въздъхна. Огледа отново и двете момичета, после се обърна на стола и се наведе над вестниците. Лети усети как сърцето ѝ се свива и вдигна очи към Полет, която чакаше, притаила дъх. Беше

глупаво да си въобразяват, че Лети е достатъчно отракана, за да се смеси с красивите граждани.

Все още с гръб към момичетата, господин Коул заговори:

— Една седмица. Ще те пробвам за една седмица. Ако и тогава не ми харесаш, си заминаваш, без да се пазариш.

Това по нищо не приличаше на предложение за работа, но след няколко секунди Лети разбра, че е одобрена. Тя грейна.

— Много ви благодаря, господин Коул! — възкликна. — Ще работя много упорито и няма да създавам никакви неприятности, обещавам ви!

Полет ѝ намигна и стисна ръката ѝ.

— Ела, кукличке, да ти покажа как става.

Тръгнаха към задната част на клуба, а Лети не се въздържа и вдигна глава, за да огледа с нескрито страхопочитание заведението. По-късно музиката и виковете на клиентите щяха да зазвучат чак до арковидния таван, но тогава вече Лети щеше да е станала част от мястото, вместо да се озърта страхливо, както стана предишния път. Някой ден щеше да се озове на много по-забележително място — поне така се надяваше, — но засега вратата се беше откряхнала към един нов, блестящ свят.

Вниманието ѝ беше привлечено от няколкото тона, изсвирени на тромпет.

Завъртя се в посоката, от която се носеше звукът, забеляза, че момчетата от оркестъра я наблюдаваха, и се изчерви. Тромпетистът бе застанал до самия край на сцената, с навити ръкави. Наведе се към Лети, срещна погледа ѝ и го задържа, докато изсвири още няколко ноти. В първия момент тя имаше чувството, че ще потъне в земята от срам, но после мелодията ѝ се стори позната и част от неудобството ѝ се стопи.

— Откъде ли ми е позната тази песен? — попита Лети и пристъпи към сцената.

Той свали инструмента.

— Едно време я свирехме с оркестъра на колежа, беше доста отдавна, още докато бях в Кливланд. Едва ли си я чувала, малката.

— Не, сигурна съм, че съм я чувала. Аз съм от Охайо и ако чуя една мелодия, никога не я забравям. Певица съм.

— От коя част на Охайо?

— От Юниън в Охайо, но мама е била танцьорка в балета на Кливланд и когато бяхме малки, често ни водеше в големия град на паради. — Отново се изчерви. — Навремето ми се струваше, че е много голям град, но тогава дори не мечтаехме за Ню Йорк.

— Роден съм в Дифайънс — ухили се той. — Ти обаче сигурно си била още дете, когато изоставих онова прашно градче.

И двамата се разсмяха, защото това бе доказателство, че светът съвсем не е толкова голям. Тогава мъжът вдигна тромпета и изсвири още малко от песента. Лети затвори очи и затананика, сърцето ѝ се изпълни с музика и спомена колко много обичаше парадите майка ѝ.

— Хайде, Лети — подкани я Полет, протегна ръка към нейната и я подръпна.

— Остани някоя вечер и попей с нас, Лети — провикна се тромпетистът, когато тя тръгна след Полет.

— Сториха ми се приятни момчета — прошепна Лети, все още усмихната след получената покана, докато с Полет отиваха към съблекалнята отстрани.

Стените бяха скрити от закачалки с дрехи и огледала, но нито една танцьорка или продавачка на цигари не се обличаше тук. В далечния край имаше старо легло и Лети реши, че момчетата си почиват там.

— Да, бе, как ли пък не! — разсмях се Полет. — Момчетата от бандата винаги се интересуват от новите продавачки на цигари. Слушай, миличка, има няколко правила на поведение. Най-разумно е и ти да се съобразяваш с тях. Първо правило. Не излизай с музиканти.

— Но аз не искам да излизам с него! Освен това той е поне десет години по-стар от мен. Просто ми се стори мил и внимателен... и ще ми бъде приятно да се поупражнявам с тях.

Полет ѝ отпрати крива усмивка.

— Добре — примири се, — но да внимаваш.

Не забравяше колко много дължи на Полет, затова тихо попита:

— Какви са другите правила?

— Второ правило. Никога не приемай напитка, докато си на смяна, защото накрая като нищо ще ти се наложи да оставиш цялата си надница, а това са загубени пари. Трето правило. Ако все пак приемеш някой господин да те почерпи след края на смяната или в почивния ти ден, увери се, че той пие повече от теб. Така няма да се събудиш в

чужд апартамент. — Полет намигна и пристъпи към закачалките с кремави костюми. — Господин Коул настоява да сме облечени в бяло. Така сме били приличали на девизи, слезли от рая. Да, бе! Четвърто правило. Ако клиент ти даде голям бакшиш, не заеквай и не се дръж така, сякаш ти е направил кой знае каква услуга. Дръж се така, сякаш го заслужаваш, защото истината, сладурче, е, че наистина го *заслужаваш*. Освен това на тях им харесва подобно държание.

Лети кимна и надникна през рамото на Полет, докато тя местеше костюмите един след друг.

— Пето правило. Гледай да не приказваш. Така мъжете те приемат за тайнствена и им се иска да научат повече за теб, и ти дават по-големи бакшиши с надеждата да изкопчат нещичко. Или пък купуват повече напитки и ти носят подаръци. Каквото и да е, за теб е добре дошло. Дръж! Ще ти стане.

Усмехнатата Полет свали най-малкия костюм от закачалката и го вдигна високо. Накрая Лети си избра друг, по-момичешки, по-консервативен, с набор на врата и подгъва, със силно подчертана талия. Освен че разкриваше значителна част от краката ѝ, които бяха в махагонови мрежести чорапи, дори баща ѝ щеше да го одобри. Докато се обличаха и гримираха, започнаха да пристигат и други момичета и на висок глас разказваха последните клюки, размахваха цигари и си навиваха косите си на ролки. Полет даде още няколко съвета на Лети, ни пропусна най-важния за оцеляването — умението да забравяш. Забрави всички унижения, забрави за ударите на живота и продължавай напред. Продължавай, в която посока избереш, мини по всяка улица в града, където младите, които все още нямаха бръчки, забравяха със смях лошото, отдадени на радостта от настоящето. Това се отнасяше както за онези, които следваха пътя на Господ, така и за другите, които предпочитаха така наречените от свещениците магии. Хората навсякъде забравяха натрупалите се тревоги с помощта на напитките или религията. Отправяха поглед напред, представяха си обгърнатите в розов плащ утрешни дни и се отричаха от всичко, застанало на пътя на мечтите им, за да слушат красивите притчи на онзи, който се бе издигнал на техния амвон.

Лети тъкмо започваше да свиква със съблекалнята на „Севънт Хевън“, когато Полет заговори на висок глас.

— Време е.

Лети ахна.

— Върви да ги сразиш — подкани я Колийн, момичето, с което досега беше обсъждала певицата на клуба. Казваше се Алис Гренадин и беше много близка приятелка на господин Коул, но за съжаление не можеше да изпее нито една вярна нота.

— Не се притеснявай, ще се справиш великолепно — успокои я Полет, когато прехвърли през врата на Лети подноса с грижливо подредените цигари, бонбони и други дребни лакомства.

Дръзко усмихнатата Полет се обърна към шума и светлината. Лети си пое дълбоко въздух и последва приятелката си към централния салон на клуба. Докато се облекат и подготвят за работа, „Севънт Хевън“ се беше преобразил. Светлината беше дискретна, топла, масите се пълнеха с клиенти. Жуженето на гласовете се носеше наоколо.

— Ох! — извика неочаквано Лети, когато, без да иска, удари с лакът облегалката на висок стол пред бара. Болката не беше толкова страшна, колкото срамът от собствената ѝ непохватност. Тя затвори очи с надеждата да не се разплаче. Беше насочила цялото си внимание към потенциалните клиенти, затова се беше блъснала в дървен стол. — Много се извинявам. Аз...

— Няма страшно. — Гласът на мъжа прозвуча искрено, мило. — Дойдох с надеждата да те видя, а ти сама се блъсна в мен.

Лети отвори очи. Трябваша ѝ още няколко секунди, докато познае мъжа от трамвая, който вчера аплодира песента ѝ. Лети бе невероятно облекчена да види приятелско лице и се усмихна. На него изглежда му стана приятно и изражението му се промени. Държеше се мило с нея или поне я намираще за красива и тя отново се притесни. После ѝ хрумна, че той просто се е пошегувал.

— Добър майтап, господин...

— Господин Лодж, но малкото ми име е Грейди.

Тъглчетата на устата и се извиха нагоре, очите ѝ заблестяха. Името му беше приятно, лицето също, беше със същия костюм с шарка рибена кост, но поне беше свалил шапката и тя видя, че косата му е разделена на път.

— А ти как се казваш?

— Лети Ларкспър.

— Лети Ларкспър — повтори той и на нея ѝ се стори, ме звученето на името ѝ му харесва както на нея. — Красиво име. С

подобно име може да си единствено от Ню Йорк.

— От Охайо съм — отвърна тя и забеляза, че Полет я наблюдава.
— Само че сега вече домът ми е тук.

— Добре дошла, госпожице Ларкспър. На мен ми приличаш на градско момиче.

Тя погледна нервно дрехите си, с които никога не би се появила в Юниън.

— Благодаря ви, господин Лодж. Вие откъде сте?

— Аз съм от малкото нюйоркчани кореняци. Освен това съм писател и през повечето време наблюдавам хората, за да открива дали притежават нещо, на което си заслужава да се обърне внимание, а вие притежавате това качество, госпожице Ларкспър.

Преди да разбере какво се опитваше да ѝ каже, господин Коул се приближи откъм бара.

— Ларкспър, не си тук, за да флиртуваш. Мърдай.

Тя се засрами, защото само се пробваше и не разполагаше с абсолютно никакво време, за да се притеснява и срамува. Нямаше сили да погледне нито единия, нито другия мъж, затова побърза да се върне сред клиентите, а най-странното бе, че щом се смеси с тях, доби ново самочувствие. Освен това Полет я беше предупредила да не приказва много и може би се получи добре, задето се отдалечи. Постара се непрекъснато да си намира работа — и наистина имаше работа — и си каза, че одевете се беше оттеглила с лекота, напълно решително.

Макар и смутена, тя беше във възторг от насоченото към нея внимание. Досега никой в Юниън не бе проявил подобно внимание към нея, освен няколко фермерчета с криви зъби и мръсни ръце. Кордилия все повтаряше, че в техния забравен от Бога край на света мъжете се интересуват единствено от тъповати момичета, които ще издържат предстоящите години труден живот, раждането и отглеждането на деца, а деликатно, възхитително момиче като Лети просто ги обърква. Вече поставяше под съмнение всичко казано от Кордилия, но ѝ се искаше да повярва, че навярно за някои неща е била права.

След като продаде част от стоката си — изчервяваше се и заекваше, не че имаше значение, — събра достатъчно кураж и погледна към Грейди. Той все още седеше на мястото, където го остави, и я наблюдаваше как криволичи между масите и предлага

стоката си. Имаше чувството, че ѝ ръкопляска, също както онзи ден, макар този път да бе тайно.

Еlegantна жена, нахлупила нещо подобно на обсипана с мъниста шапка за баня, си купи пакет „Лъки Страйк“ и щом Лети ѝ върна рестото, чу гласа на Полет до ухото си.

— Лети Ларкспър — прошепна ѝ хитро усмихната, — забавляваш се още от първата вечер, а?

Лети се усмихна, но не отвърна нищо. После си каза, че ще оцелее, защото имаше така необходимата ѝ работа. След това щеше да направи нужното, за да успее сама и да докаже, че няма нужда от Кордилия.

11

Макар събуждането на Кордилия да бе истинско удоволствие сред великолепието и лукса на фините чаршафи, сънищата ѝ бяха поживи, завладяващи и мрачни от когато ѝ да било. Смъкна маската за очи след неспокойната нощ и се оказа, че в стаята няма нищо страшно. Вместо това съзря момиче с интересни сини очи и мръсноруса, късо подстригана коса, понесло поднос с кафе.

— Добро утро, госпожице — изчурулика то с английски акцент. — Аз съм Мили, прислужницата ви.

— Добро утро. — Кордилия се отпусна на възглавницата и затвори очи. Кичури изсветляла от слънцето коса докосваха лицето ѝ. Подробностите от съня ѝ избледняваха, макар да бе убедена, че са свързани с Джон: той е мъртъв, а нея я преследваха, кой и как, нямаше пред става. В съня си носеше същата прасковенорозова, права сатенена рокля, с която беше и сега, но скъсана и провиснала.

— Да ви наля ли кафе? — обади се момичето.

— Благодаря. — Кордилия отвори дясното си око, за да го погледне, и ѝ хрумна неприятна мисъл. — Ти къде спа?

— На втория етаж... над кухнята.

Кордилия кимна облекчена, защото бе достатъчно далече и едва ли щеше да я забележи, когато довечера се опиташе да се измъкне от къщата, за да не реши брат ѝ да я придружи. Предположи, че тъкмо тревогата бе подхранила съня ѝ. Беше твърдо решена да се види с Томас или Том, или каквото и да му беше името, но много се страхуваше, че ако Чарли разбере, ще настоява да излезе с нея, а тогава нямаше да е никак забавно.

— Добре, питах единствено от любопитство. Остави кафето там.

Прислужницата остави подноса на масичката, Кордилия покри очите си с ръка и се опита пак да заспи... но остър гърмеж отнякъде наблизко в имението прекъсна унеса ѝ.

Страхът, нахлул в съня ѝ, се възвърна.

— Какво беше това? — попита тя.

Мили сви рамене и главата ѝ хлътна, все едно беше уплашена.

Кордилия отметна завивките и се загърна в кремав халат. Затича по главното стълбище, като прескачаше през стъпало. Беше на последната площадка, когато чу нов гърмеж, този път по-силен и много по-близо. Познаваше звука. Беше от пушка. Често го беше чувала, когато чичо ѝ се опитваше да уплаши койотите.

Мина през плъзгащите се врати, под главата на странно животно, и се озова в балната зала. Тънките пердета на южната стена се издуваха при всеки полъх на вятъра през отворените френски прозорци, над лъснатия с восък паркет. Кордилия излезе на каменната веранда на няколко нива, свързани със стъпала, всяко украсено с гравирани каменна балюстрада и статуи.

Светлината навън беше ярка, бяла. Когато очите ѝ се приспособиха, забеляза баща си, облечен в плътен хавлиен халат върху черна пижама, и с велурени пантофи. Беше застанал на самия край на терасата, обърнат с гръб към нея, очертан на зелената шир на Догуд, прихванал пушка под ръка. Зад него съгледа Елайъс Джоунс, седнал на съваем стол, впил поглед в далечината, а очите му скрити от периферията на шапката. Джоунс стискаше края на тънък шнур, свързан с приспособление точно пред десния пантоф на баща ѝ.

— Пускай! — кресна Дариъс.

Ръката на Джоунс трепна, кръгъл предмет изскочи от уреда и се стрелна високо над терасата и южната ливада. Кордилия наблюдаваше как баща ѝ вдига пушката, проследява траекторията на бледия на цвят предмет и стреля. Предметът се пръсна и частите му се посипаха по земята.

Въздухът се насити с аромат на цитрус и сяра. Облекчена, че стрелбата е напълно безобидна, Кордилия въздъхна — очевидно твърде шумно, защото привлече вниманието на двамата мъже.

— Корд! — възкликна баща ѝ, щом се обърна и я забеляза застанала на прага на балната зала.

Тя се усмихна и пристъпи към протегнатите му ръце. Стори ѝ се необичайно, че го вижда в този вид през деня — не изглеждаше елегантен, белите кичури в пясъчната му коса го състаряваха и макар едрото, загоряло лице да бе все още красиво, приличаше на типичен мъж на средна възраст с подпухнали очи. Отпусна ръка на врата ѝ и я привлече към себе си.

— Какво ще правим, Джоунс? — провикна се той на шега. — Заминах за няколко дни и тя се научи да спи до обяд, също като Чарли. В най-скоро време ще бъде същата като брат си и тогава няма да има на кого да оставя кралството си.

Кордилия стрелна с поглед Джоунс, уплашена той да не каже на баща ѝ как всяка вечер е излизала с антуража на брат си. Всъщност Дариъс бе наредил Чарли да не я изпуска от очи и на практика тя не беше направила нищо нередно. После се сети как бе флиртувала вчера в клуба и бе изпитала нещо любопитно за пръв път. Никога досега не бе имала баща, който да я защитава и да отпраща младите мъже около нея, затова реши да скрие интереса си към Том с надеждата Дариъс да не научи.

— Заповядайте — Джоунс стана от мястото си. — Седнете, госпожице Грей. И без това имам друга работа.

— Точно така, миличка, седни — настоя Дариъс и Кордилия пристъпи към стола, а той се провикна след Дариъс: — Кажи им да изпратят прясно кафе, моля те!

Джоунс с нищо не показва, че е чул, вместо това шумно хлопна вратата на балната зала. Кордилия нямаше представа дали беше случайно, или пък се ядоса. Бавно се обърна към баща си, но лицето му си беше спокойно, а когато ѝ заговори с толкова обич и нежност, разбра, че няма начин да е научил какво се е уговорила с младежа — непознатия — да я вземе от пътя.

— Хвърли ми няколко грейпфрута, миличка.

Тя проследи накъде сочи пръстът му — от дясната страна на стола съгледа касета с бледожълти топки. Значи от тях идваше цитрусовият аромат. Наведе се, взе няколко и ги подхвърли една по една на баща си.

— Опитвала ли си някога грейпфрут? — попита я, докато хващаше последните три.

Във филмите беше виждала фини жени да изяждат по половин грейпфрут за закуска, но никога не беше вкушвала такъв плод.

— Гаден е. Тези са чак от Флорида. — Баща ѝ се наведе и постави плода в уреда. — Десет долара на касета.

— Десет долара... — Не можа да повярва, че той използва нещо толкова скъпо, за да се упражнява в стрелба, но се постара да прикрие колко е шокирана.

— А, спокойно, няма да фалирам. Имам прекалено много, защото една много специална приятелка е на диета с грейпфрути. Не си ли чувала? Жените ядат грейпфрут и препечена филия за закуска, грейпфрут и маслини за обяд, грейпфрут и грейпфрут за вечеря. — Той издаде звук на погнуса и се изплю. След това, сякаш едва сега бе забелязал, че си има компания, смръщи чело и тъжно погледна дъщеря си. — Да не би да си помислиш... че тази приятелка... ще заеме мястото на майка ти. Милата Фани. — Въздъхна. — Колко щеше да ѝ хареса къщата. Как само ми се иска да я бях направил, когато се запознах с нея... Лицето му помръкна. — Тогава всичко това нямаше да се случи.

— Още ли я обичаш? — Кордилия не искаше да разкрие колко е важно това за нея, макар да си бе задавала въпроса всеки ден, осемнайсет дълги години.

Дариъс затвори очи и стара болка изви ъгълчетата на устата му.

— Майка ти беше забележителна, неподправена красавица. Беше готова на всичко, за което я помолех. Вечно залагах вещите ѝ, опитвах се някак да свържа двата края. Мислех си, че ще живее вечно... Ако не друго, бих убеден, че *тя* ще живее вечно. — Отвори очи и те ѝ се сториха тъмни, почти черни. — Да, все още я обичам. Сега обаче ти си до мен и вече не съм обзет от чувството, че съм я изгубил напълно.

Кордилия грейна. Нямаше какво да каже след невероятното изказване, затова се приведе напред и стисна края на шнура, който Джоунс държеше одеде.

— Искаш ли да...

Баща ѝ се ухили.

— Благодаря ти, миличка. Когато извикам „пускай“, просто натисни копчето.

— Добре — съгласи се тя, облегна се на платнения стол и кръстоса дългите си крака. Все още беше сънena, но ѝ бе приятно да седи така с баща си от сутринта. Слънцето надникна иззад пухкав облак и стъпалата към овощната градина заискриха.

— Както и да е — продължи Дариъс, зае поза и подпря пушката на рамо. — Флорида е кофти място. Съгласяваш се на ежеседмична доставка и скоро не можеш да се откажеш, колкото и да пискаш. Затова през следващите четири месеца ще се нагледаме на грейпфрути, а няма

нито една кльоца, която да ги изяде. — Сви рамене с безразличие. — *Пускай!*

Гласът му прогърмя неочаквано и тя се стресна, но се овладя и натисна копчето. Машината изстреля грейпфрут към небето и баща ѝ проследи траекторията му с пушката. Дръпна спусъка. Проехтя изстрел, отекна в каменната аркада и се понесе над ливадата, а плодът се пръсна във въздуха. Отново се разнесе познатият мирис: все едно цяла кутийка кибрит беше запалена, топната в портокалов сок. Ноздрите на Дариъс се разшириха и той вдъхна дълбоко.

— Мирише на Америка — заяви гръмко. — Както съм казвал неведнъж досега: никога не инвестирай във Флорида. Ще го запомниш ли? Там е истинско блато, пълно със змии.

Единствената инвестиция, над която се беше замисляла Кордилия, беше еднопосочен билет за Ню Йорк Сити. Тя все пак кимна.

— Никакви инвестиции във Флорида — повтори дъщерята.

— Флорида е Австралията на Щатите. Пълно е с мошеници и негодници. — Той прочисти гърлото си и презареди пушката. Преди още тя да оформи мисълта си, баща ѝ продължи: — Знам, че ме мислиш за мошеник, но моля те да ми повярваш, не съм като повечето от тях. Върша всичко с чест и не съм насилник. Осигурявам на богатите безобиден алкохол, при това хубав, внесен от Европа през съседите ни на север и юг и ми се плаща предостатъчно за риска, който поемам. Не съм престъпник и рано или късно ще събера достатъчно богатство, за да се включа в напълно законен бизнес. Затова не позволявай на никого да ти разправя, че татко ти е престъпник. Нали?

Освен досадниците, които търчаха в църквата ден след ден, никой не се интересуваше особено от начина, по който Дариъс Грей изкарваше парите си, поне така ѝ се струваше на Кордилия, а значителна част от хората гледаха на него с известно страхопочитание. Тя обаче не желаше баща ѝ да разбере, че е попивала всяка дума, написана за него във вестниците, затова побърза да се съгласи:

— Добре.

— Хубаво. Кажу ми, искаш ли да се научиш да използваш този разкош?

— Аз ли? — попита тя, надигна се и се постара да не издаде колко е уплашена.

Пушката се оказа по-тежка, отколкото очакваше, и когато се опита да я вдигне, усети колко е тромава. Той обаче беше прав, че е прекрасна — заоблени дървени страни и инкрустирани златни детайли. Прииска ѝ се Том да я види в момента, когато приличаше на отмъстителка, обяна от слънчевите лъчи.

— Ето така — показа ѝ Дариъс как да държи оръжието. Притисни края към рамото. Щом си готова, викаш „Пускай!“. Следи накъде отива мишената, но не губи време. Разбра ли?

— Да. — Кордилия зае същата поза като неговата до преди малко: разкрачи се, изпъна рамене и насочи поглед към дулото на пушката. Чу как баща ѝ се мести, пое си дълбоко дъх и извика:

— Пускай!

Наложи се силно да натисне спусъка и едва забеляза накъде отлетя жълтият плод. Пушката я ритна силно и тя ахна от болката в рамото. Междувременно от гъст храст, от лявата страна на падналия грейпфрут, недоволно загукаха гълъби.

Кафявите ѝ очи се извърнаха уплашено към баща ѝ.

— Май не се получи както трябва — рече му.

Дариъс се разсмя, после ѝ се усмихна широко, по своя очарователен начин.

— Май предпочиташ да чуеш истината направо, без усукване, нали?

— Да — потвърди тя.

— Не беше добре. — Намигна ѝ и я погали по рамото. — Ще се научиш. Трябва ти практика, а пък аз нямам друга работа. Ти имаш ли някаква уговорка?

Порази я ужасната мисъл, че той намеква за пътя пред портата, където един младеж щеше да я чака след няколко часа. Усмивката на Дариъс не трепваше и след няколко секунди дъщерята се зачуди дали не се превръща в параноичка.

Затова отговори, че няма да ходи никъде.

— Хайде тогава, ще те науча как става.

Не постигна чудеса веднага, но когато най-сетне стигнаха до дъното на касетата, Кордилия успя да пръсне няколко от полетелите към небето грейпфрути. Джоунс така и не изпрати никой да им донесе

кафе, но учителят изключително внимателно следеше как се справя дъщеря му, подробно я инструктиреше и тя не искаше да рискува новосъздадената помежду им близост, като му напомни за досадния пропуск. След известно време той остави пушката.

— Готова си да се научиш как се стреля с пистолет.

Взеха останалите грейпфрути, подредиха ги на ниска белосана стена до тюркоазения басейн и Дариъс ѝ показа как да зареди револвера. Показа се по-тежък, отколкото предполагаше, и преди да помисли, попита:

— Ти използвал ли си го някога?

— Да съм го използвал ли? — разсмя се той. — Разбрах какво ме питаш. Не, не съм, разбира се. Нали ти казах, бизнесът ми не е свързан с насилие. Още повече, аз съм твърде важен човек, за да нося личен пистолет.

— А, да, разбира се.

Тя вече бе запалена по стрелбата по мишени и гореше от нетърпение да му покаже колко бързо се учи. Зае удобна стойка, вдигна и двете си ръце, присви очи и дръпна спусъка. Първият изстрел уцели мишената и по стената полепнаха парченца розов цитрус. Следващите няколко пъти пропусна и накрая имаше само две попадения. Обърна се към баща си, в очакване на мнението му, но той дори не я гледаше. Взираше се разсеяно на север.

— Достатъчно, нали? — Говореше тихо, сякаш бе смъртно уморен.

Сърцето ѝ се сви и ѝ се прииска да върне времето назад с няколко минути, когато се шегуваха и си говореха така непринудено. Постара се да се усмихне по най-привлекателния си начин, макар да бе разочарована, че първият им следобед заедно ще бъде прекъснат.

— Добре... Благодаря ти, че ме научи.

Той я прегърна през рамото.

— Имащ точно око. Много скоро ще бъдеш безупречен стрелец.
— Взе пистолета от ръката ѝ, отвори барабана и сложи нови патрони.

— Струваш ми се сънена. Никакви упражнения, щом се прозяваш.

— Не съм се прозявала — възропта Кордилия, която дори не бе забелязала, че умората може да ѝ личи.

Той обаче не ѝ обърна никакво внимание.

— Спиш ли добре? Леглото удобно ли е? — попита я, докато влизаха в къщата. — Само кажи какво искаш. Веднага ще се погрижа да го получиш.

— Благодаря ти. — Кордилия поруменя. — Спя чудесно, наистина. — Минаха през белите пердета и излязоха на просторния дансинг, за който Кордилия за пръв път се сети, че не се използва често, след като по време на повечето партита гостите бяха навън.

— Дано не съм те отегчил с приказките си за бизнеса. — Той спря, сякаш замислен над думите. Плъзгащата врата бе все още отворена и от другата страна се виждаше лъскавият паркет от тиково дърво, който тя забеляза още с пристигането си. — Надявам се някой ден да проявиш интерес.

Кордилия изви изненадано вежди.

— Разбира се, че се интересувам — бе единственото, което успя да каже.

— Добре. В моя бизнес се налага да умееш да четеш мислите на хората и понякога да знаеш кога да се откажеш от тях. Напоследък не спирам да мисля за мой колега от едно време, Дълут Хейл. Бе от онези, от които се отказах. Беше ми приятел, допуснах го прекалено близо до бизнеса си, но той никога няма да бъде нещо повече от личния контрабандист на разни колежанчета от средната класа и да зарежда крайпътни заведения. — Кордилия се намръщи, но продължи да мълчи. — Съблазни една светска дама и тя се омъжи за него единствено за да подразни родителите си и накрая му позволиха да зарежда кьнтри клуб „Уайт Коув“, който е тяхна собственост, за да не се притесняват повече за нея.

— Прочетох в един вестник, че не стъпваш там. Затова ли?

Дариъс кимна.

— С Астрид обядвахме там вчера. Извинявай. Нямахте да отида, ако знаех.

— Няма нищо. Госпожица Донъл е дама от висшата класа и трябва да ходиш, където те води. Работата е там, че не бива да си сантиментален и е добре да се освободиш от бремето, както и да не се заблуждаваш, когато усетиш, че не можеш да имаш доверие на близките си. Ти притежаваш това качество и ще знаеш кога да се отървеш от ненужното.

Тя преглътна и се опита да го погледне искрено, доволна, че е заслужила комплимента му. Имаше чувството, че той е надникнал в миналото ѝ и е наясно как влакът ѝ е профучал покрай Джон Фийлд, когато заминаваше от Охайо, и как беше зарязала най-добрата си приятелка след глупаво спречкване, причината за което вече дори не помнеше. Намерението ѝ не беше да се освободи от непосилния товар, не беше точно така — просто бе сторила необходимото, но после беше продължила напред с лека стъпка. Стана ѝ тъжно, когато осъзна истината, но също така усети и задоволство, че среща желаното разбиране.

— Благодаря ти. — Гласът ѝ прозвуча тихо и този път в думата пролича благодарността за всичко, което баща ѝ ѝ беше осигурил — както малките, така и големите неща.

— Върви сега да поспиш, миличка — подкани я той. — Имам чувството, че всеки момент ще припаднеш от изтощение. Довечера ще вечеряме като истинско семейство. В шест. Омръзна ми вие младите да миткате без мен.

— Ама... — Всичката кръв се качи в лицето ѝ и макар да ѝ се искаше да каже на баща си колко много би искала да вечеря със семейството, си даде сметка, че е най-добре да не споменава за срещата си с Том. — Обещах на Астрид тази вечер да отидем на партито, което е организираща майка ѝ.

— Така ли? — Дариъс сви рамене и се усмихна загадъчно. Лъжата вгорчи следобеда ѝ, но той така и не забеляза, че нещо не е наред. — Всичко е наред, миличка. Забавлявай се, а ще вечеряме заедно друг път...

След това я целуна по челото и я изчака да тръгне нагоре по стълбите. Беше почти на третия етаж, когато го чу да се провиква.

— Момиченцето ми се върна. — Надвеси се над парапета, не го видя, но чу отново гласа му. — Знаех си, че ще се върне при мен.

Оказа се доста по-лесно да се измъкнеш от Догуд, отколкото да се вмъкнеш — истина, която важи за повечето места на този свят и за редица житейски ситуации. Сред многобройните нови придобивки на Кордилия бе ръчен часовник с квадратен циферблат и римски цифри, фина златна верижка и точно в 17,49 тя лично изпита трудностите. Разходи се по обходна пътека, облечена в рокля с лодка деколте от син шифон, с ниска талия и дълбоко изрязан гръб, сандали с каишки от змийска кожа и високи токове, които непрекъснато потъваха в меката почва. Тази вечер искаше да е много красива, но без ненужно да привлича внимание и когато най-сетне се промъкна зад охраната, бе убедена, че мисията е изпълнена успешно. Бодигардът се беше облегал на кабината на охраната, загледан към пътя, а тя събра кураж да се шмугне зад него и да поеме в обратната посока.

В този час нямаше почти никакъв трафик и наоколо цареше тишина, затова се послуша, докато ударите на сърцето ѝ станаха по-спокойни и престана да подтичва. Пристъпваше леко, внимателно и не издаваше почти никакъв звук по покритата с борови иглички почва. Към 17,52 задуха вятър и сенките се издължиха. Запита се дали Чарли или някой друг не е тръгнал след нея и дали по-късно ще ѝ е трудно да се вмъкне в имението на семейство Грей. В 17,56, докато се промъкваше, всички черни мисли се изпариха.

Том вече я чакаше, в бял костюм, с вратовръзка, облегал на лъскав черен автомобил. Прахта около него беше слегнала, изглежда, беше пристигнал отдавна, макар чакането изобщо да не го беше притеснило. Беше кръстосал ръце и краката си при глезените, обърнати в посоката, от която беше дошъл. Щом я видя да приближава, се ухили.

Двамата се спогледаха, замислени над подходящия начин да се поздравят. Сетне, за да не се предаде на смущението, тя протегна ръка.

— Значи ти си дъщерята на Дариъс Грей — рече той, все още ухилен, докато стискаше ръката ѝ.

— Така излиза.

Той подсвирна и пусна дланта ѝ.

— Всички в клуба говореха за теб. Имам един въпрос. Какво правят новопоявилите се щерки, докато чакат да стане нещо весело?

Кордилия се разсмя и разкри едрите си бели зъби. Зачуди се какви ли щеше да ѝ ги наговори Астрид за Том.

— Може и да ти разкажа, когато те опозная по-добре.

— Става — отвърна той и заобиколи автомобила. След няколко секунди ѝ отвори вратата като истински джентълмен и тя заобиколи след него.

Сви се, за да седне, и усети тежкия му поглед. Наблюдаваше я, без да трепне, внимателно и след като се настани, веднага хлопна вратата. Пое си дълбоко дъх, обърна се към него и примигна. Беше невероятно красив и ставаше неустоим, когато се усмихнеше. Щом вратата се затвори, ѝ се стори, че попада в нов свят — в света на Том, какъвто и да беше. Който и да беше, със сигурност притежаваше страхотен автомобил и тя се възползва от краткото мълчание, докато младият мъж заобикаляше, за да се качи зад волана, и прокара ръка по кожените седалки.

— Към града ли? — попита той и даде на заден.

Кордилия беше облекчена, че не се налага да му обяснява защо не ѝ си иска да минават отново покрай градината на баща ѝ.

— Идвам с теб, където и да си решил да отидеш. — Искаше ѝ се да каже нещо свежо, но щом изрече думите, разбра, че говори напълно сериозно.

Спуснаха се по главния път на Уайт Коув, мярнаха синята вода през дърветата, малките пъстри лодки, които се плъзгаха спокойно по водата, след което навлязоха в притихналото предградие със струпаните една до друга грозни къщи. Говореха за незначителни неща — за топлия ден и вкуса си към старомодни коктейли, — докато се свечеряваше. Когато Кордилия забеляза, че се качват на моста Куийнсбъро, луната вече бе изплувала на лавандулов фон, а залязващото слънце потъваше зад високите сгради на Ню Йорк в далечината.

— Какво е това? — попита Кордилия и посочи дълга ивица земя по средата на Ийст Ривър, над която минаваха.

— Остров Блекуел — обясни Том. — Там държат престъпниците. Не знаеше ли? Мей Уест прекарала там десет дни и се хвалела, че си била донесла копринени гащи в затвора. Да не говорим за Дъч Шулц...

— Кой е Дъч Шулц? — попита Кордилия, преди да ѝ остане време да се зачуди дали не би трябвало вече името да ѝ е познато.

— Дъч Шулц ли? Той контролира Бронкс — отвърна бавно Том. Спря и погледна към спътничката си. През краткия миг, в който очите им се срещнаха, тя забрави за какво говореха и усети как сърцето ѝ тръпне. — Ти май наистина си отскоро в града.

Кордилия се разсмя.

— Не ми ли вярваше досега?

— Не че имаш причина да ме лъжеш, още повече, дори не ме познаваш. — За нейно съжаление той беше станал много сериозен, все едно обмисляше нещо.

Автомобилът мина под един от сводовете на моста. Том сведе очи и заговори небрежно:

— Ако наистина не познаваш Ню Йорк, още по-добре за мен — ще ми е значително по-лесно да те впечатля.

— Не разчитай — отвърна тя игриво.

Пътят се спускаше и в здрача палавите искрици в очите и усмивката му ставаха все по-чаровни и на нея ѝ се прииска да запее: *Не мога да повярвам, че излизам с момче като него! Не мога да повярвам, че съм с него!*

— Е, миличка — започна Том, изви рязко волана и увеличи скоростта, докато се спускаха към улиците. Кордилия остана изненадана, че гласът му се променя така ненадейно: от внимателен и весел като на колежанин, до остър, дори груб. Същото важеше и за цвета на очите му, реши тя: не бяха определен цвят, не беше виждала такива досега. Много ѝ беше приятно да се вози с подобно момче. — Дръж се за мен. Сега ще ти покажа какво се крие зад строгите фасади.

Докато фучаха по широк булевард и задминаваха по-бавни коли и впечатляващи входи, заслонени от зелени тенти и портиери в униформи, ѝ хрумна, че изобщо не познаваше Том, не познаваше никой, който поне малко да прилича на Том, а дали изобщо можеше да бъде причислен към определен тип? Това създаде още по-голямо очарование на разходката им. За броени дни животът ѝ се бе променил

и тя не беше виновна, задето приемаше всеки бъдещ момент така, сякаш я очакваше поредната изненада, съкровище, по-хубаво дори от представите ѝ.

Това мислеше, докато влизаше в малка кабина с ламперия от дъб и огледала, разположена в дъното на фоайето на елегантен хотел, и усети, че подът под краката ѝ се вдига.

— Я! — ахна и стисна ръката на Том. Когато разбра, че е асансьор, с който ще стигнат до последния етаж, и двамата се разсмяха.

Покривът беше превърнат в малък бар и красиви, елегантни двойки танцуваха в хладния мрак. Том поръча старомодни коктейли и я повика досами парапета на сградата, където Кордилия усети приятен прилив на страх, щом осъзна на каква височина се намират. Наведе се над многобройните етажи, където миниатюрни фигурки се качваха и слизаха от таксите. Зад тях се виждаше Сентрал Парк и върховете на дърветата създаваха гора, ширнала се значително по-надалече, отколкото човек предполагаше, когато се намираще сред зеленината, цялата обградена от сгради и улици, които, изглежда, покриваха всеки сантиметър от острова.

След малко Том се обърна и подпря лакти на гравираната каменна бариера, която ги пазеше от фатално падане. В този момент ѝ се стори, че ще я целуне, и лицето ѝ потръпна.

Само че той дори не я докосна.

— Отегчена си, нали? — попита я и свъси вежди.

Можеше единствено да се усмихна на загрижеността му, защото, макар да се страхуваше да си признае, бе убедена, че докато е в компанията му, никога няма да изпита отегчение. Изглежда, Том беше прочел мислите ѝ, защото ѝ се усмихна и задържа погледа ѝ. След това пое ръката ѝ и двамата се насочиха към асансьора, а после излязоха от хотела.

— Лека нощ, господин Хейл — поклони се портиерът, когато тръгнаха.

Фамилията ѝ се стори позната, но преди да ѝ остане време да се замисли, двамата вече пътуваха към центъра, а вятърът и цялата вечер я караха да потръпва от възбуда. Спряха в заведение в Уест Фифтис, където нямаше вентилатори по таваните, а и тук портиерът познаваше Том. Петчленна банда от чернокожи свиреше в приземието, потни под

закопчаните ризи, и Кордилия наблюдаваше с блеснали очи как създават музика. Масичките бяха прекалено близо една до друга и не можеше да се танцува, затова двамата решиха, че не могат да се приберат, без да са открили подходящо място за танци. После се отбиха в билиардна зала — дълго, просторно помещение, лампите провиснали ниско над зелени маси и Том я научи да играе. Тя не скри състезателния си дух, а той никак не се притесни, когато новата му приятелка го победи, но с много малка преднина, след което излязоха на тротоара, хванати за ръце.

Когато потеглиха, тя започна да се ориентира — огромният монолит на гара „Пен“, нощните облаци над Хъдсън, които ясно личаха по индиговото небе благодарение на отраженията на осветения град, потокът автомобили, непрекъснат дори в този късен час, покрай сгради, за които трябваше да извие врат, за да види докъде се издигат. Всичко беше в изобилие — и фаровете, които напредваха към тях, и хилядите прозорци над тях, зад които бе скрит чужд живот, напълно непознат. В гърдите ѝ избуя топло чувство, когато се замисли за изобилието, а също и желанието да покаже на Том какво изпитва към него. По-късно, когато вечерта останеше съвършен спомен, пътуването в лъскавия му автомобил щеше да се превърне в малката им вселена.

— Том Хейл — рече тя, когато името му отново изплува в мислите ѝ. — Надявам се, не си роднина на Дълут Хейл.

Той я стрелна с поглед и отново насочи очи към пътя.

— Той ми е баща — отвърна след кратко мълчание Том.

— Но твоят баща и моят...

— Не се понасят — намръщи се младият мъж.

— Знаел си, че съм дъщеря на Дариъс Грей... и все пак ме изведе.

Запита се дали това е краят на вечерта, след като и двамата знаеха кои са, и усети разочарование.

Том сви рамене.

— Първоначално няха никаква представа коя си. После, след като разбрах... просто не успях да стоя настрани.

Бяха спрели на светофар. Моторът се тресеше и миризмата на бензин се разнасяше наоколо. Тя отвори уста, за да отговори, но преди да измисли какво да каже на тези красиви думи, усети ръката му да пълзи по кръста ѝ и когато обърна лице към него, разбра, че се кани да

я целуне. Натискът на устните му беше лек и същевременно настойчив и за кратко тя забрави, че устните не са единствената част от тялото ѝ. Искаше ѝ се да продължат да се целуват вечно, но клаксоните на автомобилите зад тях ги стреснаха и те разбраха, че всички ги чакат и са предизвикали задръстване.

След това отношенията им се промениха. Между тях се появи празнота, шегите секнаха. Автомобилът продължи още една пресечка и тогава по лицето на Том плъзна бавна усмивка.

— Знам къде можем да потанцуваме — рече той.

— Нали не си изненадан — прошепна Кордилия, сви се на седалката и го погледна с блеснали очи, — задето съм готова да отида навсякъде, където ходиш и ти.

Небето над Уайт Коув се беше превърнало от синьо и тъмновиолетово, което в тази част на света означаваше, че е дошло време за коктейли. Така бе още от времето, когато първият американски търговец решил да си построи замък, а може би дори преди това, защото местните рибари следвали почти наследствена традиция да завършат работния ден в бараките си с изглед към пролива. Астрид Донъл никога не бе стъпвала на подобно място, но беше ходила на повече от достатъчно партита, които започваха в късния следобед и продължаваха чак до малките часове на нощта. Много от тях, също като партито, на което в момента бе почетна гостенка, не че имаше някакво желание, бяха организирани от майка ѝ.

— Точно така! — повтаряше госпожа Харисън Марш II, а кожата около очите ѝ бе сбръчкана дори повече от обикновено, в някакво подобие на сантиментална радост, докато разговаряше със съседката си госпожа Еджмонт Фипс, родена Наркиса Боумонт, нейна съперница, затова не я изпускаше от очи. Госпожа Фипс и госпожа Марш бяха дебютантки в една и съща година, но сега вече чертите им бяха изгубили младежката си свежест. — Много се радваме, че се върна.

Астрид, на десетина крачки настрани, се усмихна немощно и погледна през прозореца. От хола на първия етаж се виждаше алеята към пролива и пътят покрай обсипания с миди бряг. Също като майка си, беше облечена в бяло, дрехата се състоеше от хлабав корсет с тънки сребристи презрамки и тясна на ханша пола, която се разкрояваше надолу, а по средата на прасеца бе обточена с пера. Роклята на майка ѝ беше по-деколтирана, макар моделът да бе подобен.

— Всеки път, когато я видя, все повече прилича на дама — отвърна госпожа Фипс, облечена в тъмночервено, което подчертаваше строгостта ѝ. После обърна гръб на Астрид, може би защото собствената ѝ дъщеря, Кора, не можеше да се похвали с кой знае каква красота, затова прецени, че е най-добре да смени темата. — Какво лято

ни чака! Не мога да си представя партита, имам толкова много идеи и...

Госпожа Фипс продължи в същия дух, но Астрид се беше дръпнала от прозореца и най-сетне гласът на жената се сля със симфонията от звънтене на ледени кубчета, които се удряха в кристала, и тихите клюки, които гостите разменяха сред доволен смях. Гостите бяха все хора, които лесно можеха да си позволят да започнат деня си следобед. Доведеният баща на Астрид беше отворил избата и гостите се наливаха с истинско френско шампанско или най-различни коктейли. Майка ѝ беше преобразила и хола, и останалите стаи, когато стана господарка на имението Марш. Мебелите от палмово дърво бяха инкрустирани със златни орнаменти, а семплите килими от Южна Америка наемкваха за класата на обитателите на дома и склонността им към минимализъм. Емайлираните черно-бели вази бяха пълни с разцъфнали в розово клонки. Както обикновено, тук цареше спокойствие, усещаше се лукс.

— Госпожице Донъл? — заговори сервитьор, когато приближи към нея с голям меден поднос.

Тя не беше в настроение да празнува и си мислеше, че майка ѝ ще разбере колко неуместно е партито, ако обърнеше внимание, че дъщеря ѝ няма дори желание да пие. Астрид обаче забеляза, че ръбчетата на чашите са покрити с пудра захар, не се сдържа и си взе една, преди да направи крачка напред.

Наведе глава и с чело, скрито под облак руса коса, отпи глътка. Сладката напитка на мига превърна досадната обстановка в почти търпима. Не беше чак толкова зле... но се чувстваше изолирана. Най-добрата ѝ приятелка Кордилия беше обещала да дойде рано, но няколко часа преди партито звънна да се извини, че не се чувствала добре. Телефонът не спря да звъни целия следобед — и цветарите, и доставчикът на зеленчуци, и доставчикът на лед, — а Чарли нито веднъж не се обади да попита как е.

— Виждам, че не си особено щастлива.

Над захаросания ръб на чашата, Астрид погледна Били, в черен панталон с висока талия и болеро, обсипано със скъпоценни камъни, което беше получила в Испания от познат бикоборец срещу буренце червено вино или поне така се говореше.

Къщата беше голяма, та доведените сестри се виждаха значително по-рядко, отколкото човек би предположил, затова Астрид се изненада, когато я видя. Никой не би нарекъл Били красива, но определено беше хубавка. Тъмната ѝ коса беше разделена на път точно в средата и зализана зад ушите, така наплескана с помада, че изглеждаше мокра, а гласът ѝ звучеше сухо, както обикновено.

— Не, прекарвам си страхотно — отвърна Астрид.

Били изви тънките си вежди във формата на полумесеци и огледа тълпата.

— Естествено, как иначе? Обичайните лица, обичайните теми на разговор.

— Партито трябваше да бъде и в твоя чест — заяви Астрид след малко. — Ти също си се върнала от училище.

Отговорът на Били прозвуча небрежно:

— Всъщност, не съм се върнала. След няколко дни заминавам за Европа, освен това мразя да съм център на внимание.

— Каква скука! — отвърна незлобливо Астрид, без дори да е сигурна за какво точно говори.

Като дете беше прекарала предостатъчно време в Европа, между браковете на майка си, и през повечето време чакаше корабите да заминат или влаковете да пристигнат. Спомените ѝ за онзи континент не бяха блестящи. Още повече, вярваше, че всяко момиче е длъжно — стига да е умно и красиво — да се постарее да бъде в центъра на вниманието поне през половината време.

— Предпочитам да наблюдавам отстрани — продължи замислено Били.

Преди Астрид да разбере какво има предвид, шумен смях привлече вниманието ѝ. И двете се обърнаха към арковидния вход на балната зала. Там беше застанал Харисън Марш II, със същия голям нос като дъщеря си и същото интелигентно излъчване, но доста по-едър. Даваше вид на позастарял спортист, с шкембе, пристегнато от жилетка на ситни точки. Лицето му се беше зачервило на петна. Доведеният баща на Астрид бе убеден, че знае повече от всеки, с когото разговаря, и в момента тя бе сигурна, че е така, защото Наркиса Фипс беше до него. От начина, по който се смееха, стана ясно, че не бърбят нито за съсипаните по време на великата война културни ценности, нито за гръцка философия, нито дори за Грета Гарбо.

— Престани! — пискаше госпожа Фипс така, че без никакво съмнение много ѝ се искаше той да продължи да прави или говори онова, което правеше или говореше досега. — Невъзможен си, наистина. О, ха-ха-ха-ха-ха!

Двайсет, може би повече, великолепно облечени тела разделяха господин и госпожа Марш и всички те бяха утихнали. Гостите бяха забелязали флиртаджийската поза на госпожа Фипс и гневните искри в очите на жената, която наблюдаваше как досадницата попива всяка дума, изречена от съпруга ѝ. В следващия миг майката на Астрид стисна за ръка младия непознат, който тъкмо беше влязъл в хола — красив, облечен прекалено официално, леко прегърбен и срамежлив. Двата пресякоха хола — домакинята въртеше очи, за да е сигурна, че всички са я видели, докато придружителят ѝ бе забол поглед във върховете на чисто новите си обувки.

— Познавате ли Лук? — попита госпожа Марш, оголила зъби, когато пристъпи към съпруга си и госпожа Фипс.

Пианото в съседната стая отново зазвуча и гостите подновиха любезните си разговори.

— Интересно, какво толкова си говорят... — зачуди се Били, докато наблюдаваше баща си и мащехата си от средата на хола.

Астрид, все още до сестра си, не си задаваше подобни въпроси. От начина, по който кокалестата ръка на майка ѝ беше стиснала пръстите на младия си придружител, от това, как се притискаше към него, от любопитството, с което оглеждаше гостите, бе безпределно ясно, че е пила повече, отколкото ѝ се полага, и е намислила нещо. Астрид нямаше никакво желание да става свидетелка на сцени.

Обърна гръб на гостите и онова, което съзря през прозореца, напълно заличи мислите, измъчвали я през последните часове. Чарли, облечен в костюм, носеше букет най-обикновени маргарити.

— Да вляза ли? — изрече само с устни той и постави длан на стъклото.

Астрид бавно поклати глава, изостави и Били, и сцената между пастрока и майка си, замаскирана като светски разговор. Промъкна се сред множеството и изхвърча навън като светкавица. На няколко пъти намигна на този или онзи, преди да изскочи във фойето, подхлъзна се леко на каменния под и прехапа пълните си устни, за да спре напирещата усмивка.

Огромната входна врата бе оставена отворена заради закъснелите и докато излезе, от усмивката ѝ нямаше и следа. Чарли беше застанал отпред, облечен в бледосин костюм, скрил ръце, с букета зад гърба си. Чакаше я. Зад него имението се простираше чак до водата, лекия бриз караше листенцата да потрепват, а на долната поляна бяха паркирани какви ли не автомобили. Астрид се облегна на касата на вратата и кръстоса ръце.

— Познаваме ли се? — попита тя.

— Надявам се — отвърна ѝ, но не шеговито като нея.

Тя наклони глава на една страна.

— Трудно ми е да преценя. Ако наистина се познаваме, значи не сме се виждали от цяла вечност.

Той пристъпи напред, пусна маргаритите, коленичи и я прегърна през бедрата, за да я вдигне, сякаш бе парцалена кукла.

— Извинявай, скъпа. Изникнаха неприятности — обясни той и отпусна брадичка на корема ѝ, втречен нагоре към лицето ѝ. — Иначе щях да ти се обадя по-рано.

— Пусни ме. — Тя подпря ръце на раменете му, отблъсна го и бавно сви рамене.

След като я пусна, тя извърна очи и заоглежда полата си, за да се увери, че не я е смачкал. Чарли се наведе над лицето ѝ, устремен към устните ѝ, но тя отмести глава и той целуна бузата ѝ.

— Не бъди лоша! Нали съм вече тук?

— Само че аз нямам никакво желание да съм тук — отвърна тя надменно, шеговито намръщена.

Чарли се ухили и стисна ръката ѝ. Тя бе невероятно очарована от неговата усмивка, не се сдържа и се предаде.

— Хайде, ела — подкани я той. — Да се махаме оттук.

Затичаха през поляната, през малкия импровизиран паркинг, към колата на Чарли. Когато той даде заден по пътя към брега, тя вече бе забравила, че му се сърдеше, и си спомни едва когато той попита:

— За кого е партито?

— За мен, разбира се!

— Ами? Дали ще им липсваш?

— Естествено. — След тези думи се разсмя, прегърна го през врата и го целуна по шията. Пътуваха по неравен еднолентов път и тя си каза, че няма нищо против, задето бе забравил, че партито е в нейна

чест, защото беше радостна заради спасението. — Те обаче не ми липсват. Не помня някога да съм била по-щастлива, че си тръгвам от парти.

— Сериозно? — Чарли държеше волана с една ръка, а с другата запали цигара. — Къде ти се ходи?

— Все едно. — Въздъхна, отпусна глава на рамото му и се сгуши до него.

Двамата направиха онова, което правят младите двойки навсякъде — и в града, и в провинцията, двойки, чиито бащи са ходили в едни и същи частни училища, и двойки с различен произход — винаги когато искат да останат сами, ненаблюдавани от чужди очи. Просто поеха по пътя. Изкачваха хълмове, спускаха се от хълмове, отдалечаваха се от водата, приближаваха се до водата. Радваха се на студа по ушите им, на подскачането на автомобила, на газираните напитки, които си бяха купили, когато спряха на бензиностанция. Не говореха много. Подминаха стари кестени, много по-стари от тях, и дюни, които ставаха все по-малки с всяка изминала година. Когато слънцето започна да се спуска към хоризонта, Чарли паркира край пристанището и двамата се преместиха на задната седалка.

— Не си ли гладен? — попита тя след малко, след като той бе смъкнал сребристите й презрамки няколко пъти един след друг, а на нея започваше да ѝ омръзва да я връща на място.

— Много — изръмжа той и отново притисна устни към врата ѝ.

— Не ставай груб! — извика тя и го отблъсна. За да му покаже, че е сериозна, се отдръпна в другия край на седалката.

— Кажете тогава какво ти се яде? — попита Чарли, след като прочисти гърлото си.

— Все ми е едно... — Астрид въздъхна и нацупи устни, докато се оглеждаше в пудриерата. Водата зад стария дървен кей не трепваше, черната ѝ повърхност отразяваше небето. Беше ѝ напълно безразлично къде ще отидат. — Да отидем у вас.

— Това вече е друго — рече Чарли, премести се на предната седалка и включи двигателя толкова бързо, че тя полетя към облегалката, когато автомобилът потегли.

— Внимавай! — изписка, без да крие колко е очарована, докато се местеше отпред.

Вятърът рошеше косата ѝ. Тя едва не се претърколи и мисълта за ужасните последствия, ако падне от движеща се кола, събудиха усещането, че е жива.

Откри причината за глада си едва когато се озоваха в стаята на Чарли с дъбова ламперия и тя се настани с кръстосани крака на един от широките, износени кожени фотьойли в ъгъла до прозореца, за да изяде хамбургера, който готвачът на семейство Грей беше приготвил. Много обичаше някой да я храни. Чарли, който винаги поглъщаше храната на огромни хапки, беше изял своя, пусна грамофона и се настани на стола до нейния, заслушан в жалните вопли на тромпета. Салфетката му все още беше напъхана в яката, пръстите на едрите му ръце бяха преплетени зад главата и усилено мърдаше пръстите на краката си. Прозорецът към верандата беше отворен и ароматен бриз нахлуваше в осветената стая.

— Готова ли си? — попита я, без да отваря очи.

— Не. — Тя отхапа поредната малка хапка, сдъвка замислено, преглътна и лапна палеца си, за да оближе кетчупа.

— Плочата харесва ли ти?

Тя кимна. За нея плочата звучеше по същия начин като всяка друга, но по отношение на музиката имаше пълно доверие на Чарли, защото той разбираше от тези неща, докато тя не обръщаше достатъчно внимание. Когато ѝ омръзна да дъвче, остави остатъка от хамбургера и въздъхна.

Чарли отвори очи и се обърна към нея.

— Готова ли си вече?

— Да — отвърна тя.

Той стана и премести подноса, след това се изправи пред нея и зачака тя да се надигне, за да го целуне. Астрид обви врата му с ръце и устните им се срещнаха. В продължение на няколко минути си играеше с него, после докосна нежно устните му и той се наведе над нея. Пръстите му се спуснаха по дългите ѝ голи ръце и разпратиха приятна тръпка по кожата ѝ. Музиката стана побърза, по-весела, ритъмът, който бликаше от грамофона, накара сърцето ѝ да забие побързо. Целувките на Чарли станаха по-настойчиви, ръцете му се спуснаха по ребрата ѝ, към талията. Беше ѝ трудно да си поема въздух и когато той се притисна към нея, тя усети нещо твърдо до бедрото си, което неочаквано я натъжи.

— Чарли! — Някой почука на вратата и тя усети как я залива облекчение, щом разбра, че напрегнатият момент е отминал.

— Какво? — провикна се грубо той, отдръпна се и се обърна към вратата.

Тя извърна поглед и дръпна роклята си, за да покрие голите си крака. Бузите ѝ горяха.

Един от хората на Грей чакаше в коридора, прошепна няколко думи на Чарли невероятно тихо и Астрид не чу нищо. Приятелят ѝ се обърна към нея и макар тя да разшири очи, за да покаже раздражението си, се зарадва, когато видя, че той излиза след мъжа.

Щом Чарли затвори вратата, Астрид отиде на пръсти до банята, облицована с бели плочки, изми си ръцете и си наплиска лицето. Това ѝ помогна малко, но когато се вгледа в отражението си, забеляза, че все още я гледа рошаво момиче. Косата ѝ беше в ужасен вид, червилото беше размазано по пълните устни, зениците ѝ бяха разширени, черни. Сви устни, за да хлътнат бузите ѝ, и се зачуди кога ли майка ѝ е забелязала нейното отсъствие, ако изобщо е забелязала, че я няма, и дали партито все още продължава. Отвори едно от чекмеджетата на шкафа, за да намери четка да се срещне.

Вместо това попадна на висяща обеща от черни мъниста. Застина на място и заоглежда грозния непознат женски аксесоар. Веднага си представи жената, която би си сложила подобна дрънкулка.

Стисна гневно обещата в юмрук, втурна се обратно в стаята на Чарли и изскочи в коридора. Както винаги в Догуд, из къщата се носеха далечни мъжки гласове. Огромният полилей във входното антре хвърляше сребристи пътеки по лъснатия до блясък под на обикновено тъмния коридор на третия етаж. Астрид направи няколко гневни, безцелни стъпки, когато забеляза, че вратата на апартамент „Кала“ е открената, и хукна натам.

По-рано днес бе останала разочарована, когато новата ѝ приятелка каза, че не се чувствала добре и нямало да дойде на партито, но сега се зарадва, понеже ще има с кого да поговори за грозната обеща и още по-грозното момиче, което си я беше забравило.

— Кордилия! — провикна се, щом стъпи на килима в апартамента. — Кордилия?

Отговор нямаше. Излезе на верандата и забеляза автомобил да тръгва към портата на Догуд. Разбра, че Чарли е вътре и отива някъде.

Преди няколко минути я беше дострашало от него и искаше той да се махне, но сега ѝ трябваше тук, дали за да му се разкрещи, или за да го накара да я прегърне, сама не знаеше.

След минутка нямаше какво повече да гледа, освен мрака и дърветата. Обгърна се и се запита защо, след като тази вечер бе организирано парти в нейна чест, тя се чувстваше толкова самотна.

— Какво? — попита Лети, когато отстъпи от огледалото в съблекалнята на продавачките на цигари и пристъпи към вратата.

Няколко момичета се бяха скупчили на прага и шушукаха възбудено. Полет се отдръпна от останалите и се облегна на стената, стиснала цигара.

— Става въпрос за драматурга, нали се интересувахте от Гордън Грейндж?

Лети пристъпи към групичката и надникна в клуба, където забеляза по-възрастен мъж в поизносено вълнено сако. Изглеждаше спретнат и елегантен, също като англичанин, чието най-голямо удоволствие бе да пуши лула в сумрачна библиотека. Продавачката на цигари Клара Хей го беше хванала под ръка и се притискаше в него. *Не трябва ли да продава цигари както останалите?*, запита се Лети и едва след това се досети какво става.

— Взел е Клара Хей за моята роля, нали? — ахна, преди да помисли. — Но тя е руса!

— Не казвай, че ролята е твоя, защото дори не се яви на прослушване — разсмя се Полет. Щом забеляза, че Лети мълчи, продължи по-сериозно: — Мъжете са отвратителни. Готови са на всичко за момиче, което ще им даде онова, което желаят. Нали затова Господ ни е дал по-големи мозъци, за да ги надхитрим. А поне засега умът на госпожица Хей ѝ е помогнал да стигне по-далече от теб, сладурче, ето защо имаш много да наваксваш. — Полет хвърли цигарата и я загаси с обувка. — В момента с теб успяваме да си плащаме сметките, та действай, преди господин Коул да реши да ни изрита и двете.

Това ѝ напомни за нещо, казано от Кордилия, и Лети се замисли за старата си приятелка, която нямаше представа къде се намира и се забавляваше, без дори да се замисли за хората, които беше използвала. Лети въздъхна тежко и свъси вежди.

— Не го приемай толкова навътре — рече Полет и влезе в шумния клуб. — Няма значение на колко драматурзи се оставя Клара Хей да я прелъстят, ти пак си оставаш по-красива от нея.

Въпреки лошото си настроение, Лети се усмихна. Влезе в бара, за да продава цигари на клиентите. Не спираше да се усмихва над отрупания поднос. Тананикаше си, докато се придвижваше от маса на маса, и от време на време спираше, за да предложи стоката. Мъж на средна възраст, с момиче, което едва ли бе и на двайсет, купи хартиен карамфил за дамата и няколко шоколадчета в сребристи опаковки; две жени във впечатляващи рокли, които почти не си говореха и отчаяно се оглеждаха за нещо интересно, си купиха по кутия цигари. Тя вървеше към края на салона, когато чу нечий глас.

— Ей, новото момиче!

Лети се обърна и видя господин Коул, управителя. Малките му очички се стрелкаха нервно наоколо, докато оправяше фрака си.

— Да? — отвърна тя и забърза след него между масите.

— Току-що пристигна важен клиент. — Посочи двойката, отпавила се към масата от лявата страна на сцената. — Виж дали искат нещо, но не се застоявай. Разбра ме, нали?

— Да — отвърна Лети, но господин Коул изобщо не се интересуваше от отговора.

Новодошлите бяха високи, слаби — жената бе с гръб към Лети и тя видя колко дълбоко е изрязана роклята така, че да разкрие красивите извивки на раменете — движенията им бяха непринудени, като на отдавна влюбена двойка. Неговата коса беше светлокестенява, с почти металически отблясъци, грижливо пригладена над високо, гладко чело. Отдалече личеше, че е свикнал с привилегии — сякаш току-що слизаше от яхта — и на Лети ѝ се прииска да стане част от клуба на изключителните и елегантните също както тези двамата. Стисна здраво подноса и пристъпи напред. Мъжът изтегли стола на момичето и то се наведе, като същевременно изви глава, за да огледа заведението. Щом Лети мерна линията на челюстта, се закова на място.

Щеше да познае Кордилия навсякъде — но сега тя бе преобразена! В елегантната си тъмна рокля бе истинска дама, приличаше на останалите гости на бара, а златистата лента през челото ѝ придаваше вид на старогръцка богиня.

За момент Лети изпита облекчение и вълнение, задето приятелката ѝ изглежда толкова забележително добре, но си припомни последните им мигове — тогава гледаше след отдалечаващата се Кордилия, която дори не ѝ се извини.

Силните чувства накараха Лети да се обърне и тя усети тежестта на подноса, момичешката рокля, късата прическа, за която смяташе, че ѝ придава вид на гражданка, а сега вече ѝ се струваше проста. Сърцето ѝ се сви. Все още помнеше инструкциите на господин Коул, но краката ѝ отказваха да продължат. След няколко секунди си даде сметка, че не е необходимо да се изправя пред Кордилия, защото ѝ бе хрумнала идея.

* * *

В другия край на заведението Кордилия не откъсваше очи от Том, затова не забелязваше другите. Дори не разбра накъде са се упътили, докато не влязоха и палитрата от цветове и шумове не и напомни за вечерта, прекарана тук с Лети. Витражите бяха същите, оркестърът на подиума създаваше истинска какофония от звуци, но тя огледа всичко така, сякаш бе приказната земя от детството ѝ. Сега всичко ѝ се струваше различно, след като бе излизала на други места из Ню Йорк.

— Тук изглежда ти харесва? — Кордилия подпря лакти на масата и се приведе напред.

— Мен ме харесват навсякъде — отвърна Том, отпусна пръсти на голия ѝ гръб и се обърна към музикантите.

Мелодията беше дива, бърза, завладяваща, ритъмът отекваше, гостите на заведението разтърсваха рамене, тропаха с крака и щракаха с пръсти. Когато песента свърши, гръмнаха аплодисменти и нещастниците, които все още не бяха влезли, се опитаха да надникнат, за да разберат какво става.

Червените устни на Кордилия се усмигнаха непринудено, когато пръстите на Том се спуснаха по гърба ѝ, а тръпките пробягнаха чак до врата ѝ. После очите ѝ се насочиха към сцената, където се показва едно момиче, малко срамежливо, и се отправи към микрофона. Беше дребничка, с късо подстригана тъмна коса, беше се обърнала към корнетиста и му обясняваше нещо. Останалите музиканти се опитваха

да чуят какво казва и някои от тях бяха силно изненадани. Беше облечена в кремава рокля на волани, с кафяви мрежести чорапи и когато се обърна, Кордилия ахна от изненада.

— Леле!

Дори Том да я беше чул, не реагира. Кордилия не помръдваше, разтвори устни, когато бледостта на Лети изчезна, изместена от широка усмивка, и тя подпря ръце на ханша. Щом чу първите акорди, се ококори и изчака и останалите музиканти да се включат, като раздвижи закачливо вежди. След първите акорди вдигна ръце, разперила пръсти, и отвори уста. Клиентите ахнаха и дори Кордилия, която беше чувала неведнъж песните на Лети, изненадано потръпна, след като чу дълбокия глас на приятелката си. Завладя я невероятна гордост. Лети пееше изключително красиво, самоуверено и прикова вниманието на всички. Познаваше песента бегло — Анабел Бейкър я беше изпълнила по радиото в предаване, което слушаха през март, а тя пееше как танцувала боса — и се запита дали Лети се е упражнявала, или просто изпълняваше песента по памет.

Когато песента приключи, Кордилия не се сдържа. Изправи се и започна да ръкопляска, почти напълно забравила мъжа, с когото беше влязла.

Гърдите на Лети се надигаха и спускаха. Обърна се към високото момиче, което беше скочило от мястото си и се беше втурнало през тълпата. Погледите им се срещнаха, но вече всички се бяха изправили и ръкопляскаха. Лети насочи вниманието си към публиката, надигнала се като вълна, и се усмихна щастлива.

— Бис! — извика някой.

Обзета от възторг, Кордилия дори не забеляза телата зад себе си, а шумът бе толкова оглушителен, че удави вика ѝ.

Беше твърде късно. Извеждаха я между масите. Двамата мъже зад нея бяха изключително едри и дори не успя да зърне Том, когато се извърна назад. Дани беше пред нея, теглеше я за ръка и това я ядоса още повече. Нито един от клиентите, които зяпаха досега, не я погледна.

— Какво става? — попита ги, щом излязоха на тротоара. Самотната крушка над входа обливаше в светлина и нея, и тримата мъже. След разразилата се в клуба мания, синята нощ ѝ се стори спокойна, макар да кипеше от гняв. — Вие за кои се мислите?

Дани не я поглеждаше в очите и госпожица Грей забеляза колко неловко се чувства и че всъщност не е имал абсолютно никакво желание да я извлече навън. Двамата с него бяха по-възрастни, много едри — застанали един до друг, те ѝ препречваха пътя. Вратата на клуба от другата им страна се отвори и за момент музиката и гласовете се разнесоха навън. Чуха се стъпки от елегантни обувки. Кордилия обърна глава и видя Том да се приближава. Какво се беше изписало по лицето му — гняв, загриженост, унижение? Преди да разбере, Дани отвори вратата на автомобил и един от другите мъже я натъпка вътре. Потеглиха, без тя да успее да проговори.

— Какво... — започна Кордилия.

Тогавя съзря разкривеното от ярост лице на Чарли, смръщил чело, стиснал устни, и усети, че не ѝ достига дъх.

* * *

На няколко пресечки на запад, в църква, все още използвана по предназначение, един свещеник негодуваше срещу непристойното поведение пред шепя богобоязливи люде.

— Развратната нова музика — повтаряше, — безобразен джаз!

По улици и разклатени стълби трополяха стотици крака, докато танцуващите тела за пръв път свикваха с модерния ритъм. Това бе пулсът на времето и за момент Лети, изправена на сцената, с невинно лице и обигран глас, бе неговото свършено олицетворение.

Усмихна се широко и си пое дълбоко дъх. Тъкмо се опитваше да реши коя песен да изпее, когато забеляза, че познатите лица вече ги няма. Макар заслепена от възторг, усети да я бодва болка. *Как може Кордилия да си тръгне толкова скоро?* — запита се. Дали все още ѝ се сърдеше, или просто се почувства засрамена от бившата си приятелка? Нямахше как да разбере, затова се усмихна тъжно на момчетата от оркестъра, слезе от сцената и посегна към подноса със стока. Тъкмо го връзваше на талията си, когато някой я извика.

Обърна се и видя Грейди.

— Много се радвам, че те чух да пееш отново — рече той от стола, на който беше седял и предишната вечер.

Тя се поклони, за да засвидетелства благодарността си, и сините ѝ очи заблестяха. С късата коса, след като бе поупражнила дробовете си, се чувстваше по-лека от всякога. Затова Лети продължи през тълпата. Оглеждаше се надясно и наляво, докато не срещна погледа на клиент да я вика. Неочаквано се оказа най-търсеното момиче в бара. Интересуваха се от нея заради онова, което беше — момиче, което продаваше цигари, успяло да стори неочакваното, нещо вълнуващо, весело, разбудило въображението и любопитството им, и сега искаха да купят от нея „Лъки Страйк“ и дъвка.

Продължи напред, докато не усети как някой я прихваща през талията. Някой, разбра тя страхливо, не я пускаше. Напълно озадачена, се обърна и в същия момент я дръпнаха назад.

— Желаете ли нещо? — попита тя малко високомерно мъжа във фрак, който държеше връзките на престилката ѝ, сякаш бе кукла. Веждите му бяха грижливо оформени, издължени, хоризонтални, под тънките мустаци трепкаше усмивка. Беше красив, въпреки че лицето му ѝ заприлича на прекалено лъскава ябълка.

— Не, в момента нищо. — Той погледна останалите мъже на масата, до един облечени като него, лъскави, елегантни, но с вид на негодници. — Момчета?

Момчетата свиха рамене.

— Нищо, красавице.

Последва дълго мълчание и на Лети ѝ стана неудобно, защото той продължаваше да я държи, все едно беше дете или кобила. Почти никой от съседните маси не ги поглеждаше или може би просто се преструваха, че не виждат какво става. Полет беше застанала на бара до Грейди Лодж и двамата наблюдаваха какво се случва.

За облекчение на Лети, мъжът пусна връзките и я по гали по лакътя.

— Исках само да ти кажа, че трябва да пееш на сцената всяка вечер. — Приведе се напред, подпря се на коляното си и се вгледа в очите ѝ. — А аз разбирам от тези неща.

Имаше нещо високомерно в думите „А аз разбирам от тези неща“, но Лети се усмихна мило, спомнила си инструкциите на Полет. Не каза почти нищо и се зае отново с работата си. Работи, докато не усети, че краката я болят, а костите ѝ натежаваш, след това продължи още час, докато не изтръпна цялата. По-късно, след като преброиха

бакшишите в задната стаичка и най-сетне облякоха палтата си върху момичешките униформи, Полет и Лети най-накрая излязоха на свеж въздух.

Най-тъмните часове вече бяха отминали и се виждаха първите искри на зората. Веселящите се клатушкаха към домовете си, след като цяла нощ се бяха отдали на разврат; уличен продавач предлагаше горещи пуканки с разтопено масло, насипани във восъчна хартия, по пет цента фунийката. С Полет си купиха една, дадоха четвърт долар и му оставиха рестото. Похапваха, докато вървяха бавно към дома.

— Нали се сещаш за онзи, префърцунения, който те хвана за връзките на престилката? — попита Полет и натъпка шепа пуканки в устата си.

— Да — отвърна разсеяно Лети. Нямаше представа, че е толкова гладна, докато не преглътна първата хапка и не усети наситения вкус на масло. Едва тогава стомахът ѝ изръмжа.

— Беше Еймъри Глен. — Лети не реагира, затова Полет продължи: — От театралите Глен. Семейството му притежава някои от най-големите театри на Бродуей.

— Наистина ли? — Лети си го представи седнал на хубавата маса, с колосана бяла яка и съвършен възел на папийонката, със зализана коса и тъмни очи, и разбра, че този човек наистина имаше пари, държеше се високомерно дори когато произнесе *А аз разбирам от тези неща*, но всъщност не беше чак толкова високомерен. После си припомни и Кордилия, и красивия мъж, с когото беше дошла, и се запита как така за няколко дни и двете бяха успели да привлекат вниманието на важни, поне на пръв поглед, господа. Мястото им определено не беше в Охайо, каза си, и може би наистина притежаваха онова, което майка ѝ наричаше „магия“.

Лети въздъхна доволна. Усети влага да полепва по носа ѝ. Погледна Полет с дългите крака и глава, пълна с каква ли не информация за тайните на света — какъв късмет извади да си намери приятелка като нея!

По изсветляващото небе се виждаха звезди и Лети усети, че поне една от тях свети специално за нея. Беше омагьосана — знаеше го със сигурност и усети възторг при мисълта за многобройните възможности, които я очакваха утре и всички дни отсега нататък.

— Няма нужда... — започна Кордилия, когато похитителите ѝ я изблъскаха в библиотеката на Догуд, но млъкна, когато забеляза пепелявото лице на баща си, който я очакваше. Разбра, че лъжата ѝ е била разкрита, и спокойствието, което си бе наложила, докато наблюдаваше безмълвния гняв на Чарли в колата по пътя към Уайт Коув, се стопи. Сърцето ѝ биеше до пръсване, но тя изпъна рамене, приглади полата си и примигна.

Чарли мълча намусено през целия път, но баща ѝ, щом видя децата му да влизат, ѝ се стори уморен и угрижен.

— Дано не са се държали грубо, мила. Мъже като тях нямат опит с добри момичета. — Дариъс говореше тихо и внимателно, сякаш се страхуваше да не я нарани.

— Не са се държали чак толкова грубо — бе единственото, което успя да изрече Кордилия.

— Защо да не бъдат груби? — намеси се сопнато Чарли. — Казах ти още първата вечер, когато се появи, татко. Тя е никоя. Появи се от нищото. Кой знае какво е намислила или за кого работи, а сега я виждаме с Том Хейл...

— Млъквай, Чарли. — Дариъс затвори очи и притисна пръсти към челото си, все едно имаше главоболие. — Трябваше да я наглеждаш. Трябваше непрекъснато да си до нея. Откъде да знае, че трябва да се пази от Том Хейл, след като не си ѝ казал?

Чарли не възрази, но очите му блеснаха гневно.

След малко Дариъс стана, пристъпи напред, прегърна Кордилия през раменете и я поведе към подредените в кръг кожени столове, където я чакаше. За момент тя остана смълчана.

— Разбирам, че може и да си мислиш, че не ме интересува какво правиш, тъй като заминах почти веднага след пристигането ти. Всичко е заради годините, които пропуснах, без да се опитам да те върна в живота си... Повярвай ми, държа на теб и те обичам. Искам да се

забавляваш, но също така искам да си в безопасност. За съжаление, това е невъзможно с въпросния младеж.

— Но Том е приятен — прошепна Кордилия и си припомни колко непринудено се чувстваше с него.

Мрачното настроение в стаята обаче я потисна.

Чарли изсумтя.

— За съжаление, не е така. — Дариъс пусна ръката ѝ и седна на стола. Покри замислено устата си с ръка и обърна поглед към прозореца. Тайнствените шумове на нощта в провинцията — щурци и шумолене на листа — се промъкнаха в стаята. Дариъс въздъхна тежко. — Том е син на Дълут Хейл. Помниш ли, сутринта ти разказах за Дълут Хейл.

— Те искат част от всичко, което притежаваме — прекъсна го Чарли. — Готови са и да ни убият, стига да са сигурни, че ще им се размине.

— Чарли! — Дариъс се обърна и перна сина си по рамото. И двамата бяха едри, но в момента Кордилия забеляза удивителната сила, която притежаваше по-възрастният мъж. — Още една дума и кълна се, цяло лято няма да напуснеш къщата. — Облегна лакът на коленете си и се приближи до Кордилия. — Той не е свестен човек, това е истината. Друго не ти трябва да знаеш. Стой далече от него. Можеш ли да ми обещаеш?

В нея се надигаше студена вълна.

— Да — отвърна дъщерята, но така и не успя да покаже, че е искрена.

Градът, който профучаваше покрай автомобила на Том — пъстър, забързан, пълен с музика, — се отдалечаваше от нея с всяка секунда. Разкъса я болка, когато разбра, че целувката им в колата щеше да бъде единствената. Докосването на Том, омаята, с която я обгръщаше, се стопяваше и тя усети как потъва. Беше сломена и знаеше, че ѝ личи.

— И двамата оставате в Догуд за известно време. — Дариъс се изправи отново, този път по-тежко, и уморено тръгна към вратата. — Ще кажа на момчетата. И двамата сте наказани. Лека нощ, деца.

След като той излезе, Чарли се обърна към Кордилия. Очите му пламтяха.

— Видя ли какво направи? — изсъска той. — *Глупачка.*

Омразата в гласа му не можеше да се мери със спомена за великолепното усещане, което Том Хейл пробуждаше у нея, когато ѝ отправяше красивата си усмивка, и самочувствието, което ѝ беше вдъхнал през часовете, прекарани в компанията му, затова се изправи, вирна брадичка и заяви:

— Ти си животно и не притежаваш дори една трета от качествата на Том Хейл.

Страхуваше се, че ако се обърне, той ще види сълзите ѝ, и впи поглед напред, докато се качваше по стълбите към третия етаж и апартамента „Кала“.

— Кордилия! — изплака Астрид, когато приятелката ѝ влезе в стаята.

Астрид беше тук от няколко часа. Беше взела душ, оправи си косата и прерови гардероба на Кордилия, разгледа новите ѝ рокли и си представи колко много дрехи могат да разменят през лятото. След това Мили, прислужницата, която Дариъс беше наел за дъщеря си, ѝ беше донесла мляко и сладки и се зае да оправя леглото. Докато беше вътре, Астрид я разпита за ключките за обитателите на Догуд. Мили обаче беше нова и не знаеше почти нищо, Астрид се отегчи и я отпрати. Беше ѝ много досадно, когато най-сетне вратата се отвори. Вече бе забравила, че Кордилия я беше излъгала как не се чувствала добре, а сега се прибираще облечена в скъпа рокля. Изпита невероятно облекчение, че приятелката ѝ се връща.

— Какво? — попита Кордилия, докато изритваше обувките си.

Двете момичета седнаха една до друга на леглото.

— Погледни. — Астрид отвори пръсти и показа обещата на приятелката си.

— Какво е това? — Кордилия се приведе напред, за да огледа по-добре грозната обеща.

— Не знам! — изпъшка Астрид и отпусна глава на рамото на Кордилия. — Знам само, че не е моя, но я намерих сред нещата на Чарли... Надявах се да е твоя.

— Не... — Кордилия вдигна очи от ръката на Астрид към лицето ѝ. — Не е моя.

— Как се е озовала там, при какви обстоятелства? — продължи Астрид, макар въпросите ѝ да бяха излишни, защото вече имаше представа каква жена се е накичила с подобна обеца и страстната сцена, в която Чарли обладаваше друго момиче, може би дори две. Почувства се глупаво, беше напълно безпомощна и докато се усети, очите ѝ се насълзиха.

Астрид отпусна гръб и сви ръце в скута си. Беше обърквана, а и нямаше представа как да се изправи пред Чарли и да изрече онова, което се страхуваше, че той е направил.

— Знам, че обичаш Чарли — започна предпазливо Кордилия, — но понякога той е такъв грубиян...

Преди Астрид да отговори, че не го възприема по този начин, я разсея шум, който се понесе от коридора, и тя вдигна ръка, за да накара Кордилия да замълчи. Щом Чарли откриеше, че не го чака в стаята му, щеше да дойде тук. Беше на ръба и нямаше никакво желание да го вижда. Притисна пръст към устните си, за да накара Кордилия да мълчи.

— Няма ме — рече тя и тръгна на пръсти към банята, затвори вратата и прилепи ухо, за да чуе какво става.

От банята със сив мрамор и лъскави златни аксесоари чу как Чарли се втурна при Кордилия. Напоследък всички правеха баните си по същия начин, но тя предполагаше, че Кордилия не се е докосвала до подобно нещо в Охайо.

— Виждала ли си Астрид?

Гласът на Чарли я стресна, въпреки че ги делеше стена. Той говореше напрегнато, задъхано и очевидно не му беше никак приятно да зададе въпроса.

— Не съм — отвърна Кордилия по типичния си лаконичен начин. — Ами ти?

— Одеве, но сега вече я няма. — Дюшемето изскърца под тежестта му, докато той обикаляше. — Беше в стаята ми, но сега я няма... Значи, не е тук?

— Не. Жалко, тази вечер щеше да ми е приятно да поговоря с нея.

Отговор не последва и след малко Астрид разбра, че той е излязъл. Представи си как Чарли се спуска по стълбището и я търси по обичайния си рязък начин. Когато вратата се тръшна, тя бързо се върна

при Кордилия, която седеше в същата поза, с коса, разстлана по раменете.

— Вече разбра, че те търси — обясни й бавно.

— Знам. — Астрид прехапа долната си устна. — Моля те, позволи ми да остана още малко. Може ли да спя при теб?

— Разбира се... Защо не говориш с него още тази вечер?

— Ще му се отрази добре, ако реши, че съм си тръгнала... а до утре ще реша какво да правя. — Астрид въздъхна и се отпусна на леглото. Нямаше сили да каже, че ако Чарли я е предал, дори не иска да знае. — Освен това винаги спя в това легло, когато закъснея. Така беше, преди ти да се появиш. Да знаеш само колко се радвам, че си тук!

— Тук ли спиш?

Астрид се изсмя гръмко.

— А ти къде мислиш? Не и с Чарли.

По изражението на Кордилия ѝ стана ясно, че приятелката ѝ си е помислила точно това. Кордилия отвори устни, без да откъсва поглед от Астрид, сякаш търсеше знак, че приятелката ѝ се шегува.

— Ясно — отвърна тихо и кимна.

Астрид потупа леглото и се размря отново. Кордилия приемаше новото толкова бързо, че за момент Астрид забрави колко далече е Охайо. Предположи, че там е много различно. Сигурно момчетата и момичетата от фермите се държаха като женени много преди сватбата.

— Не, разбира се! Е, на него много му се иска, но има някои неща, които едно момиче не прави преди... Както и да е, нямам желание да свърша като мама.

Астрид изпъшка, защото се сети за партито, което беше зарязала, и неприятностите, които следваха.

— Както и да е, скучна работа. Да поговорим за теб, може ли?

Тя се надигна и се зави с кувертюрата, въпреки че беше с официална рокля. Вятърът се усили и изду белите пердета. Кордилия прокара замислено дългите си пръсти по завивката. Тъглчетата на устните ѝ потръпнаха, все едно се опитваше да овладее усмивката си, но не успяваше да ѝ попречи да се покаже.

Перна кичур изрусяла от слънцето коса през рамо и в очите ѝ грейнаха звезди. Беше доста провинциално, едва сега забеляза Астрид.

Трябваше да поправят някои жестове. Кордилия беше толкова елегантна, че бе жалко да не доизпипат всичко.

— Запознах се с едно момче — прошепна най-сетне тя.

— Аха! — възкликна Астрид. — Знаех си, че ще се случи нещо вълнуващо. Иначе защо ще станеш толкова потайна. Казвай! Разказвай веднага! Искам да ми споделиш всичко.

— Казва се Том и...

Астрид ахна. Отвори уста и стана сериозна.

— За Том Хейл ли говориш? Когато ви видях да говорите в клуба... Не можеш да се влюбиш в Том Хейл — добави бързо и поклати глава.

Кордилия не беше толкова сериозна. Разсмя се и отвърна небрежно:

— И ти ли?

— Семейства Хейл и Грей... Как да ти обясня?

— Знам. Знам всичко. Чарли и татко ми казаха, че не трябва да се виждам с него, и за всеки случай ме заключиха в замъка. — Кордилия прехапа устни, откъсна поглед от Астрид и се наведе към ръцете си, сякаш се страхуваше от стореното или може би от чувствата си. После отпусна глава на възглавницата до приятелката си и сниши глас, все едно се канеше да разкрие дълбоко пазена тайна. — Никога досега не съм се чувствала по този начин. С него е толкова различно. Нямах представа, че животът може да е така прекрасен...

Астрид се беше ококорила.

— Не трябва. Чарли и Дариъс приемат всичко, свързано със семейството, много сериозно...

След тези думи последва дълго мълчание. Изглежда, Кордилия съжали за признанието си, но угълчетата на устните ѝ потрепнаха весело.

— Нали знаеш колко е красив?

Астрид не се сдържа и се усмихна.

— Да, хубав е.

— Значи го познаваш.

— Разбира се, че кой не познава Том!

Кордилия въздъхна замечтано и зарови лице във възглавницата. Беше загазила, но въпреки това се чувстваше почти щастлива. Докато наблюдаваше приятелката си, Астрид се запита дали съперничеството

между семейства Хейл и Грей е чак толкова нетърпимо. Понякога хората поставяха под въпрос чувствата на Чарли и Астрид — може и да бяха прави, — но Астрид знаеше, че не може да не обича Чарли, независимо от недостатъците му. Дори сега, завладяна от гняв, пак го обичаше. Нямаше никакво право да поставя под съмнение чуждата любов.

Унесоха се, но ги събудиха викове на долния етаж. Промъкнаха се към прозореца и се разкискаха, когато разбраха, че Чарли и Елайъс викат Астрид.

— Дали да не им кажем? — прошепна Кордилия и надникна навън.

— Няма! Ще чакат до сутринта, както и всички останали. — Астрид стисна ръката на приятелката си и се пъхнаха под завивките.

— Не може да е толкова зле — намигна Кордилия, — след като заспиваме в тази великолепна стая.

Това бе нещо ново за Астрид, но тя затвори очи, за мисли се над логиката на Кордилия и разбра, че е напълно права.

Докато нощното небе порозовяваше с настъпването на зората, бе много възможно с пукването на утрото в тъмните кътчета на Уайт Коув и в хубавите приемни все още да звучи пиянски смях и да заглушава тъгата. В апартамент „Кала“ обаче, на третия етаж на Догуд, Астрид се беше сгушила под скъпите завивки, а дишането на Кордилия на съседната възглавница я уверяваше, че има поне една истинска приятелка на този свят.

— Нямайте представа какво направи снощи новото момиче!

Лети тъкмо бе излязла от стаята си, облечена в антрацитночерна, малко дълга рокля, взета назаем. Изглеждаше още по-дребна от обикновено и се чувстваше твърде слаба, без да е наясно защо.

— Какво направи снощи новото момиче? — попита Фей, измъкна се от кухненския бокс и се настани на канапето до Полет. Черна копринена маска за очи беше вдигната на челото ѝ, точно под светлорусата коса. Както обикновено, бе облечена в кимоно.

— Качи се на сцената и пя импровизирано с оркестъра! — съобщи Полет, сякаш все още не можеше да повярва. — Клиентите направо пощуряха. Еймъри Глен беше в бара и тя намери начин да пофлиртува с него.

Фей зяпаше с отворена уста и блеснали очи.

— Браво на момичето! — възкликна тя. — Всичко се дължи на тези невинни сини очи.

— Еймъри Глен ли? — възкликна Кейт, застанала на прага на стаята си. Тъмната ѝ къдрава коса беше подпъхната в бял тюрбан, а издълженото ѝ лице вече бе гримирано. — Ти си направо невероятна!

Радостта на съквартирантките накара Лети да се почувства още по-неловко от постигнатата победа.

Снощи всичко ѝ се струваше великолепно, а сутринта, когато се събуди, настроението ѝ бе коренно различно. В съня ѝ Кордилия беше принцеса, която и се подигра от преминаваща карета. Отвори очи, чу шумното дишане на спящата до нея Полет и разбра, че животът ѝ не е чак толкова бляскав. Ако разкажеше на някого как бе скочила на сцената в „Севънт Хевън“, щеше неизбежно да стигне до момента, когато песента свърши и тя забеляза, че Кордилия си е тръгнала. При този спомен усети гърлото ѝ да се стяга.

— Ще ви разкажа по-късно. — Насили се да им се усмихне. — Просто денят е толкова прекрасен, че не мога да не поизляза... — заяви неубедително Лети.

— О!

— Но...

— Разказвай — настояха в един глас съквартирантките ѝ и се приведоха към нея. Тя обаче се бе отправила към вратата. Дръпна какаова на цвят шапка и натисна бравата.

— Връщам се след малко! — подвикна и помаха припряно с ръка, после излезе от мрачния коридор на слънце.

Със стъпването на тротоара смущението и тъгата ѝ започнаха да се оттичат, а с тях и отчаяното желание да избяга. Спря на тясна криволичеща уличка под сянката на двуетажни и триетажни къщи и разлистени дървета.

В този момент забеляза Грейди Лодж от другата страна на улицата, облегат на черен спортен автомобил, пъхнал ръце в джобовете си.

Мека шапка хвърляше сянка върху лицето му, но не скриваше търпението и копнежа, загнездили се в дълбоките му сиви очи. Беше в спортен, три четвърти панталон, като типичен нюйоркчанин, а ръждивите на цвят чорапи стигаха до коленете. От самото му нямаше и следа. Сигурно това бе елегантно облекло, реши Лети, въпреки че на него всичко му стоеше малко накриво.

— Ехо, здрасти! — провикна се той.

Тя се смути отново, обърна се назад, но пердетата в апартамента ѝ си останаха спуснати. Стори ѝ се странно, че го вижда през деня, въпреки това се зарадва, че няма да е сама. Престори се на силно изненадана.

— А... здрасти! — провикна се в отговор и пресече улицата.

Той протегна ръка, за да поеме нейната, и я целуна по кокалчетата.

— Откъде знаете къде живея? — попита го, когато той вдигна очи към нея.

— Приятелката ти Полет ми каза снощи — обясни ѝ. — Сигурно ме съжали, когато разбра колко часа съм чакал в бара, за да поговорим...

За момент ѝ се стори, че ще потъне в очите му, затова се усмихна по момичешки ведро и зачака той да каже още нещо.

— Днес сутринта, щом се събудих, си казах, че след като си от Охайо, можем да разгледаме града.

Лети понечи да откаже, но денят наистина беше прекрасен, както вече изтъкна пред съквартирантките си, а тя не беше ходила по-далече от Гринич Вилидж. По всичко изглеждаше, че Кордилия е обиколила какви ли не места. Защо да не поскита и тя?

— Добре, но не разполагам с целия ден — уточни тя и се постара да не издава нетърпението си.

По момчешкото му лице плъзна усмивка.

— Ще те изведа за колкото време имаш.

Той забърза отстрани на автомобила, отвори ѝ и изчака галантно, докато тя се качи. Щом хлопна вратата, мина от другата страна и включи двигателя. Отначало ѝ беше нервно, притесняваше се, че седи в кола с непознат, но сетне се улиса, докато разглеждаше града. Минаха на места, където продаваха кофи с цветя, и по улици с червени надписи на китайски.

Щом усети, че всичко ѝ е напълно непознато, той заговори:

— Много си смела, след като си дошла съвсем сама.

— А... не съм сама — отвърна Лети. — Дойдох с едно друго момиче, Кордилия, но се скарахме.

Грейди я погледна.

— Жалко — промълви тихо той. — Да ти помогна ли да я намериш?

— Много мило, но... но... тя май няма желание да ме вижда повече. Снощи дойде в клуба, но си тръгна веднага след като ме зърна.

— Не мога да си представя, че има човек, който може да ти се сърди.

— Колко сте мил — обади се Лети и се опита да прогони тъгата, помрачила мечтите ѝ. Денят беше прекрасен, градът пълен с народ, а тя не искаше да съжалява за нищо, още повече че се почувства чудесно, след като разказа за Кордилия и как бързо си беше тръгнала. — Вече имам по-добри приятели — заяви ведро.

Когато каза, че е гладна, спряха пред количката на уличен продавач и Грейди купи два хотдога, които изядоха, докато пътуваха по сенчести пътища и просторни тунели през огромен парк в центъра на града.

— Нарича се Сентрал Парк... — Нежните сиви очи на Грейди се отклониха от пътя към нея.

— Сякаш няма край! — рече Лети между хапките мек хляб и сочно месо. — Колко е голям?

Грейди помълча и призна:

— Не знам... — Изчерви се, но ѝ се усмихна непринудено. Обещавам да разбера. Много голям. Това е отделно кралство и дори можеш да се изгубиш.

Зеленият покров над тях шумолеше невероятно тихо, приятно и за момент тя забрави, че е в града. Елегантни жени ситнеха по тротоарите, следвани от дребни пудели на верижки, деца, стиснали балони, молеха бащите си за лакомства, а небето над тях си оставаше великолепно синьо. И преди беше излизала на дълги разходки с автомобил, но нито веднъж не се бе чувствала толкова безгрижна и свободна, никога не бе виждала около себе си подобна прелест.

Поеха в нова посока, спуснаха се по един хълм, покрай водата, доковете, фабрики, които бълваха дим, и малки запуснати сгради. Фериботи плаваха по реката, мъже, омазани с грес, влизаха и излизаха от гаражи.

— Извинявай, че минахме оттук — рече Грейди, докато пресичаха индустриалната част на града.

— Защо ми се извинявате? — възкликна Лети. Въздухът беше мръсен, но тя бе очарована от множеството комини и пъстрите шлепове, от виковете на работниците в далечината, от сирените на плавателните съдове. — Тук е красиво. Всъщност денят е толкова разкошен, че ми се иска да си топна краката...

— Не тук! — Грейди силно се притесни от думите ѝ. — Не, не, недей! Водата тук, край брега, е ужасно мръсна. Няма да ти позволя да отидеш там дори да те придружава цяла армия бодигардове, дори с цял отряд шерпи, които да те държат над тинята.

Лети подпря лакът на облегалката и се обърна към смалващата се зад тях вода. Бяха се отправили към една от високите сгради, а реката, макар да усещаха мириса ѝ, вече не се виждаше. За момент я бодна разочарование, но бързо премина. Тя си припомни думите му и усети, че се изчервява. За Грейди — все пак най-обикновен писател и макар приятното му, обикновено лице да не я караше да тръпне — тя бе достойна да се отнасят към нея като към кралица.

— Знам едно красиво място, където можем да седнем близо до водата — все още не вярвам, че ще си топнеш вътре пръстите, но

можем поне да се порадваме на гледката.

Лети се усмихна и те продължиха. Пътуваха по криволичещ път, по тротоарите бяха изнесени най-различни стоки за продан, носеше се мирис на лук и настилката беше калдъръмена.

Най-сетне спряха под сянката на огромен мост.

— Къде сме? — попита тя, докато той ѝ помагаше да слезе.

— Обичах да идвам тук и да гледам Бруклин, да мисля за Уолт Уитман... — Грейди затвори очи и вдъхна дълбоко, доволно.

Лети усети, че краката ѝ са омекнали след дългото пътуване в колата, но Грейди ѝ подаде ръка. Докато вървяха към водата, тя забеляза очертанятията на други два огромни моста, толкова далече, та едва забелязваше къщите, фабриките и кейовете от другата страна.

Вървяха покрай брега и момичето чуваше плисъка на вълните, пукането на изхвърлените от водата отломки, но спокойствието беше нарушено от пукот, който приличаше на гръм. Тръпка премина от главата чак до пръстите на краката ѝ. Последва вой на две, може би три кучета, все едно в потвърждение на извършвано ужасно деяние.

— О! — ахна тя и притисна длани към гърдите на Грейди.

Забързаха напред и забелязаха кола, паркирана под моста. Приведен едър мъж с гръб към тях оглеждаше нещо. После се изправи и вдигна гладко, отпуснато тяло и го метна на купчина подобни безжизнени трупчета. Лети пак ахна и мъжът се извърна към тях.

— Махайте се — нареди им грубо, уморено, преди да се заеме отново със задачата си. Отвори вратата на автомобила и последва нов вой. След кратка борба хлопна вратата, стиснал здраво каишката на уплашена хрътка с дълги, разтреперани крака, ококорена от ужас. Мъжът, вдигнал пистолет, теглеше ужасеното животно настрани от возилото си.

— Той се кани да убие горкото животно — прошепна тя отчаяно на Грейди, който я беше прегърнал и се опитваше да я държи на разстояние от случващото се. Брадичката ѝ трепереше, но тя се заинати и не помръдна. — Вижте! — Не можеше да намери думи за онова, на което щяха да станат свидетели. — *Направете* нещо.

— Аз не... — започна той, докато хрътката трепереше и скимтеше.

— Спри го! — настоя тя. — Не чуваш ли? Кучето *плаче*.

Бялата риза на мъжа беше станала прозрачна от пот, лицето му тъмнееше от набола брада. Той вдигна пистолета и стреля два пъти. Елегантните крака на кучето се подгънаха и скимтенето престана.

— О! — Този път викът на Лети прозвуча ниско, гърлено, като вой. Неподозиранията жестокост на мъжата бе потресаваща и за момент ѝ се стори, че тя е простреляна и нейната кръв е пролята.

В колата изплака самотно куче и отчаяно задраска по прозореца.

Мъжът се изправи, изтърси гилзите от пистолета, пъкна ръка в джоба, извади шепа лъскави куршуми, които постави в барабана, и го затвори с щракване.

— Казах ви да се махате.

Грейди погледна Лети и забеляза облещените ѝ от ужас очи.

— Трябва да вървим.

Тя поклати гневно глава.

— Защо убивате кучетата? — попита го и направи няколко крачки към мъжа.

— Защото са стари, вече не тичат бързо и повече не ми трябват — отвърна той заплашително, сякаш това бе очевидно. Подразни се, задето трябва да дава обяснения. Отвори вратата и стисна каишката на последното животно, което скочи на земята и започна да се мята около краката на мъжа, докато каишката не се усука.

Освободи се с няколко неумели движения и може би чак след това Грейди усети, че не се страхува от него чак толкова.

— На мен ми се струва достатъчно бързо — обърна се той към мъжата.

— Всички търчат бързо, когато трябва да си спасяват живота — измърмори непознатият.

— Да не би да имате писта за надбягвания, господине? — продължи с въпросите Грейди. Отново говореше с усмивка, като образован и изискан човек.

— Нецо такова — отвърна мъжът, дръпна каишката и изтегли кучето към мъртвите му братя.

— Господине, моля ви, не го убивайте — замоли го Лети.

— Не ми ги пробутвай такива, принцесо. — Мъжът вдигна пистолета.

Лети закри лицето си с ръце, за да скрие сълзите.

— Спрете! — Чу стъпките на Грейди, когато той забърза напред. — Моля ви, спрете. Колко искате за кучето? Един долар? Пет? Моля ви, не го убивайте.

Лети отвори едното си око и надникна между малкия си пръст и безименния, за да види как Грейди умоляваше мъжа. Хрътката изскимтя, тръсна глава и задраска с предните си лапи в опит да се измъкне.

— Ще ме отървете ли от него? — попита най-сетне здравенякът.

— Да — реши Грейди.

Лети дръпна ръце от лицето си и ги притисна към сърцето.

— И ще се разкарате.

— Да. — Грейди закима.

Лети се втурна напред, коленичи и пое главата на кучето в ръце. Прекрасните кафяви очи я наблюдаваха уплашено няколко секунди, но щом мъжът ѝ подаде края на каишката, животното задраска с лапа по роклята и близна лицето ѝ.

— Пет долара — изсъска мъжът.

— Да, разбира се, ето. — Грейди бръкна в портфейла си. — Заповядайте.

Лети се изправи и присви очи към мъжа.

— Ела, красивичкото ми — обърна се тя към кучето и бързо се отдалечи от ужасното местопрестъпление.

— Благодаря ви! — провикна се Грейди и забърза след нея.

— Не му благодарете! — скара му се тя, но съжали, че го е срязала. — Извинявайте. Благодаря ви, господин Лодж. Много съм... — Замълча и сведе поглед към изящната муцуна на животното. — Ние сме ви безкрайно благодарни. Ще ви върна парите до последното пени.

Изглежда, Грейди бе много уплашен, защото гласът му потрепери.

— Няма нужда. Да знаеш обаче, че скоро няма да те водя на любимите си тайни места.

Денят угасваше и двамата се съгласиха, че е крайно време тя да се връща. През целия път гушкеше новия си любимец, който ту трепереше, ту я ближеше по лицето.

— Искам да ви благодаря още веднъж, господин Лодж — рече Лети, когато спряха на Бароу Стрийт. — Прекарах невероятен следобед.

— Така си беше. — Бе по-мълчалив от обикновено, докато се връщаха, но сега вече изглежда възвърна самообладанието си. Докосна с пръсти периферията на шапката си и нервно я нагласи. — Надявам се някой път отново да се съгласиш да излезем.

— Добре. — Тя прехапа долната си устна и му се усмихна искрено. — С удоволствие.

— Има още нещо, което искам да ти кажа...

— Какво? — попита тя мило, въпреки че изражението му никак не ѝ хареса.

— Видях те да говориш с Еймъри Глен и просто исках да те предупредя... — Грейди изви притеснено вежди. — Известни са ми хора, които го познават добре и... Не е свестен.

Лети примигна, но тогава друг автомобил зави и ги задмина, преди тя да се засмее.

— Не се притеснявайте за мен, господин Лодж. И аз забелязвам миризливите яйца. — Наведе се и притисна до себе си главата на кучето. — А това яйчице тук е супер. Така ще те наречем. Яйчо Ларкспър!

Когато вдигна глава, очите ѝ бяха навлажнени и тя сви рамене в почуда.

— Ще се видим на обичайния край на бара, господин Лодж! — Изпрати му въздушна целувка, сякаш бе велика звезда, и затича през улицата. Яйчо подтичваше пред нея и тя реши, че е готова за следващата незабравима част от деня.

Първата седмица на Кордилия като дъщеря на известен контрабандист приближаваше края си и тя откри, че родителската обич е съпътствана от известни неприятности. Баща ѝ удържа на думата си. Не ѝ позволяваха да напуска имението. Два дни на едно място бяха прекалено дълго време, за който ѝ да било млад човек, особено за момиче с непресъхващ интерес, което за пръв път откриваше, че *болна от любов* не е просто начин на изразяване или празни приказки. Всеки път, когато се сетеше за Том Хейл, потръпваше, изгуби апетит, затова предишната вечер се извини и отказа да вечеря, защото единствените думи, които можеше да изрече, бяха *Том Хейл* и се страхуваше да не се издаде, ако понечи да каже нещо. Цяла нощ се мята в леглото и ту ѝ беше горещо, ту студено. Не можеше да го обича, и то само след една вечер, прекарана с него. Но ако това не беше любов, нямаше как да нарече копнежа, заради който нито можеше да спи, нито да стои на едно място.

Оставаше и тъжният факт, че вече знаеше къде е Лети, но не можеше да я посети. Как само ѝ се искаше да види цялото представление на старата си приятелка, да я поздрави за забележителния успех и да ѝ прошепне, че всичките ѝ страхове са били неоснователни.

Нямаше начин да мръдне от Догуд, защото и брат ѝ беше в имението по цял ден. Не можеше да се сърди на баща си, понеже се отнасяше мило с нея, макар да го беше излъгала. Затова пък Чарли се държеше противно и тя вече мислеше, че той е единствената причина, поради която Том сигурно се страхуваше дори да ѝ позвъни по телефона. Предполагаше, че Чарли я е набелязал още от първата им среща в „Севънт Хевън“, преди още да разбере, че са брат и сестра. На втория ден от живота си като затворничка, когато се върна от дълга разходка из имението, откри, че няма да успее да го избегне, защото той я търсеше.

— Говорила ли си с Астрид? — излая той, когато тя се приближи към входната врата.

Кордилия спря. Приличаше на дама, тръгнала да поиграе голф — в спортната бяла рокля без ръкави, с кръгло деколте и солей пола. Изненада я директният му въпрос, както и заблудата, че ще сподели нещо с него след всичко, което ѝ беше наговорил.

— Може би, но не е твоя работа.

Чарли беше излязъл от гаража и вървеше към нея по посипаната с чакъл алея. Дватама тръгнаха заедно към къщата. Слънцето беше високо в небето и сякаш разпръскваше златен прашец във въздуха.

— Хайде де, тя направо ме побърква — продължи Чарли и макар гласът му все още да звучеше грубо, в него се прокрадна и умолителна нотка. — Не ми се обажда, когато я търся.

Кордилия въздъхна. Колкото и да не ѝ се искаше, го съжали — все пак и тя имаше чувството, че полудява.

— Говорих с нея. Сърдита ти е. — Когато забеляза, че Чарли навежда глава и кимва, продължи по-нежно: — Не познавам Астрид колкото теб, но ми се струва, че тя не е от хората, които ще отстъпят, когато някой постъпи зле с тях.

— Права си. Само че не съм ѝ направил нищо лошо — отвърна бързо брат ѝ. — Дори не знам защо ми се сърди.

— Може и така да е. — Кордилия погледна Чарли, без да крие недоверието си, и се поколеба дали да не му каже какво бе открила Астрид онази вечер и че е разбрала за тайнственото момиче, което е било в стаята му. Трябваше да признае, поне пред себе си, че семейство Грей организират много партита и обещата може да е изпаднала от коя ли не гостенка. — Само дето сега вече няма особено значение.

— Така е. Тя е голям инат. Не мисли обаче, че Астрид е от егоистичните момичета, които непрекъснато се цупят — продължи Чарли, докато потъваха в сянката на къщата. — Тя те цени.

Кордилия се зарадва да го чуе.

— Защо мислиш, че е така?

Чарли сви рамене.

— Може би, защото си ми сестра. Кой знае? Просто бъди мила с нея.

— Ще бъда, защото ми е приятелка — отвърна остро Кордилия.
— Не защото ти ми нареждаш.

— Не започвай и ти. Все пак си от семейство Грей, а семейство Грей се подкрепят.

— Онази вечер ме обвини...

— Извинявай. — Когато Чарли въздишаше, сякаш цялото му едро тяло се разтрисаше. Въздишките му разкриваха колко го притискат отговорностите и тя не можеше да го възприема повече като най-обикновена пречка. — Сгрехих, като го казах, особено на единствената си сестра.

Заизкачвах се по внушителните мраморни стъпала към къщата и тогава тя разбра, че Астрид е била права, когато отбеляза колко държи той на семейството. След като цял живот се бе чувствала като дете, сменено от феите, това негово качество много ѝ хареса и ѝ стана приятно, че той е готов да я приеме под крилото си.

— Добре, но само за днес — рече закачливо и ведро тя. — За утре не обещавам нищо.

Чарли я погледна с ъгълчето на окото си и ѝ отвори вратата, за да влезе. Вътре беше сумрачно — единствено през прозорците влизаше естествена светлина — заради ламперията от тъмно дърво. Кордилия пристъпи напред в коридора. Къщата ѝ се стори студена и се сети, че не е разговаряла с Дариъс от снощи, на вечеря, когато се чувстваше неловко и през повечето време мълча. Иначе усещаше присъствието на баща си, а също и на хората от персонала, които непрекъснато ѝ донасяха дрехи, обувки и шапки, откакто бе наказана. Тази сутрин не видя баща си и ѝ стана мъчно.

— Чарли...

Братът и сестрата се обърнаха към Елайъс Джоунс, облечен в спретнат, но скромнен черен костюм. Той не обърна почти никакво внимание на Кордилия, когато се показа. Чарли пристъпи към него и по-възрастният мъж зашепна нещо в ухото му. Брат ѝ отново стана сериозен и кимна, докато внимателно слушаше Джоунс.

— Благодаря — отвърна Чарли. След това обърна гръб и на Джоунс, и на сестра си и хукна нагоре по стълбите.

Джоунс прочисти гърлото си.

— Пристигнаха още няколко покупки от града. Баща ви помоли да ги кача в стаята ви.

Без да изчака момичето да му благодари, той се обърна и излезе навън. Тя чу стъпките му по чакъла и проскърцването на дюшемето под тежки крачки на горния етаж. Изви глава и погледна към третия етаж, гравирания таван и огромния полилей, който не палеха през деня.

— Чарли! — провикна се тя.

Изминаха няколко секунди, след които той надникна през перилата.

— Искаш ли нещо? — попита и я изгледа.

— Не... — Тя пристъпи от крак на крак. — Просто исках да ти обясня... Не знаех кой е Том, когато се съгласих да изляза с него. Нямах да го направя, ако знаех.

Последва ново мълчание, но тогава Кордилия се усмихна, достатъчно широко, за да може той да забележи, въпреки че бе на горния етаж. Главата му се скри, после го чу да трополи надолу по стълбите. Слезе и застана пред нея, на предпоследното стъпало. Не се усмихваше, но в изражението му се беше появила нова искреност.

— Благодаря ти, че го каза.

— Не ти правя услуга. — Издържа на погледа му, наблюдаваше го спокойно, с изпънат гръб. — Просто съм си такава.

— Още по-добре — разсмя се Чарли. — И аз нямам доверие на услугите, поне докато не ги получа.

— И аз така.

И двамата се чувстваха неловко, а Чарли изглежда се колебаеше дали да се върне горе, или не. Кордилия остана на мястото си.

— Много е неприятно, задето сме затворени тук — призна си най-сетне Чарли.

Тя кимна, без да отговори.

— Ако те измъкна, ще успееш ли да убедиш Астрид да се види с мен?

Очите ѝ засияха, пулсът ѝ се ускори. Това бе най-вълнуващото нещо от дни насам. Огледа се, увери се, че никой не ги наблюдава, и кимна.

— Ела — подкани я Чарли с усмивка.

Тръгнаха в същата посока, в която се беше движила Кордилия, когато за пръв път влезе в Догуд — по коридора, към огромната кухня, пълна с капаци, изтъркани от употреба маси и закачени на кукички

медни съдове. Едър мъж в престилка и няколко двойни брадички, подпрени от яката на ризата, се беше изправил до печката.

— Чарли! — възкликна мъжът и тръсна дълбокия тиган, от който се носеше аромат на задушени в масло гъби. От начина, по който изрече името, стана ясно, че познава момчето от дете.

— Кордилия, това е Лен. Той е с татко още от самото начало.

— Значи ти си младата дама — подхвърли здравенякът и кимна вместо поздрав.

В отговор Кордилия също кимна.

— Значи ти приготвяш храната.

— Да, госпожо.

Тя се усмихна, но преди да успее да му благодари, Чарли помоли Лен да му пригответи кошница за пикник, защото искали да поизлязат следобед и да се поразходят в имението.

— Все още ли ядеш като за трима, малкият? — попита Лен и Чарли кимна срамежливо.

Изчакаха да им пригответи храната. Почти не говориха и Кордилия забеляза нещо ужасно и странно. Лен беше обут с една лъсната обувка, а другият му крачол скриваше дървена протеза.

— Чарли — прошепна тя, след като обядът им беше приготвен и минаваха през голямата трапезария. — Какво му е на крака?

За нейна изненада, Чарли се разсмя.

— Кракът му ли? Изгубил го е.

Задуши я ужас, докато се опитваше да приеме чутото. Наведе се и притисна длани към бедрата си, за да усети облекчението, че са все още на мястото си.

— Как е станало? — попита го.

— Защо, според теб, мъж с неговия ръст би се заврял в кухнята? Той е здравеняк, а татко има нужда от момчета с яки мускули. — Чарли сви рамене. — Както и да е, случило се е отдавна, още в началото, когато въвели сухия режим. Тогава териториите все още не били разпределени. Татко, Лен и разни други имали банда — доставяли алкохол — и една вечер били нападнати от конкурентна банда, за да накарат татко да отстъпи клиентите си. Татко го простреляли, а Лен го прегазили. Смазали крака му. И двамата ги закарали в „Сейнт Винсът“, а лекарят казал, че има късмет, дето е жив.

— Олеле! — ахна тихо Кордилия.

— Както вече подчертах, случило се е доста отдавна — продължи Чарли спокойно, докато влизаха в балната зала. — Не се храним често в трапезарията — отбеляза той. — Започнахме, откакто ти дойде. Странно, сигурно татко иска да те впечатли.

— Защо да е странно? — попита Кордилия.

— Не го приемай лично. Просто си прекарала целия си живот в Охайо и изглежда, много му се иска да те впечатли, дори повече от дамите, които води — говоря за истински дами, които са расли на Пето Авеню, ходили са в Париж, имат си пуделчета и... знаеш как е. Говоря ти за дами като Астрид. Ясно е, че желае да притежаваш най-доброто... ти си негова плът и кръв.

Кордилия се усмихна при мисълта, че на баща ѝ толкова много му се искаше да ѝ достави удоволствие.

— Значи татко има много приятелки — отбеляза тя.

— Ами, да. — Чарли отвори вратата в другия край на балната зала и изчака Кордилия да влезе в библиотеката. — Затова направи апартамент „Кала“. Имаше една танцьорка, Мона Александър, с която бяха сгодени. Само че тя не спираше да пие и накрая татко реши, че тая работа няма да я бъде. Май тази стая е единствената в къщата с нови мебели. Той лично ги е избирал.

Кордилия кимна и вдигна поглед към гипсовите ангели по тавана и изискания полилей. Зачуди се къде ли е сега Мона Александър и дали Дариъс се е сетил за Фани Ларсън, когато е предложил брак на танцьорката.

— Вече няма значение — продължи Чарли, докато влизаха в мрачната библиотека. Беше доста потискаща през деня, папратите бяха избуяли прекалено много, все едно бяха расли поне сто години. Чарли мина по персийския килим към високата до тавана библиотека на южната стена. Разгледа книгите, сякаш търсеше нещо.

Този следобед двамата разговаряха повече, отколкото през цялата изминала седмица и за пръв път тя прояви искрено любопитство към брат си.

— Сигурно е било много приятно да растеш в тази обстановка — предположи тя.

— Тук ли? — изсумтя Чарли. — Де да беше така. Татко купи имението през двацет и четвърта. Година преди това беше взел под

наем къща на брега на Уайтуд — на юг е и не е толкова скъпо място, нали разбираш. По-рано се местехме от апартамент в апартамент.

— Аха. — Кордилия не можеше да си представи Чарли без шофьора, антуража и изисканите дрехи.

— Беше друг живот. Наистина. Сухият режим създаде татко, преди това беше дребна риба. Само не издавай какво съм ти казал.

— Ти винаги ли си бил част от... онова, с което се занимава? — любопитства Кордилия.

— Откакто проговорих. Първата измама, която извърших, беше за отвлечане на вниманието, докато татко беше джебчия. Правех се, че съм се изгубил в тълпата, някоя лелка започваше да кудкудяка около мен, а междуременно татко опразваше джобовете на зяпачите.

Кордилия реши, че е чудесно приключение, макар да не беше сигурна дали Чарли е на същото мнение, защото той извърна лице и смени темата.

— Онова, което ще ти покажа — предупреди я той, — е строго пазена тайна и никой не бива да разбира.

— Искам да знаеш едно за мен, Чарли Грей. Умея да пазя тайни. Той я погледна и се усмихна на една страна.

— Сигурен съм — отвърна й, отпусна ръка върху една червена книга и я дръпна.

Чу се стържене на метал, след това стената се завъртя в бавен кръг. Кордилия остана с отворена уста, когато стената с книги разкри тайната си. Чу се прищракване и библиотеката спря да се движи, а етажерките се превърнаха в бар от полирано дърво с обло огледало зад колекцията от бутилки, в които имаше какви ли не видове алкохол и огромен кашон с чаши в различни размери.

— Много впечатляващо! Мислех, че ще ме измъкнеш навън.

Чарли я наблюдаваше с непроницаем поглед.

— Наистина ли можеш да пазиш тайна? Само най-близките на татко знаят за това. Направо ще полудее, ако разбере, че ти показвам...

— Вече ти казах, че мога! — Възкликна тя.

— Добре. Това е просто скритата врата към тунел.

Кордилия си пое рязко въздух и погледна брат си.

— Накъде води?

Очите му пак заблестяха и той протегна ръка зад една от бутилките, за да натисне някакво копче. Механизмът отново простена,

но този път барът се завъртя наполовина и се отвори място между истинската стена и фалшивата. Кордилия пристъпи напред и забеляза спираловидна стълба, която водеше към мрака.

— Последвай ме — подкани я той.

Заслизаха надолу на светлината, която се процеждаше от луфтове в дюшемето. Въздухът в мрака беше хладен, особено когато навлязоха по-дълбоко под земята. Когато стигнаха на дъното, цареше почти пълен мрак. Чарли заопипва стената, за да открие ключа за лампата, и светлината от една-единствена крушка освети мястото.

Бяха стъпили върху пръстта на просторно помещение, непосредствено до врата, заключена с огромен катинар, зад която тунелът се разклоняваше наляво и надясно. Под Догуд нямаше много за гледане, но Кордилия бе развълнувана, защото се намираше на тайно място.

— Това е складът — замахна с ръка Чарли към заключената с катинар врата. — Има и други, разбира се, но този е в имението.

— Накъде водят? — посочи Кордилия двата тунела.

— Единият е към гаража, за да можем да прибираме пратките под земята. Не се случва често — както казах, малцина от хората на татко знаят за мястото и искаме да си остане така. Другите пратки отиват на залива.

— Заливът ли? — Мирисът на пръст бе натрапчив, тя се обгърна и потрепери. — Защо?

— Причините са много. Ако пътищата са блокирани или са под наблюдение, трябва да имаме начин, за да внесем или изнесем стоката... Татко разправя, че понякога федералните наблюдаваш или ни причакват зад завоя, а не иска те да знаят, че заминава... или пък, ако някой ден нахлуят тук, това ни е пътят за бягство.

— Къде свършва това? — попита Кордилия и направи крачка към тунела.

— До малък кей близо до рибарска колиба, на осемстотин метра оттук.

За момент на момичето му се стори, че усеща мириса на море, и пулсът ѝ се ускори при мисълта за бягство.

— Готова ли си? — попита нетърпеливо Чарли.

Очите им се срещнаха — и двамата нямаха търпение да извършат някоя лудория. Продължиха в пълно мълчание. Кордилия за

пръв път усещаше какво е да имаш брат — дори наполовина — и за пръв път, откакто бе поверена на грижите на Чарли, не се чувстваше като натрапница. Дори да я дразнеше, тя се радваше, че е до нея, и нямаше нищо против да продължава да я дразни, както досега.

— Откъде си сигурен, че рибарите няма да се разприказват? — попита тя, когато черният тунел свърши пред стари дървени стъпала към тайна врата.

— Старият Острандър ли? Никога... Навремето татко му е направил страхотна услуга. Той е по-предан на семейство Грей, отколкото на собствените си хора. Освен това получава безплатна пиячка, а то е най-важното за него.

Чарли изтласка тежката врата и излезе на неподдържания кей. Примигнаха на ярката светлина, вдъхнаха соления въздух на залива и се спогледаха заговорнически. Денят беше великолепен и те спряха за момент, за да се порадват на опиянението, че най-сетне са свободни.

Звукът от камъчета, които барабаняха по стъклото, събуди Астрид от неспокойния ѝ сън. Отначало си каза, че досадникът ще си отиде, но понеже шумът не спря, отвори едното си око и забеляза, че е заспала на лежанката в единия край на спалнята си, все още облечена в бледопрасковената официална копринена рокля от снощи. Роклята беше без ръкави, с изчистена кройка и мъниста по прозрачната горна част. Снощи я облече и реши, че на Чарли много ще му хареса. Едната обувка с високо токче висеше на пръстите на десния ѝ крак, а другата бе по средата на стаята, близо до края на недокоснатата кувертюра на леглото, в което обикновено спеше. Надигна се колкото да отвори прозореца.

— Какво? — провикна се, без да крие раздражението си.

— Астрид, аз съм!

Щом чу гласа на Кордилия, тя скочи и подаде глава през прозореца. Навън бе нетърпимо свежо.

— Слава богу! Да знаеш само колко ми *липсваше* — изгука тя. На алеята бе застанала новата ѝ най-добра приятелка в ослепително бяла рокля. Астрид приглади назад русата си коса и се засмя.

Кордилия ѝ помахала, усмихна се и се отдръпна под сянката на дъба.

— И ти ми липсваше.

— Как успя да избягаш от Догуд?

Астрид зададе въпроса и щастието ѝ се стопи. Кордилия не беше избягала сама. Освен това мястото, на което беше застанала, бе твърде далече, за да може едно момиче да хвърли камъчета. Чарли беше с нея и сигурно се криеше зад дъба. Кордилия прочисти гърло и пристъпи напред, но преди да успее да отговори, Астрид се дръпна назад и хлопна прозореца. Тръшна се на лежанката, захлупи копринена възглавница върху лицето си и се насили да заспи възможно по-бързо. Сърцето ѝ обаче продължаваше да бие шумно и съвсем скоро разбра, че няма да намери нито миг спокойствие. Цял ден се беше държала

безупречно и не се обади на нито едно от позвъняванията на Чарли, дори не мисли за него повече от необходимото. Все още го мразеше заради онова, което вероятно бе извършил — за грозния начин, по който я ревнуваше, — същевременно бе наясно, че няма да издържи, ако той си тръгне, без дори да го е зърнала.

Спокойно и високомерно, доколкото ѝ бе възможно, вдигна възглавницата от лицето си, обу обувките си и се отправи към входното антре. Видя Чарли веднага след като отвори вратата. Той беше облечен в бяла тениска, натъпкана в кафяв панталон, стиснал в ръка хартиен плик. Косата му беше зализана с много по-малко помада от обикновено, затова изглеждаше по-светла и гъста, сресана на прав път, и се надигаше от двете му страни. Астрид скръсти ръце на гърдите си и се облегна на касата на вратата, докато гостите я забележат. За момент ѝ се стори, че Чарли ще се втурне към нея, но сестра му отпусна ръка на гърдите му, за да го спре. Кордилия пристъпи напред сама.

— Много се радвам да те видя, но *той* какво прави тук? — попита Астрид.

Приятелката ѝ се усмихна виновно.

— Знам, че обещата те ядоса, но виж колко много му липсваш. Цяла сутрин ме моли да те убедя да говориш с него, когато ти звъни. Каза, че няма представа какво е направил, за да заслужи гнева ти.

— Ти повярва ли му?

Кордилия се обърна и погледна през рамо. Чарли ги наблюдаваше, пъхнал ръце в джобовете, наклонил едрото си тяло към момичетата, сякаш едва се сдържаше да остане на едно място.

— Не съм сигурна. Знам само, че денят е прекрасен, най-сетне сме свободни, а без теб няма да е весело, освен това имаме три сандвича с яйца, а сме само двамата.

Астрид знаеше, че трябва да вирне брадичка и да каже, че щеше да ѝ бъде много приятно, ако следобедът ѝ не е пълен с ангажименти. Но щом си представи как Чарли ще се отдалечи и колко болка ще ѝ причини това, тя пристъпи напред и слезе на алеята за автомобили. Сърцето ѝ беше стегнато като в юмрук, но поне той щеше да види прасковената рокля.

— Добре, Чарли Грей! — провикна се предизвикателно тя. — Ако смееш, придружи ме този следобед.

* * *

Денят бе безоблачен, но от време на време Астрид се мръщеше заради течението, което създаваха аеропланите над Евърли Фийлд в Куинс. Излегна се като принцеса на карираното одеяло и отпусна глава на бедрото на Чарли. Кордилия беше седнала малко по-настрани, подгънала дългите си крака, а косата ѝ бе вързана на хлабав кок, докато наблюдаваше как пилотите, след като описваха дъги високо в небето, пукат балоните, които хора от тълпата пускаха от време на време. Целият ден беше¹ истинско вълшебство, помисли си Астрид; радваше се, че дойде да наблюдава множеството на пистата, вместо да си стои сама вкъщи и да се пита какво ли прави гаджето ѝ без нея.

— Чарли, защо не си ме возил на аероплан? — попита Астрид и завъртя сандвича в ръка, докато се опитваше да намери най-подходящото място, от което да отхапе. След като не се бяха виждали няколко дни, той ѝ се стори изключително красив и трябваше да се насилва, за да изпита гняв към него. Но да създава трудности, бе изкуство, което бе усвоила още като малка. Сега всячески се стараяше да затрудни Чарли, независимо че той бе толкова широкоплещест и силен. — Струва нищо и никакви пет долара на човек за огромна обиколка.

— Не, благодаря.

Астрид и Кордилия се спогледаха, когато чуха острия му отговор.

След тези думи Астрид се намръщи и Чарли отново заговори мило, както през целия следобед:

— Не предпочиташ ли разходка с лодка? Ще те кача на някой от корабите, които обикалят заливчетата и сервират шампанско. Какво ще кажеш?

— Корабите ме отегчават — отвърна с леден глас Астрид. — Ако обаче разбере, че си качвал друго момиче на аероплан, да си наясно: това ще бъде краят.

Не за пръв път този ден подхвърляше подобни забележки и усети как Чарли наистина е притеснен.

— Няма друго момиче, затова престани да натякваш — изстреля в отговор той.

— Не виждам друга причина да не искаш да ме повозиш на аероплан — продължи небрежно тя.

— Не и след като изчезна онази вечер. Ако ти позволя да се качиш на аероплан, какво ми гарантира, че ще слезеш?

Астрид се нацупи.

— Вече се извиних, нали?

Кордилия се подпря на дългата си загоряла ръка и заслони очи с пръстите на другата, после отпусна глава назад, за да погледа какво става в небето над тях.

— Никога не съм се возила на аероплан — отбеляза тя между другото.

— Заведи ни, Чарли! — настоя с момичешки тънко гласче Астрид.

Изглежда настойчивостта ѝ го подразни — сега се правеше на котенце, но май бе твърде късно.

— Няма — заинати се той и се обърна.

Беше станал строг, което се стори забавно на Кордилия, и тя се разсмя.

— Защо не?

Чарли прочисти гърло, обърна се към Кордилия и отговори по-меко:

— Страхувам се от... височините ме плашат.

— Чарли — усмихна се Астрид. — Никога не си ми казвал!

— Нали сега знаеш?

Кордилия смени темата.

— Ще се кача с нея и ще следя да се държи прилично — предложи тя. — Все пак съм ти кръвна роднина.

Чарли, полегнал на мускулестата си ръка, присви очи към сестра си, все едно обмисляше предложението ѝ.

— Да, кръвна роднина си ми и това едва сега започва да ме радва, но все още е твърде рано след необмислената ти постъпка, за да те пусна да летиш сама.

— О, Чарли — възкликна флиртаджийски Астрид и разпери пръсти върху корема му. — Не се дръж лошо с милата ми Кордилия! Тя дори не е знаела кои са семейство Хейл... Кой знае, може да е истинска любов и двамата да са като Ромео и Жулиета, а връзката им да помири враждуващите семейства.

— В края на книгата Жулиета умира — сопна се Чарли.

Може и да се страхуваше от високо, тя може и да беше прекалила с настойчивостта си, но тонът му я засегна и съсипа следобеда.

— Не е никаква книга, ами пиеса, глупако — нацупи се тя.

Кордилия разбра, че не е успяла да възстанови разбирателството помежду им, и вдигна поглед към малкия биплан в черно и червено, който изписваше цифрата осем във въздуха. Хората долу сочеха, за да покажат на децата и старците дръзките постижения на модерния свят. Кордилия смяташе, че бягството от Догуд и следобедът, прекаран с добри приятели, ще е напълно достатъчен, за да се разсее, докато слушаше разправията между Астрид и Чарли, но мислите ѝ отново се върнаха към Том.

Малко след това усети и познатия копнеж. Искаше съвсем малко — да мерне кривата му усмивка или да докосне ръката му, ако се видят някъде навън.

— Това е самолетът на Макс Дарби — наруши мълчанието Чарли.

— Макс Дарби ли? — Кордилия срещна погледа на брат си. — Невероятно — видях го първия ден, когато пристигнах в Ню Йорк.

Астрид, загледана в далечината, неочаквано се изправи.

— Искам да се прибера. Веднага — заяви тя.

— Това момче ще се убие. — Чарли погледна отчаяно Кордилия, без да обръща внимание на Астрид. — Едва на осемнайсет е, а се опитва да прави разни номера, за да привлече вниманието на хората — сега имал намерение да лети до островите край Флорида. Разправят, че щял да е най-младият, прелетял над Атлантика.

— Над Атлантика ли? — Кордилия повтори думите му и се опита да си представи безбрежния океан. — Да не би да искаш да кажеш...

— От Ню Йорк до Париж — прекъсна я Чарли.

От Ню Йорк до Париж. Кордилия не можеше да си представи по-прекрасни думи. Удоволствието обаче се стопи, когато забеляза, че Астрид тропа с крак, притиснала свитите си юмруци към бедрата.

— Какво? — Чарли поклати глава. — Добре, добре, ще те заведем у вас.

Кордилия също стана и тримата поеха срещу вятъра, към автомобила, който той бе взел назаем от гаража на семейство Марш. Астрид крачеше напред. Прасковенорозовата официална рокля

очертаваше бедрата ѝ. Чарли вървеше до нея, а Кордилия, която не се интересуваше каква игра играят, се обърна и се върна няколко крачки, за да погледне пак ширналото се поле, тълпите зяпачи отстрани и огромните хангари от стъкло и мешал зад тях.

Преди да затича отново, чу как тълпата ахна. Бипланът в червено и черно пикираше. Кордилия притисна ръка към устата си. Тъкмо когато самолетът бе опасно близо до земята, пилотът промени траекторията и се насочи отново към безкрайното синьо небе.

— Ехо! — провикна се Чарли. — Идваш ли?

Кордилия потръпна и затича след брат си. Той беше стигнал до колата, а Астрид се беше настанила на предната седалка и гледаше право пред себе си. Кордилия се усмихна вътрешно и забърза към тях. Тази сутрин се беше почувствала като в клетка, но сега всичко бе променено. Сякаш бе почерпила вдъхновение от безстрашието на авиатора, от начина, по който се беше устремил към рая или ада, сякаш бе готов да отрече гравитацията. Прииска ѝ се и тя да е толкова безстрашна и да последва копнежа в сърцето си — да се види отново с Том Хейл.

Кордилия чуваше единствено собственото си дишане, докато вървеше през хладния мрак. От време на време протягаше ръка да докосне стената, прикрита с необработени дъски, и бързо разбра, че не бива да я плъзга, за да не се забият в дланта ѝ трески. Да върви по тайния тунел от библиотеката в Догуд, бе далеч по-страшно сега, докато беше сама, но също така и значително по-вълнуващо.

Усети облекчение, когато напипа стълбите към тайната врата. Мина през нея за втори път този ден и се озова сред тръстиката близо до каменистия бряг. Небето беше наситеносиньо, а кеят, откъдето сутринта с Чарли повикаха случайно преминаващ рибар, се беше опнал пред нея, над гладката блестяща вода. Стигна до самия край на кея и се изправи. Беше в червена рокля. Държеше на червената рокля. Въздухът беше топъл и не бе необходимо да покрива раменете си, нуждаеше се просто от няколко метра свободно падаща коприна с презрамки от два сантиметра и половина на голите рамене.

После направи онова, което бе описала по телефона. Извади цигара от малката чантичка от змийска кожа и запали кибрит. Огънчето лумна като светкавица в топлата нощ. Изминаха няколко секунди и тя чу плисъка на гребла по неподвижната вода. Различи го едва когато бе досами кея. Тръпнеше в очакване.

Том седеше в лодка с гребла, облечен в тъмносин панталон и бледосиня риза на фино златисто райе под бежова жилетка. Косата му беше намазана с помада, а по лицето му трепкаше усмивка, която стана по-широка, когато се приближи достатъчно, за да я съзре. Стори ѝ се странно да го види, след като вече бе наясно от какво семейство идва, защото той по нищо не приличаше на Чарли — не бе груб като него, чертите му бяха значително по-фини, освен това приемаше всичко спокойно, вместо да се пали като брат ѝ.

Тя стисна цигарата със зъби и се наведе, за да седне на кея. Той стана, запази равновесие в старата лодка и протегна ръка. Тя се приведе напред, облегна се на него и стъпи на дъното. Усети се

нестабилна, но Том я държеше здраво за раменете. Над тях изкряска птица и звукът отекна над смълчания залив. Той извади цигарата от устата ѝ и я хвърли през борда, после я изгледа внимателно със спокойните си зеленикавокафяви очи. Тя зачака той да я целуне. Когато най-сетне доближи устни до нейните, всичките ѝ тревоги — дали ще го види отново, след като баща ѝ беше забранил да се срещат, или как ще използва прохода, за да се измъкне от имението — се стопиха. Кордилия се олюля и мислите ѝ се насочиха към удоволствието, което разливаха у нея разтворените му устни.

— Искаше ми се да го направя, откакто те видях — рече той, отпусна глава назад, но притисна тялото ѝ към своето.

— Наистина ли? — отвърна тя игриво.

Единственият му отговор бе възхитителна усмивка.

Какво невероятно чувство бе да излезе в необятната нощ, без жива душа да знае къде се намира, и същевременно да е облечена в изключително модерна рокля. Вечерта, когато се запознаха, той ѝ беше казал нещо, което тя не спираше да си повтаря. Сега ѝ се струваше, че всеки миг с него е истинско съвършенство, и се радваше да изживее настоящия момент поне докато траеше — лодката леко се полюляваше, усещаше смесения мирис на сол и мускус, ръцете му бяха нежни и същевременно силни.

Последва серия от мигове, всеки по-изумителен от предишния. Понесоха се по водата, докато най-сетне стигнаха до изоставен път, където младият господин беше оставил автомобила си.

— Нови барове ли си набелязал? — попита тя, когато той подкара.

— Ще видиш — отвърна ѝ.

Той шофираше бавно в мрака. Бяха се отправили към града. От няколко седмици времето беше прекрасно, но през тази нощ тя за пръв път усети, че дневната топлина се е задържала, след като мръкна. Хората в целия град бяха опиянени от лятото.

Най-сетне Том отби на уличка в Ийст Сайд, в самото сърце на метрополиса, макар в този час наоколо да цареше тишина. Той заобиколи колата и помогна на Кордилия да слезе, наметна я с пуловера си и тя протегна крака към тротоара.

— Не ми е студено — рече му мило.

— Може и да ти стане по-късно — бе всичко, което ѝ отвърна.

Тъмната сграда пред тях изглеждаше с недовършени, паянтови стени — не се виждаше добре, освен ситните светлини, закачени като гирлянди по скеле от масивни греди. Отправиха се към сенките, през купчини кабели, тухли и метални тръби. Тя не разбираше къде я води Том, но пък беше ходила в заведения, скрити зад напълно незабележими фасади, и за няколко кратки мига се опита да се държи като светска дама, която не се учудва от нищо.

Мъж с каска и семпла риза се показа от мрака. Срещна погледа на Том, а на Кордилия не обърна абсолютно никакво внимание. Двамата мъже се ръкуваха и си казаха нещо неразбираемо. Мъжът запали фенер.

— Внимавай къде стъпваш, госпожице — рече той и ги поведе навътре. Ръката на Том я прихвана през талията, когато последва човека. — Стойте тук. — Мъжът протегна яката си ръка, за да ги спре, но Том направи крачка напред.

Чу се прищракването на резе, скърцане на панти и съскане на въжета. Тя стисна ръката на Том и той я притисна до себе си, а сетне докосна с устни скулата ѝ.

— Надявам се да няма пияни — пошегува се тя, когато започнаха да се издигат.

— Не — отвърна небрежно той. — Прииска ми се тази вечер да ти покажа нещо по-интересно. Ще бъдем само ти и аз.

Докато се изкачваха, минаха покрай напълно недовършени части от сградата, откъдето се виждаха фасадите на други здания, подобни на светли кръпки в мрака отвъд плетеницата от фасади. Асансьорът най-сетне спря и се оказа много по-високо от околните постройки. Истинският град никога не е тъмен, дори нощем, а тази вечер, може би заради влагата, въздухът сякаш кипеше. Манхатън бе зялат в нежно пурпурно. Кордилия не беше сигурна дали тук, на високо, е по-хладно и дали не потръпва от главозамайващата височина.

— Ела — подкани я Том, широко усмихнат. — Имаме само десет минути.

— За какво? — прошепна тя, но той вече внимателно пристъпваше по дебела стоманена греда и я подръпваше след себе си. Тя усети, че се задъхва, и се зарадва, задето земята е толкова далече, та дори не я виждат. При тази главозамайваща височина ѝ хрумна, че макар той да беше чаровник с красиво лице — или може би тъкмо

затова — Том си оставаше момчето, с което изрично ѝ беше забранено да се среща. Никой не знаеше къде е — допреди малко се гордееше с това, но сега се запита защо му беше позволила да я доведе на това тайно и твърде опасно място. Потръпна, когато си представи какво може да причини един силен тласък, а красивата ѝ червена копринена рокля няма да омекоти фаталното падане.

В следващия момент обаче зърна гледката и си пое дъх спокойно.

— Леле! — възкликна Кордилия.

Под тях — далече под тях — островът бе разграбен на спретнати редици, които на места извиваха незнайно накъде. Жилищни блокове и офис сгради се протягаха към небето и достигаха различни висоти. По артериите на града кипеше живот — бляскав, искрящ, разнороден, сякаш следваше тласъците на неспокойно сърце. Застанаха близо до ръба. С едната си ръка Том стискаше метална тръба, а с другата я беше прегърнал през кръста.

Височината вече не я плашеше. В нея се породил чувството, че е над всичко и е почти недосегаема. Замисли се за нежното момиче, за най-добрата си приятелка, която бе някъде в града, сред светлините, и радваше хората с гласа си. Усмихна се тъжно и си каза, че градът определено е нещо невероятно.

* * *

Лети наистина беше сред милионите нюйоркчани и макар името ѝ да не привличаше ничие внимание, вече се чувстваше в свои води, докато си вършеше работата. Казваше си, че това е като актьорската игра и изпълняваше роля. Да, имаше известни трудности и засечки, но движенията ѝ бяха станали по-плавни, а усмивката по-прелъстителна. Полет и другите момичета бяха единопдушни, че Лети Ларкспър притежава вроден талант. Невероятно бързо се бе научила да се справя с работата и не се различаваше от останалите. Освен това беше дребничка, което ѝ помагаше да се придвижва с повече лекота между клиентите.

Нощите бяха започнали да ѝ се струват напълно еднакви. Слънце виждаше само по няколко часа, защото се връщаше от работа късно и

напълно изтощена. Краката ѝ бяха непрекъснато подути, главата ѝ се маеше. Приемаше я обаче за приятна умора, защото не можеше да си представи да работи на друго място. Единствено изключение беше сцената, но междуременно беше доволна, че има работа в клуба. Всеки ден в Ню Йорк беше нов, изпълнен с надежди, копнежи и възможности.

— Лети! — повика я Грейди, докато тя минаваше. Той беше в самия край на бара, кацнал на обичайния си стол, облечен в костюм с шарка рибена кост, стиснал в ръка бутилка бира.

Тя обаче беше твърде заета. Опита се да срещне погледа му през рамо, за да му покаже, че го е чула, но не беше сигурна дали той забеляза. Освен това нямаше никакво време. Заведението беше пълно, клиентите бяха подпийнали, готови да си купят всичко, което им предложеше. Пред нея се беше ширнало море от лица, главите на двойките се докосваха — жени в тюрбани, мъже с коси, обилно зализани с помада, жестикулираха с едната ръка, а в другата стискаха чаша и цигара. Момичета в кремави униформи им предлагаха стоката си и се привеждаха напред — сутиените им с подплънки, устните със съблазнително червило. Гласовете жужаха и както обикновено се опитваха да надвикат оркестъра. Тя се движеше между масите, грациозна като лебед, навеждаше се ту настрани, ту напред, когато се налагаше, въртеше очи. Работата ѝ следваше установен ритъм, с който свикваше все повече с всеки изминал час. Вслушваше се в интуицията си и знаеше кога да се държи дръзко с клиент и кога да се усмихва мило.

— Лети! — Беше обиколила заведението и сега отново минаваше покрай седналия на бара Грейди.

— Здравсти! — поздрави го този път. В момента никой не размахваше банкноти към нея, освен това други две или три момичета обслужваха масите. На сцената бе Алис Гренадин, едрата блондинка, лична приятелка на управителя, която тъкмо започваше първото си изпълнение, притискаше длани към бедрата и не спираше да пърха с мигли.

— Ако си купя пакет цигари, ще останеш ли при мен за минутка?

— Защо не, господине? — Лети намигна дръзко на Грейди, обърна гръб на сцената и сви кокетно рамене. Полет я беше научила на

маневрата и тя дълго се упражнява пред огледалото. — Каква марка пушите?

— „Лъки Страйк“. — Той ѝ подаде монета и не пожела да вземе рестото. След това махна целофана и стисна една цигара със зъби. Тя драсна клечка кибрит от подноса и му запали. Поредната маневра, упражнявана пред огледалото, а сега я прилагаше за пръв път.

— Благодаря — рече той. В този момент тя разбра, че изпълнението ѝ е било съвършено, и потръпна от удоволствие. Той изпусна дима и вдигна замислено ръка над ухото да се почеше. — Искан да ти кажа... Мисля, че знам къде е приятелката ти.

Усмивката се стопи от лицето ѝ.

— Коя приятелка? — попита.

Някакъв мъж на входа с лице, поруменяло от пиене, настояваше с крясъци да го пуснат. Всички маси бяха заети, барът бе пълен с хора, които искаха да са в клуба, имаше дори правостоящи. Въпреки че господин Коул обясняваше бавно и спокойно, че места няма, червендалестият крещеше все по-силно.

— Нали се казва Кордилия? Днес сутринта прочетох във вестника за момиче, Кордилия от Охайо, на твоята възраст. Била отдавна изчезналата дъщеря на контрабандиста Дариъс Грей — ти сигурно си знаела. Грей бил на върха на щастиято, не жалел пари и така нататък. Знаем, че онази вечер беше тук, нали ми каза, че си я видяла, дойде със сина на Дълут Хейл, който е заклет враг на Грей, и баща ѝ изпратил биячите си да я приберат на секундата. — Грейди замълча, за да тръсне цигарата. Говореше бързо, сякаш беше нервен. — Може да не е избягала от теб.

Очите на Лети плувнаха в сълзи и усети буцата в гърлото, която издаваше, че сълзите ще закапят всеки момент, колкото и да се стараеше да ги спре. Момичето, което цял живот беше най-добрата ѝ приятелка, се беше превърнала в напълно непозната. Кордилия се бе изкачила по социалната стълбица и може би сега предпочиташе изпълненията ѝ да са соло, но и дрехите, и компанията ѝ бяха подобри, отколкото двете се бяха надявали. За Лети вече бе ясно, че само тайната ѝ ги разделя — Кордилия я беше видяла, знаеше къде да я намери, въпреки това не си беше направила труда да драсне дори един ред, а обяснението на Грейди, направено от съчувствие, не променяше факта. Може би сега Кордилия бе прекалено високо в обществото, за

да дружи с момиче, което работеше, за да се издържа... Лети не успя да скрие колко е наранена и се опита да си втълпи, че изобщо не се интересува.

— Не знам. Никога досега не бях чувала за тези хора.

Момичето преглътна с усилие сълзите и веднага се усмихна ведро.

Без да даде възможност на Грейди да обели и дума, Лети продължи напред и повече не се обърна. Грейди беше много мил и тя знаеше, че всичко, което прави, е добронамерено, но ѝ се прииска да се отдалечи от него и онова, което той знаеше. След като продаде част от стоката в подноса и се изчерви веднъж или два пъти, забрави тревогите и почти спря да мисли за Кордилия.

— Днес пристигнахме от Ню Хейвън — обясняваше слаб мъж с гладка брадичка и забележително сини очи, докато тя минаваше. — Днес сутринта си взех последния изпит и... Ей, малката!

— Да? — Лети се обърна към него.

— Колко струват червените рози? — попита той.

Тя му каза и той бръкна в джоба си. Подаде му цветето, но той остана неподвижен, погледна го и се ухили. — Заповядай — подаде ѝ го непознатият и протегна ръка към лицето ѝ. — Ще се омъжиш ли за мен?

Приятелите му — слаби, облечени в светли костюми момчета — се разсмяха. Лети се изчерви, несигурна дали той флиртуваше, или просто се шегуваше. Дръпна цветето от ръката му, пречупи дръжката, при което останалите момчета избухнаха в още по-силен смях и изръкопляскаха. Тя изпъна гръб и пхна цветето в косата си, точно над ухото. Изчака няколко секунди и отстъпи назад.

— Трябва да си помисля — отвърна и продължи.

Последва нов заразителен смях и подсвирквания. Тя обаче, както обикновено, последва съвета на Полет и се ограничи до няколко изречения, след което продължи да си върши работата.

Тъкмо минаваше покрай входа, когато някой я повика.

— Ехо, Лети!

Вдигна поглед и видя, че господин Коул я наблюдава с умолително изражение.

— Да? — Пристъпи към него, отворила широко очи. Едва тогава забеляза застаналия до него. Имаше чудесно оформена челюст, тънки

мустаци, прави тъмни вежди и тежък поглед. Нужни ѝ бяха още няколко секунди, преди да се сети, че същият мъж я беше дръпнал за престилката преди няколко вечери. След малко си спомни и името му. Еймъри... Еймъри... Еймъри Глен.

— Това е господин Глен — представи го господин Коул с мазен глас.

Зад тях забеляза червендалестия мъж, който започваше да се дразни още повече заради онова, което предстоеше да се случи.

— Ще се настани на обичайната си маса от лявата страна на сцената и би искал да го придружиш.

Лети погледна от единия мъж към другия. За момент се уплаши да не изгуби самообладание, усети нервни тръпки и се зачуди какво да каже и дали изобщо е редно да говори. Дори не беше сигурна за коя маса ѝ спомена господин Коул, макар да бе сигурна, че лесно ще я намери не бяха останали много свободни маси. Събра кураж и заговори:

— Разбира се.

— Чудесно — рече Еймъри Глен, пристъпи напред и я последва с големи крачки през пълния с клиенти клуб.

Сега вече хората я наблюдаваха различно и тя прецени, че няма да е зле да измисли какво да каже. Същевременно бе ужасена, че ако не внимава, може отново да се превърне в непохватно момиче или да се спъне, затова продължи да гледа право напред и да се държи естествено.

— Заповядайте — покани го, когато стигнаха до малката маса, на която господинът беше седял преди няколко вечери. Обърна се към него. Беше красив, също като негодник в старомоден роман, а притежаваше и друго качество, което не се виждаше на пръв поглед, но за сметка на това се усещаше, сякаш бе далечно астрално тяло, което едва се забелязваше, но бе способно да промени приливите и отливите. Свещта на масата бе вече запалена, а тя нямаше право да приема поръчки за напитки, затова се усмихна мило. — Мога ли да ви донеса нещо друго? — Той не отговори веднага и тя продължи: — Цигари, бонбони, цветя?

Той се усмихна с ъгълчето на устата, протегна ръка и взе розата зад ухото ѝ. Очите му блестяха, докато завърташе цветето между дланите си и я наблюдаваше.

— Кажи на сервитьора да ми донесе обичайното — разпореди се той.

— Разбира се. — Направи реверанс. — Той знае ли...

— Знае. — Все още държеше цветето, когато откъсна очи от нея и се отпусна на стола. Тя се бе отдръпнала на няколко крачки, когато забеляза, че той вдига пръст, сякаш се е сетил за още нещо. — А, да не забравя.

— Да?

Тъмните му очи се впиха в нейните и той отново се ухили.

— Искам да те изведа.

Бузите на Лети поруменяха. Тя пристъпи от крак на крак и огледа хората наоколо. Дори някой да я наблюдаваше, се прикриваше много умело. Стисна подноса на кръста си и усети, че дланите ѝ са потни. Примигна. При придвижването само до масата на господин Глен се бе чувствала изключително неудобно, а една вечер с него едва ли щеше да е по-поносима. Още повече никога не бе прекарвала цяла вечер сама с мъж и ѝ се струваше нередно. Тя примигна още няколко пъти, погледна как госпожица Гренадин грее на сцената, и усети нещо старо в нея да се пречупва и отстъпва място на новото.

— Утре е единствената ми свободна вечер — изрече на един дъх.

— Чудесно. — Той се отпусна назад на стола и подхвърли цветето така, че то падна върху шоколадовите блокчета в подноса ѝ. — Когато имаш възможност, ми напиши на лист адреса си. Ще те взема в осем.

Докато пресичаше заведението, Лети не различи нито едно лице и дори някой да я беше повикал, не забеляза. Пулсът ѝ отново стана нормален, вече пристъпваше по-леко и не спираше да си повтаря: *Защо пък не?*

Нали така би казала Кордилия, мислеше си тя. Но Кордилия не беше до нея и не можеше да я посъветва как да постъпи и макар мисълта да я натъжи отново, откри нещо освобождаващо в огромното разстояние, което ги делеше.

— Това е Ню Йорк — обърна се Том към Кордилия от страховитото място, на което бяха кацнали, след като останаха смълчани, изпълнени със страхопочитание, в продължение на няколко

минути. — Реших, че трябва да видиш как се простира градът, след като вече си една от нас.

— Благодаря ти — прошепна тя и реши, че това е самата истина. Намираше се далече от дома, в компанията на момче, което едва познаваше, въпреки това се чувстваше все по-лека и спокойна с всяка изминала минута. Не намираше думи, с които да изкаже всичко пред Том, затова попита: — Каква е тази сграда? — Вятърът прилепи полата към голите ѝ крака.

— В момента е просто купчина метал. — Той запали цигара, което се оказа трудно на тази височина. — Един ден ще се превърне в небостъргач, най-високия в света. Проектът е на господин Крайслер.

— Да не би да става въпрос за същия господин Крайслер, който прави автомобили?

— Аха — изпусна дима Том. — В момента са издигнати само трийсетина етажа, но твърдят, че щели да бъдат над седемдесет, когато завършат строежа.

Кордилия подсвирна и си представи най-високата сграда в Юниън. За кратко си припомни скучното, еднообразно място, от което идваше, и докато се усети, заговори:

— Нямах представа колко различен беше животът ми допреди седмица, а Дариъс — баща ми — е толкова добър е мен.

— Сигурно — отвърна тихо Том.

Тя извърна глава настрани, застана с профил към него и погледна към далечния край на острова. Събра кураж и продължи:

— Не съм стигнала дотук, за да следвам нови правила. Нали затова се магнах.

— Ще намерим начин. — После той срещна погледа ѝ и двамата останаха загледани един в друг.

Нямаше нужда от думи и когато времето им изтече, той стисна ръката ѝ и я поведе обратно. На връщане бяха по-внимателни и макар по-рано Кордилия да се надяваше, че ще отидат някъде да потанцуват, сега предложи да не ходят на места, където могат да ги познаят. Няколко часа седяха в автомобила, паркиран край черен път, и тя му разказа за детството си и как бе решила да избяга в града. Постара се да не споменава за Джон. Може би някой ден щеше да му разкаже, макар споменът, когато го видя от влака, да бе твърде личен. Затова не го сподели дори с Лети.

— Трябва да ме върнеш у дома — рече Кордилия и вдигна глава от гърдите му, когато забеляза, че небето просветлява.

Той кимна тъжно.

На кея го целуна за лека нощ, но двамата не се бяха наситили един на друг и той настоя да я изпрати до дома. Не биваше да го прави и тя сбърчи чело, но сърце не ѝ даваше да се разделят. След минута, в която се престори, че се чуди как да постъпи, му показа скритата врата, а той я придружи през тъмния тунел, за да я целуне истински на сбогуване, за последно, точно под библиотеката на Догуд и трите етажа спящи обитатели на семейство Грей.

Откъснаха устни и Том отстъпи назад.

— Ще измисля начин да те видя отново — обеща ѝ и се обърна.

Тя остана да гледа след него, докато той се отдалечаваше по тунела. Усети колко много ще ѝ липсва и се уплаши, че ще изпита почти физическа болка.

— Том! — повика го.

Той спря и сърцето ѝ затрепка. Беше толкова тихо, че се чуваше дишането и на двамата.

— Разказах ти всичко за глупавото си детство, а ти не ми разказа нищо.

Той се обърна и дори в тъмното тя видя как пролъскват съвършените му бели зъби.

— Не съм.

— Значи нощта все още не е приключила — прошепна тя.

Двамата се качиха на пръсти по стълбите за прислугата и тя започна да обмисля последствията. Въпреки че домът ѝ беше пълен с мъже, които спяха с огнестрелно оръжие под възглавниците, онова, което правеха, не беше грешно. Просто имаха да си кажат още много неща.

Когато заключиха вратата и тя закачи червената рокля, за да не се мачка, бе станало много късно. Отпусна се по комбинезон до Том и мислите ѝ се замъглиха. Усети задоволство и малко преди да заспи, устните му докоснаха леко нейните. Утре щеше да ѝ разкаже за всички места, на които беше ходил, и тайните, които пазеше. Засега обаче бе достатъчно, че тя прилягаше съвършено на ръцете му.

— Миличка, не мисли лоши неща за Лук.

Астрид не се беше сещала за Лук, откакто го видя в кънтри клуб „Уайт Коув“. Сега остави лъскавото списание и погледна майка си, за съжаление станала по-рано, отколкото бе обичайно за госпожа Марш. Допреди малко Астрид се бе разположила удобно под бледорозовата завивка на ниското си, широко легло. Сега, след като майка ѝ се отпусна при нея, тя се облегна на овалната табла от лъскав дъб. Третата госпожа Марш беше измила ефекта от всичко, което беше правила предишната вечер, и сега бе облечена в кремаво кимоно, а косата ѝ беше вдигната на семпъл кок, който много ѝ отиваше. Навремето е била красавица — така разправяха — и дъщеря ѝ ненавиждаше моментите, когато забелязваше истината.

— Миличка — отвърна Астрид и обърна бавно страницата. — За никого не мисля лошо.

— Така е... — Вирджиния замълча и тъмните ѝ очи обходиха стаята. — И аз бях така едно време.

Астрид бе живяла в прекрасни къщи, а покоите ѝ в Марш Хол не бяха нито най-хубавите, нито най-лошите. Стените бяха боядисани в прекрасен сиво-синкав нюанс, таванът беше кремав, а мебелите — семпли и красиви, с полирани инкрустации върху дървото и бледорозова тапицерия. Обзавеждането беше твърде тежко за момиче, което обичаше да се забавлява, и му липсваше великолепието на апартамента, в който спеше Били — чистокръвната представителка на рода Марш. Астрид обаче отдавна беше започнала да приема стаята си като нещо временно в живота на едно момиче и се отнасяше към сегашната като към дрешник.

— Да не приемаш нищо достатъчно сериозно, е един от луксовете, които могат да си позволят единствено младите — продължи майка ѝ и се надигна на лакът.

— Стига с твоите мелодрами! — Астрид захвърли списанието настрана, протегна се към овалното огледало на нощното шкафче и

започна да оправя бретона си. Реши, че отражението ѝ в момента е на истинска красавица, и нямаше желание да развали удоволствието от факта. — Сигурно знаеш, че довечера у семейство Грей ще има ново парти, и искаш да те уредя с покана.

— Тази вечер ще има много партита. Не могат да ме поканят на всички. — Вирджиния прокара пръсти по кувертюрата и гневно задърпа нишките, също като дете. — Както и да е, нямах това предвид... Просто... Как върви напоследък между вас с Чарли?

— А, добре. — Астрид остави огледалото и срещна погледа на майка си.

— Много добре ли?

— Да. — Майка ѝ сведе зелените си очи към ръцете, после ги вдигна пак към дъщеря си. Постара се да се държи спокойно, да не би да издаде нещо, защото нямаше да понесе, ако майка ѝ разбере, че подозира Чарли в изневяра.

— Напоследък не виждам Чарли. А и на него нямаше да му хареса как гледаше Лук.

— Може и да си права. — Астрид сви рамене. — Само дето той не знае.

Сега бе ред на майка ѝ да въздъхне. Тя се надигна от леглото и стъпи на мекия килим, сетне застана така, че да вижда и двете във високото огледало. Имаха еднакви очи, но Астрид потръпна при тази мисъл.

— Просто исках да те помоля да се държиш мило с Чарли. Той е добра партия за теб.

— По-скоро аз съм добра партия за него. — Астрид отметна завивките, стана и облече розова копринена роба. — А и аз винаги съм мила с всички.

— Не е нужно да се държиш мило с другите момчета или...

— На теб откога ти пука? — прекъсна я остро Астрид. Тръгна към банята и натисна бравата. — Никога досега не си се интересувала кой ме ухажва.

Майка ѝ пристъпи към прозореца и погледна навън. Имението се беше ширнало пред погледа ѝ, зелено, красиво и в момента Астрид оцени профила на майка си, прославил я като дебютантка.

— Що за въпрос? — отвърна предпазливо тя. — Сега обаче е важно. В момента отношенията ни с Харисън не вървят... Ти, разбира

се, знаеш с колко трудности се сблъскват неомъжените жени с изискан вкус... а семейство Грей се справят доста добре.

— О! — Астрид извъртя очи и перна късата си коса. Отношенията на майка ѝ със съпрузите никога не бяха добри и се намръщи при мисълта, че благосъстоянието им отгук нататък ще зависи от нея. — Шегуваш ли се?

По-възрастната жена въздъхна тежко и се обърна към дъщеря си. Имаше нещо тъжно, дори сериозно в изражението ѝ и Астрид, която се бе събудила твърдо решена да не позволява нищо досадно или тъжно да ѝ развали деня, обърна гръб на майка си, влезе в банята и напълни ваната с гореща вода.

Ваната единствено влоши положението — когато се отпусна вътре, се замисли за майка си, която винаги я засрамваше, и за гаджето ѝ, когото никога нямаше да успее да пречупи. Когато се върна в стаята, още мокра и много ядосана, реши, че няма да изтърпи обяд с майка си, затова се облече подходящо за кънтри клуб „Уайт Коув“.

— Ехо! — Астрид, в кремав брич, високи до коленете ботуши и колосана бяла риза, се облегна предизвикателно на бялата ограда и зачака. След няколко секунди Лук се обърна към нея. Опита се да не се обръща, но не успя. После подръпна юздата, която държеше, и тръгна към нея ведро усмихнат, последван от едър, красив кон. Клубът се виждаше зад нея, а изисканите дами, които обядваха, бяха твърде далече, за да чуят разговора им.

— Какво правиш тук? — попита той и черната му коса падна над блестящите очи.

— Не се притеснявай, не ти нося известие от мама.

Лук извърна поглед.

— Имам подарък за приятеля ти. — Астрид се усмихна и извади лъскава ябълка. Жребецът пристъпи напред и изпод копитото му се разплиска кал. Когато Астрид му предложи лакомството, животното бързо се наведе, за да го изяде.

— Благодаря — рече Лук. Стараеше се да стои със сведени очи, но сега погледът му се върна с копнеж към лицето на Астрид. — Ще я разглезиш.

— Това беше целта ми — намигна Астрид и се облегна на оградата. Подуши потта на коня и мириса на окосена трева, но ѝ се

прииска да е достатъчно близо, за да подуши Лук. — Всички момичета трябва да са глезени.

— Ти не си — отвърна той предпазливо, но искрено.

Астрид заслони очи от слънцето, което се беше показало иззад облак.

— Разбира се, че съм! Подозирам обаче, че ме харесваш точно такава.

— Госпожице Донъл... — започна той, като се опита да говори сериозно.

— Не се тревожи, миличък, не съм дошла, за да ти създавам неприятности. Само... Надявах се да ми дадеш урок по езда.

— Добре — съгласи се младежът прекалено бързо. Желанието и нетърпението в гласа му щяха да я зарадват още повече, ако майка ѝ беше тук, за да стане свидетелка на сцената. Той се изчерви и се опита да прикрие усмивката си. — Днес обаче не мога.

— Ами утре?

След дълго мълчание той кимна срамежливо.

— Дрехите за езда ви стоят чудесно, госпожице — добави той.

За момент стояха загледани един в друг. Харесваше ѝ как щастието преобразява лицето му и дори само заради това си заслужаваше да дойде сама, не само за да пофлиртува с него и по този начин да си отмъсти на майка си и на Чарли. Преди да успее да се възпре, мислите ѝ се насочиха към Чарли и грозната обещана. Реши, че също се нуждае от някакъв спомен. Пристъпи напред и притисна пръсти към врата му. Лицата им бяха толкова близо, все едно всеки момент щяха да се целунат. Вместо това тя развърза кърпата на врата му. Беше в бяло и зелено, цветовете на клуба, а името му бе бродирано в единия ъгъл. Задържа погледа му, отстъпи назад и с прелъстително движение я завърза над яката си.

— Сега вече е по-добре, нали? — попита го и изви устни в усмивка.

Преди той да успее да промълви и дума, тя се въртна и тръгна към клуба, достатъчно бавно, за да му даде възможност да се възхити на походката ѝ. В ресторанта завари две от момичетата на госпожица Портър и остана с тях около час, поразрови салатата „Уолдорф“, която си беше поръчала, почти не взе участие в разговора и се почувства изключително доволна. Когато се върна в хладното фойе на Марш

Хол, настроението ѝ беше великолепно. Напълно беше забравила тревогите на майка си, както и страховете си по отношение на Чарли. Развърза кърпата, докато се качваше по стълбите. Пусна я пред вратата на майка си, за да накара старата да се чуди откъде е дошла.

Може би чувството за лекота беше нещо неуловимо и прекрасно, което витаеше във въздуха, защото в момента, в друго кътче на Уайт Коув, приятелката ѝ Кордилия се будеше, поемайки си бавно дъх, и се чувстваше жива и жизнена. В леглото ѝ все още личеше къде е спал Том, а комбинезонът ѝ бе залепнал за потната кожа. Чувстваше се отпочинала, беше ѝ топло и когато вдигна ръка към лицето си, усети, че се усмихва.

— Том — прошепна, за да се наслади на звука от името му, преди да отметне завивките, да се наметне с роба и да излезе на терасата.

Слънцето се беше вдигнало високо, а на моравата кипеше трескава дейност. Не ѝ беше хрумнало дори за миг, че някой може да разбере за нощното ѝ приключение, не се запита дали Том е опитал да се измъкне от къщата незабелязано, чак докато не видя баща си. Дариъс се беше насочил към нея — облечен в светлосин панталон и жилетка от същия плат, — вдигнал ръка за поздрав, щастливо усмихнат.

— Корд, милата ми! — провикна се той от първия етаж и на нея ѝ стана ясно, че ѝ се е разминало, след като бе допуснала Том в леглото си, и всичко в Догуд е наред.

— Добро утро, татко! — провикна се щастлива в отговор.

— С Чарли бяхте много послушни. Реших тази вечер да ви организирам парти — продължи той по-високо, за да чуе гласа му над глъчката. Посочи хората, които пренасяха щайги лимони, газирана вода и още неща, необходими за приятното прекарване. Украсяваха бялата шатра със светлини, а музикантите пренасяха инструментите си. — Върви да се облечеш, защото искам да обядваме семейно на южната тераса.

— Добре! — Кордилия се обърна и се опита да забрави завладяващата нежност, с която я беше прегръщал Том. Пъхна ръце в джобовете си, сякаш така щеше да ѝ бъде по-лесно да покаже, че през нощта не се бе случило нищо особено. В джоба на ленената роба напипа лист и още преди да го разтвори, разбра, че е от Том.

Не беше разумно да оставам да спя при теб, затова се измъкнах, преди останалите да се събудят. Нямам търпение да се видим отново. Ела на кея, когато успееш да се измъкнеш. Ще те чакам.

Кордилия прехапа устни и се запита как ще издържи часовете до следващата им среща. Кръвта ѝ пулсираше в слепоочията и имаше чувството, че всяка минута, в която не вижда очите на Том, е истинско мъчение. Отиде до дрешника и извади цигара от пакета, оставен на тоалетката. Бяха „Лъки Страйк“ — беше си ги купила една вечер, докато все още ѝ бе позволено да излиза от къщата, и сега бе доволна, че може да си запали, защото всяко дръпване ѝ донасяше спокойствие. След това поднесе кибритената клечка към листа от Том, пусна я в сребърния пепелник и се загледа как пламъците поглъщат думите.

След като цигарата изгоря, тя се облече в права рокля, сложи си черен колан — както би направила Астрид — ниско на ханша. Докато си гласеше косата, ѝ хрумна, че партито е съвършеното прикритие — все пак щеше да има предостатъчно хора и можеше да се изгуби сред тях. Нали последния път, когато имаше парти, баща ѝ се покри напълно безпроблемно. Когато веселието беше в разгара си, щеше да се извини мило, че има нужда от няколко часа тишина и спокойствие, след което щеше да мине през тунела, за да се види с него. Докато се спускаше по главното стълбище към празната бална зала, си представи как той я чака — в изискан костюм и суха усмивка.

— Положението е лошо — чу тя баща си, когато излизаше през огромните врати към верандата.

— Аз бих казал, че е зле — отвърна Джоунс. През прозрачните пердета дъщерята забеляза двамата мъже, седнали на кръгла маса, подредена за обяд. Чарли беше застанал настрана, облегал на каменна колона, загледан към просторното имение. Не можеше да си представи, че сред тази красота на пищното лято е възможно да се случи нещо лошо.

— Никога не съм имал доверие на Дълут.

— Едно време беше различно.

— А не трябваше. — Баща ѝ въздъхна тежко и изруга. Едва сега тя разбра, че е силно притеснен. Присви я стомахът и ѝ се прииска да

направи нещо. — Този човек няма никакви скрупули.

— Абсолютно никакви — съгласи се Джоунс.

— Притеснявам се да не... — Дариъс замълча, когато разбра, че Кордилия е дошла. Отмести стола, стана и се усмихна, макар да му личеше, че е напрегнат, докато изтегляше нейния стол, за да седне. — Добре дошла, мила. Изглеждаш чудесно.

— Благодаря. — Приглади си полата, докато седеше.

— Джоунс — продължи Дариъс, — ще довършим разговора, след като се наобядваме. Погрижи се тази вечер всичките ни хора да са на пост.

Кордилия се насили да се усмихне на Джоунс, когато той стана. Чарли се обърна и тайно намигна на сестра си. Момичето стисна виновно устни и се замисли колко бързо беше предала доверието му. Той обаче нямаше представа за станалото и посегна към сребърната кана, за да налее на всички студен чай.

— А, да, и още нещо, Джоунс — рече Дариъс, тъкмо преди дясната му ръка да се оттегли в къщата. — Много се тревожа за дъщеря си. Искам един от хората ми да я придружава неотлъчно тази вечер.

— Добре — отвърна Джоунс и хлътна в къщата.

— Защо си толкова тъжна, Корд? — попита Дариъс и тя осъзна със закъснение, че се е нацупила недоволно. — Животът тук е такъв, но ще се погрижа да си в пълна безопасност. След като се нахраним, какво ще кажеш да постреляме малко?

Кордилия кимна и се опита да се усмихне.

— Добре. Хайде сега да обядваме заедно като цивилизовано семейство. Тъкмо тези малки ритуали ни различават от варварите. Какво правят цивилизованите хора, преди да започнат да се хранят? Молят се заедно, нали така?

Той посегна към ръцете на двете си деца, тримата сведоха глави и затвориха очи. Кордилия си каза, че е странно да молят за прошка, след като всички от семейство Грей бяха контрабандисти. Въпреки това бе доволна, че в тези минути не я наблюдава нито баща ѝ, нито брат ѝ, защото си даваше сметка, че по лицето ѝ е изписано разочарованието, че тази вечер няма да успее да се види с Том.

Същата вечер момичета в изискани, модерни спални се терзаеха, че не ги канят достатъчно често. Млади съпруги на Парк Авеню се надяваха или съпрузите им да побързат и да се приберат, или да закъснеят колкото е възможно повече, за да може мирисът, останал от цигарите на други мъже, да се разнесе с нощния бриз. Лети Ларкспър пък седеше с новия си домашен любимец, опитваше се да свикне с взетата назаем рокля и се молеше да се окаже подходяща за света, в който щеше да попадне.

Роклята беше на Полет, бяха я избрали заедно, преди Полет да отиде на работа в „Севънт Хевън“; беше без ръкави, от черен кретон, с волан на подгъва, по средата на пресеца, и златиста бродерия на дебелите презрамки. Тъмната ѝ, късо подстригана коса приличаше на крилата на птица, а малката ѝ уста бе като ярка точка от червен халцедон. Когато пристигна в Ню Йорк, веждите ѝ бяха доста плътни, но сега вече бяха изскубани във формата на тънки дъги над големите сини очи. Никога не се беше чувствала толкова красива — въпреки това се питаше дали външният вид е достатъчен, за да остане доволен мъж като Еймъри Глен.

Яйчо подтичваше в кръгове, след което спря неочаквано близо до старата тоалетка и положи глава в скута на стопанката си. Лети се поуспокои и вдигна очи към тавана, покрит с бежови петна на местата, където беше текло, и си пое няколко пъти дъх. Знаеше, че някой ден този апартамент и страхът, че няма да се покаже като достатъчно изтънчена или пък ще я сметнат за грозна, щеше да ѝ се струва далечен и смешен.

Представяше си как се е отпуснала на удобен диван, докато дава интервю. *Невинаги беше лесно, ще обясни с ленив глас, докато се наслаждава на удобния, уханен хол. Продавах цигари в един от незаконните барове и понякога пеех с оркестъра.*

Лети се вгледа в очите си и запърха с гъстите тъмни мигли.

— Живеех в миниатюрен, противен апартамент — изрече на глас с поизтънял, превзет глас. — Имах три очарователни момичета за съквартирантки, до една изключително талантиливи, любимото ми куче Яйчо изживяваше всяко мое страдание...

Монологът ѝ беше прекъснат от автомобилен клаксон — две нетърпеливи изсвирвания — и тя се протегна бързо към наметката, целуна Яйчо и излезе в топлата вечер.

— Лети!

Обърна се, когато чу името си, с надеждата разочарованието ѝ да не проличи, когато забеляза, че не Еймъри Глен, а Грейди се е облегнал на стария си спортен автомобил.

— Здравейте, господин Лодж.

Той си пое рязко въздух.

— Много си... *красива* — рече сериозно той.

Тя бързо огледа улицата, уплашена, че Еймъри ще я види с друг мъж и ще реши да отмени срещата.

— Благодаря — отвърна му. — Какво правите тук?

Дори на Грейди да му стана неприятно от въпроса, се насили да се усмихне.

— В клуба ми казаха, че днес е почивният ти ден... помислих, че Яйчо има нужда от разходка.

— Много сте мил, но...

Преди да довърши, черна лъскава лимузина „Дюзенбърг“ зави по улицата и наду клаксона, докато спираше пред апартамента на Лети. Щом видя дългата предница с изчистени линии и извивките над гумите, ѝ дожаля за Грейди, който все се опитваше да спечели любовта ѝ, но не можеше да си позволи да се появи по такъв впечатляващ начин. Шофьор в униформа слезе и приближи към притеснената двойка.

— Господин Глен ви очаква — заяви той, без да поглежда Лети и Грейди в очите.

Тя тъжно се обърна към посърналия Грейди.

— Нали обеща да се пазиш от Еймъри Глен?

Отговори едва когато се извърна настрани.

— Да не би да ревнувате?

— Не... не... — заекна Грейди и извърна поглед. — Вече ти казах, че той е миризливо яйце и...

— Каква е тази ваша мания с яйцата, господин Лодж? — Отстъпи още крачка и си напомни, че ѝ предстои да попадне в света на богатите, за които бе мечтала, и не бива да позволява на един приятен писател, който не можеше да ѝ предложи нищо повече от следобедни излети и разходки в очукан стар автомобил, да я отклонява от целта ѝ. — Мога да се грижа за себе си — добави предизвикателно.

Когато се наведе да седне на задната седалка, тапицирана в червено кадифе, срещна погледа на Еймъри Глен. Преди някой от двамата да проговори, той ѝ подаде висока, източена чаша със светла напитка.

— Превъзходен избор на рокля, госпожице Ларкспър — отбеляза той и чукна чаша в нейната.

В момента името *Ларкспър* спря да звучи неестествено и Лети го почувства като наистина свое. *Ларкспър* намекваше за пръсти, обсипани с накити от благороден метал и скъпоценни камъни, шалове от пера и кръг от фотографии, които се блъскаха, за да я снимат.

— Благодаря — отвърна му и вдигна чашата, за да огледа светлата газирана течност.

— Не обичаш ли шампанско?

Не желаше да признае, че никога не е опитвала, и побърза да го увери:

— Напротив. — После отпи и усети приятното замайване. — Няма нищо общо с бирата — възкликна, преди да усети, че се е издала.

— Не, разбира се! — разсмя се Еймъри и даде знак на шофьора да включи двигателя. — Съвсем не.

Усети, че се е проявила като пълна глупачка, но разбра, че Еймъри не ѝ се подиграва.

— Дамата обича шегичките! — обърна се той към шофьора, който кимна вдървено и потегли по обточената с дървета улица.

Спряха пред ресторанта, а сградите в тази част на града бяха повисоки и елегантни, а дърветата — подкастрени, не че имаше представа къде се намират. Лети вече беше изпила шампанското, нервността ѝ се беше стопила и бе забравила колко съжалява, че се наложи да изостави Грейди. Портиерът отстъпи настрани, когато тя се насочи към стълбите за сумрачния първи етаж на заведението. Масите бяха пълни, бяха запалени свещи и макар да не си представяше точно така скъпите ресторанти — очакваше нещо по-просторно, с палми в

саксии, електричество и огледала навсякъде, — начинът, по който ги приветстваха, със семплото *Добре дошли в „Грото“*, *господин Глен*, я увери, че наистина се радват на присъствието му.

Еймъри седна на малка маса близо до стената и остави обертелника да изтегли стола на Лети и да я настани. Междувременно той запали цигара, подпря лакът на масата и започна да оглежда заведението.

— Благодаря ти, Джийн — рече само, докато човекът се занимаваше с Лети. — Баща ми идвал ли е тази вечер?

— Не, господин Глен.

— Чудесно. Искаме бутилка „Пол Роже“ и дванайсет стриди. За вечеря дамата ще яде охлюви, а аз пържола, недопечена и никакво нишесте.

— Разбира се.

— Баща ми притежава театри — поясни Еймъри, все едно това обясняваше въпроса му за по-възрастния господин Глен. — Някой ден аз ще притежавам театри — добави, без да се стеснява.

— Наистина ли? — Лети закима, докато им наливаха шампанското. Отново се чукнаха.

— „Грото“ е едно от любимите заведения на хората от шоубизнеса. Отсреща седи актьорът Валънтайн О’Дел — посочи Еймъри.

Лети се обърна към маса в ъгъла, където безупречно облечен мъж в бял фрак бе заобиколен от дами, които се чудеха как да привлекат вниманието му. Госпожицата почти забрави да диша, когато осъзна, че се намира под един покрив с *невероятния* Валънтайн О’Дел, и за секунда ѝ се прииска да е отново в Юниън, за да разкаже на сестрите си за преживяното чудо. Чертите му бяха изящни, привлекателни, също както на екрана в Дифайънс. Беше убедена, че е висок, а той се оказа нисичък, като жокей.

— Изглежда, София Рей не е с него тази вечер. Заедно са още от деца, когато са участвали във водевил.

— София Рей! Невероятно е, че ще вечеряме в ресторанта, който тя обича...

Може би Лети се държеше твърде провинциално, защото Еймъри побърза да смени темата:

— Извинявай, искаш ли цигара?

Представи си жените, които по-голямата сестра на Лети поставяше в категорията „ония, дете пушат“, поколеба се с отворени устни, неуверена, но чу гласа си:

— Да.

Другите момичета в апартамента ѝ се подиграваха, задето не пуши, а пък всяка вечер продаваше цигари. Освен това започваше да се чувства добре, че е сред толкова известни хора, и не искаше да се представи като някоя смотанячка. А пък и беше израснала — момичето Хобстад у нея се противеше на пушенето, а тя искаше да го остави някъде в миналото. Сега вече бе Лети Ларкспър.

Щом видя финото цигаре между пръстите си, се окуражи. Макар вкусът да не бе толкова приятен, както на шампанското, което пиеше, и макар да усети напрежение в гърлото, почувства как главата ѝ се замайва. Усмихна се спокойно и ведро, сякаш искаше да каже с дълбокия глас на изкусителка: *Продължавайте, господин Глен.*

— Харесва ли ти шампанското?

— *Много* повече от бира! — повтори шегата и този път бе дори по-смешно, защото и двамата прихнаха.

— Така, така, театрите... — Той замълча, след като изрече думата и по устните му затрепка усмивка — са нашият бизнес и преди да продължим с вечерята, ми се искаше да те помоля за една услуга.

— Услуга ли? — Думата ѝ се стори тромава, претенциозна, и за пръв път, откакто влязоха в ресторанта, усети колебание. Представи си угриженото лице на Грейди, когато видя лимузината, и се зарадва, че е тук, за да чуе как Еймъри изрича думата *услуга*.

— Точно така. Много ми хареса изпълнението ти онази вечер. Много по-добра си от другата певица. — При тези думи той се наведе към нея и ръката му докосна нейната, — но ми се струва, че това вече ти е известно.

Лети се изчерви и бавно вдигна очи към него над широкия ръб на чашата за шампанско.

— Благодаря — прошепна му.

— Няма защо. — Той замълча, за да нагласи копчетата си за ръкавели и огледа залата. — Според мен, те чака изключително бъдеще на сцената.

— Наистина ли? — попита тя с неуверения глас на наивно момиче.

— О, да.

Лети изпъна гръб и погледна другите жени в залата, разположили се в предизвикателни пози, като се усмихваха дръзко на мъжете, застанали на бара. Възможно ли беше някоя от тези жени да е звезда на сцената? Имаха ли някаква представа, че сред тях седи момиче с бъдеще.

— Знам много добре как след година-две няма дори да се замислиш над подобно предложение.

Лети преглътна.

— Какво предложение?

— Организирам парти за мой добър приятел, в едно от хубавите заведения, където ходят доста хора от шоубизнеса и се питах дали... дали би... дали би се съгласила да изпълниш номера си.

— Номер ли?

— Чувал съм те да пееш само една песен. Говоря за песните, които са в репертоара ти. Нека да са десет. Може и малко танци. — Разкърши рамене, за да демонстрира. — Ще ти платя трийсет и пет долара.

— Трийсет и пет долара! — Остана с отворена уста и затвори очи при мисълта за всички нови рокли и накитите, които щеше да си купи с тези пари. Другият вариант беше да живее пестеливо и да не ходи на работа, за да може всеки ден да се явява на прослушвания.

— Всъщност, струваш много повече. Естествено. Само че хората, които ще те гледат — ако бях твой мениджър, например, щях да те посъветвам да приемеш дори за без пари... но аз съм най-обикновен покровител на изкуството, затова ти подавам ръка съвсем приятелски.

Раменете ѝ потръпваха, когато затвори очи, вдъхна топлия въздух в опушената зала и си представи как излиза на сцената, колко песни знае и дали не трябва да научи нови.

— Много ви благодаря, господин Глен! — Беше забравила за цигарата, която димеше между пръстите ѝ, и когато премести ръка, дълга пътека пепел се посипа на масата. — Олеле! — изкиска се и я перна с ръка. — О, господин Глен, толкова съм ви признателна.

— Добре — отвърна той, докато палеше нова цигара. — Значи си съгласна.

— Разбира се! Много се вълнувам!

— Сигурно — усмихна се Еймъри.

Сервитьорът се върна с огромно плато стриди и придружителят ѝ веднага протегна ръце към черупчестия деликатес, поставен върху лед. Взе една стриди и я поднесе към устата ѝ.

— Благодаря — рече тя и преглътна. Лети не знаеше почти нищо за морето, но предположи, че това е вкусът му.

— Харесва ли ти? — попита той.

— Не приличат на хотдог! — опита се да използва същата шега и двамата отново избухнаха в смях.

Вече всичко в заведението ѝ се струваше замъглено, посипано със златен пращец, и си каза, че ако Кордилия можеше да я види в момента, нямаше да посмее да я нарече глупава. Лети Ларкспър знаеше как да се грижи за интересите си. Вече не се притесняваше от начина, по който Еймъри я наблюдаваше, и започваше да си мисли, че е напълно естествено да я придружава толкова красив мъж.

Когато лимузината я остави пред вратата на апартамента, Лети бе изпълнена с възхитителни очаквания.

— Благодаря ви за прекрасната вечер, господин Глен — рече тя и се отдръпна свенливо.

— Утре, преди представлението, ще изпратя автомобила да те вземе.

Госпожицата кимна, помахаше и се отправи към вратата. По това време въздухът беше свеж, улиците блестяха от влагата — изглежда, бе преваляло, докато са били в ресторанта, където ядоха стриди и пиха шампанско, също както хората във филмите. За Лети Ларкспър Ню Йорк бе съвършено ново приключение.

Тази вечер беше научила нещо, което всяко красиво момиче, опитващо се да пробие в големия град, рано или късно научаваше: в Ню Йорк винаги има нещо за гледане, но новото и непознатото изглеждат много по-интересни през прозорците на лимузина.

* * *

Кордилия, която в Юниън беше завършила училище една година по-рано от Лети, беше с няколко сантиметра по-висока и знаеше много повече забранени думи — и сега беше няколко крачки пред Лети, защото вече разбираше колко напрегнат може да е животът на богатите

и известните. Беше седнала върху пъстър килим, проснат на тревата настрани от шатрата, опъната в имението Догуд, вдигнала крака, скрити под набраната пола на черната рокля, обсипана с пайети, и наблюдаваше какво става пред нея. Под светлините на многобройните лампички, опасали шатрата, веселящите се смееха и поклащаха под звуците на музиката, момичетата въртяха очи, докато момчетата се опитваха да привлекат вниманието им. Баща ѝ се беше оттеглил, Чарли беше влязъл в къщата, за да играе бiliarд, а Астрид изобщо не дойде. Тя обаче не беше сама. Както бе наредил баща ѝ, Дани я следваше цялата вечер и сега се беше изправил до нея, отпуснал ръка на колана, където Кордилия много добре знаеше, че има пистолет.

Докато мислите ѝ се връщаха отново и отново към нея, където знаеше, че я чака Том, бе обзета от нетърпение и желание да избяга. След като се наобядваха, с баща ѝ отидоха да пострелят. Тя не беше разговорлива — той също мълчеше, — затова стреляха мълчаливо часове наред или поне така ѝ се стори. Когато приключиха, той ѝ показва как се чисти пушка, а после и пистолет. След като тя лъсна и смаза пистолета и той остана доволен от свършената работа, постави оръжието в ръката ѝ.

— За теб е — рече той.

— Наистина ли? — Тя погледна лъскавото дуло, лъскавата дървена дръжка и тежкия спусък.

— Беше първият ми пистолет. Първият, който беше лично мой, не взет назаем, нито пък задигнат по време на грабеж. Купих го от един италианец, познавахме се едно време, когато започнах с контрабандата на алкохол. — Усмихна се сериозно, напрегнато. — Може и да ти се стори невероятно, мила, но ти имам пълно доверие. Чарли също, разбира се — но неговите зложби са различни от твоите. Все още е рано да проявиш разбиране, но с времето всичко ще ти се изясни.

Бяха застанали край басейна, на обедното слънце, и тя примигна бързо няколко пъти и ѝ се прииска да беше наистина достойна за доверието им. В онзи момент вече съжаляваше, че се е промъкнала с Том през нощта, и с течение на времето съжалението ѝ ставаше все по-силно.

— Не се тревожи, знам, че тъжиш — заради момчето на Хейл — продължи бързо баща ѝ, все едно бе прочел мислите ѝ. — Познавах го,

когато беше още дете, и в него открай време имаше нещо изключително. Това е поредното, което ще научиш с течение на времето. Такава любов е променлива, на нея не можеш да стъпиш. Повярвай ми, ще има и други. Не можеш да имаш доверие на подобни връзки, ще те подведат.

В момента на Кордилия ѝ се прииска да признае какво бе сторила и да помоли за прошка. Тогава той ѝ се усмихна — мъдро, с известна тъга — и на нея ѝ се стори, че вече знае, но не се сърди. Тя усети тежестта на пистолета в ръката си и му се усмихна.

— Благодаря. Надявам се един ден да се гордееш с мен.

Когато партито започна, Кордилия все още не беше в настроение да се забавлява, но реши, че дори да имаше начин да се измъкне, за да се види с Том, не бива да го прави. Първият пистолет на Дариъс Грей беше прибран заедно със старо писмо, което беше писал на майка ѝ и още по-старото палто — все семейни реликви, най-ценните ѝ вещи.

От време на време млади мъже поглеждаха дъщерята на Грей, шушукаха нещо и се усмихваха. Кордилия просто извъръщаше поглед и си припомняше докосванията на Том. Опита се да си припомни кое е най-хубавото, което ѝ беше казал, но така и не успя, въздъхна и си каза, че ще ѝ останат само спомените за него, с които да живее до края на живота си. *Така е било писано*, напомни си. Мисълта продължаваше да я измъчва и затвори очи, за да смекчи болката. Момичето, качило се на влака, имаше една-единствена мечта, напомни си. Искаше да открие баща си. Тогава беше сираче, а сега вече имаше семейство.

Въздъхна тъжно и отвори очи. Тази вечер звездите бяха малко и тя реши, че е заради облаците.

— Чувствам се уморена, Дани — рече и се изправи.

След като той я остави в апартамента ѝ, тя извади фибите от косата си и кичурите ѝ се разстлаха по презрамките на роклята. Метна тънък шал на раменете си и пристъпи към високите отворени прозорци, притисна се към облегалката на белия стол, изнесен на терасата. Тази вечер непрекъснато въздишаше. Известно време остана напълно неподвижна, заслушана в тихата музика, която долиташе от шатрата, и позволи на приятната меланхолия да потече във вените ѝ.

Мина много време, въпреки че времето не означаваше нищо за нея и най-сетне очите ѝ се затвориха. На това спокойно място, тъкмо

преди да заспи, усети как Том я прегръща и заради яркия образ не се изненада, когато чу гласа му.

— Дори тъжна, пак си красива. — Беше затворил вратата съвсем тихо.

Тя вдигна глава от възглавницата и го погледна. Шапката му беше ниско нахлупена така, че едва ли някой щеше да го познае, но сега я свали и тя видя свършеното му лице.

— Какво правиш тук? — В гласа ѝ прозвуча и копнеж, и гняв.

— След като не дойде на кея... се промъкнах през тунела.

Всичко онова, което му беше казвала в представите си днес следобед — че се налага да прекратят връзката си, как не може да предаде семейството си и колко много съжалява, но между тях е свършено, — остана забравено.

— Да помълчим — подхвърли тя след малко.

— Добре. — Той кимна и пристъпи към нея по белия килим.

Цял ден си беше представяла лицето му, а сега откри, че сърцето ѝ бие до пръсване, и сведе очи към пода. Сви колене и подпря на тях лакти. Позата ѝ издаваше безнадеждността на положението. Вълнисти кичури коса скриваха лицето ѝ, босите ѝ крака бяха допрени.

— Какво са ти сторили? — попита Том. Приближи се и се отпусна на колене до нея.

Тя вдигна поглед към мястото, където той беше насочил очи. Огромно пурпурно петно се беше образувало на дясното ѝ рамо, където я беше ритнала пушката, и за пръв път усети колко болезнено е натъртена. Днес следобед се беше амбицирала да простреля всички грейпфрути. В момента важното бе да защити семейството си.

— Нищо. *Никой* от тях не би ми сторил подобно нещо. Татко ме учеше да стрелям.

— Аха.

Отново замълчаха, после Том спусна пръсти по бедрото ѝ. Едната му ръка остана неподвижна, а другата се пресегна, за да приглади назад кичурите коса, полепнали по влажните ѝ устни. Докосването му пропъди решителността ѝ. На мига забрави всичко, което желаше, всичките си принципи.

— Не ми казвай, че искаш да скъсаме — рече той.

Тя поклати глава, а споменът как Дариъс се грижеше за нея я връхлетя като вълна. Припомни си колко стар ѝ се стори, когато го

видя по халат и чехли, как личаха сивите му коси, докато обядваха на терасата, как я успокояваше, докато тя се ядосваше, че е пропуснала мишената. Нямаше по-силна връзка от кръвта, така ѝ беше казал и тя си повтори думите му.

— Може би — започна Кордилия, но гласът ѝ потрепери. — Може би трябва да спрем дотук, преди да ти навлека неприятности. Както каза, когато се срещнахме, моментът беше съвършен, може би нито един от двамата не искаше повече от това...

— Казал съм голяма глупост! — прекъсна я той, без да крие раздражението си. После заговори по-бавно и сериозно, наблягаше на всяка дума: — Тогава не те познавах.

Кордилия отметна глава назад и се загледа в тавана с надеждата да не се разплаче.

— А сега, след като вече ме познаваш?

Той се изправи неочаквано и отстъпи няколко крачки назад.

Когато се обърна, за да срещне погледа ѝ, в очите му имаше болка и сърцето ѝ трепна. Партито в градината се вихреше и тя се успокои, че той лесно ще се измъкне. Един Господ знаеше кой ползва тунела в подобна нощ или какви ще бъдат последствията, ако например Дани решише да провери дали младата госпожица си е легнала.

— Ако кажеш, ще си тръгна веднага — заяви най-сетне Том.

Тя го наблюдава известно време — летния костюм, лъскавата му, грижливо сресана коса, очите, които знаеха всичко. Прободе я болка, когато си помисли колко ужасно ще се почувства, когато остане сама в стаята си.

— Моля те, не си отивай — промълви.

— Не обещавам, че ще бъде лесно и приятно — обади се той след малко, — но знам, че не мога да изтърпя и ден без теб.

— Просто... ти си тук...

— Можем ли да се срещнем утре, на пътя? Ще отидем до Ийст Енд, там не ни познава никой и можем да се престорим, че сме други хора, вместо да се страхуваме, че някой ще ни завари тук. Ще те чакам на смрачаване.

Тя кимна и избърса сълзите, преди той да ги забележи.

— Може би. Ще опитам. Сега още не знам. Нищо не знам.

Той се насили да се усмихне, но само половината му уста се подчини и накрая по лицето му се изписа тъга и заличи радостта.

— Значи, до утре — подхвърли той и отстъпи още крачка назад.

Навън се носеше жалният вой на тромпет. Гостите се бяха уплашили, че една от дебютантките си е изкълчила глезена, но не се оказа нищо сериозно и сега всички пиеха за здраве. Влюбени се заричаха да дочакат заедно изгрева, наливаха се напитки.

В момента Кордилия беше обзета от необичайно спокойствие. Разбра, че положението ѝ е съвсем простичко, както и всички невъзможни ситуации. Изборът беше само един — да се срещне с Том утре на пътя — и бе напълно невъзможно. Чувствата, които я владееха, докато седеше на хълма над шатрата и си представяше целувките на Том, сега се върнаха. В момента осъзна, че няма сили да го пусне да си отиде. Не и по този начин, след като едва я беше докоснал. След като си тръгваше, искаше да е сигурна, че двамата наистина се познават и не пестят чувствата си за срещата, която имаше опасност и да не се състои.

Кордилия стана и задържа погледа му, след което свали презрамките на официалната си рокля.

— Не си отивай — помоли го.

Светлината отвън блестеше в очите му, той разтвори устни. За момент двамата се наблюдаваха, после Том пристъпи към нея, пое я на ръце и я пренесе до леглото. Когато тя се отпусна на меките възглавници, косата ѝ се беше разстлала около нея, по устните ѝ трепкаше усмивка. Протегна ръка към лицето му, привлече го към себе си и устните му покриха нейните. Тя потръпна, усети как цялата омеква и забрави за последствията. В съзнанието ѝ остана единствено тази стая, топлата тъмна нощ и надвесеният Том, който се притисна в нея.

— Кордилия е много мълчалива тази сутрин — отбеляза Астрид, докато разсеяно почесваше глезена си със стика за крокет, а с другата ръка приглаждаше русата си коса.

Беше облечена в бяла жарсена рокля, която падаше свободно и приличаше на гръцка туника. До нея беше застанал Чарли, в пуловер с шпиц деколте, бял панталон, приведен над стика си, докато съсредоточено подготвяше удара.

— И на партито снощи не беше особено общителна — отвърна той. — Вчера с татко се упражнявах в стрелба. Нямах представа как се беше нахъсала. Доста добре се справяше.

— Боже! — Астрид откъсна поглед от Кордилия, седнала на ракитов стол на южната поляна в имението на семейство Грей — точно под терасираната поляна с митичните каменни създания — нахлупила широкопола черна сламена шапка и бяла рокля с лодка деколте на фино тъмносиньо райе. — Ще трябва да поговоря с нея по въпроса.

Тя замълча и заоглежда останалите гости — малко парти на младите, останали в Уайт Коув, повечето от семейства като нейното, нито едно с произхода на семейство Грей — до един облечени в бяло, стиснали високи чаши със сок от грейпфрут, който придобиваше значително по-приятен вкус с малко шампанско. Очевидно все още не си бяха тръгнали от снощното парти. Обаждането на Чарли по телефона по-рано сутринта я събуди. Примоли ѝ се да дойде, за да прекарат заедно сутринта след партито, въпреки че така и не успя да разбере защо. Беше с невероятна рокля, а кожата ѝ изглеждаше забележително свежа в сравнение с момичетата, които изобщо не бяха спали, но той не ѝ обръщаше особено внимание.

За момент, докато бяха в кухнята, когато Кордилия слезе от стаята си, всички изглеждаха сънени и гладни и на Астрид ѝ заприличаха на семейство бездомници с хубава къща. Много от хората, които познаваше още от детството си, бяха все още наоколо, уморени,

но нямаха никакво желание да си тръгват и тя се запита дали да не се откаже от ученето и да заживее също като тях.

По едно време се появи Джоунс, прошепна нещо на ухото на Чарли, а той се нацупи, настроението му се стопи и вече не се радваше, че е дошла. Астрид започваше да се убеждава, че мъжете са такива. После се запита защо му трябва на Джоунс да шушука тайни на Чарли, вместо на Дариъс — нея това изобщо не я уреждаше, още повече че беше още рано и можеха да се позабавляват.

— Да не би баща ти да е пил много и да си е легнал рано? — попита тя с раздразнение.

— Не. — Чарли удари топката и тя се търкулна близо до следващата вратичка. — Леко е напрегнат — добави след малко. — Твой ред е.

— Скучно ми е — оплака се Астрид. Обърна се към Ема Кантуел и Кас Боумонт, на около седем метра зад тях, които бяха двойка от миналата седмица. — Не ви ли е скучно?

— Не — отвърна ведро Ема и се обърна към Кас. — А на теб?

— Не. — Кас отпусна ръка на бедрото си. — Хайде, Астрид, довърши играта!

— Извинявай — отвърна небрежно, но твърде бързо Астрид и думите ѝ не прозвучаха убедително. — Не, просто не мога! Нека Грейси Нортръп играе вместо мен.

Тръгна през ливадата с надеждата Чарли да я наблюдава, но имаше усещането, че дори не я забелязва. Нямаше никаква представа какво му се върти в главата, но се подразни, че е толкова разсеян, а тя не искаше да изгуби прекрасния ден, като се върти около него, докато е в подобно настроение.

— Добре ли си? — попита тя, когато се изправи до Кордилия.

— Не можах да спя цяла нощ. — Тя сви рамене и по устните ѝ затрепка тайнствена усмивка, макар периферията на шапката да криеше изражението на очите ѝ. — Вече съм добре.

— Радвам се. — Астрид се извъртя и погледна Чарли, който продължаваше да играе със закръглената Грейси Нортръп, а тя се смееше гръмогласно и хъркаше всеки път, когато си поемаше въздух. Тя също бе от момичетата на госпожица Портър, въпреки че беше втора година, когато Астрид постъпи в училището. Групичката приличаше на четири щръкнали бели пръста на фона на синьото небе.

— Що за грозна блуза е облякла Грейси? — продължи Астрид, за да смени темата. Беше на точки, на деколтето имаше шал, вързан на фльонга, който привличаше твърде много внимание към едрия ѝ бюст. — Изглежда още по-дебела.

— Кой се отказа да играе?

— Чарли ми се стори кисел. — Астрид заслони очи и се опита да се престори, че ѝ е все едно. — Днес не е никак забавен. Май ще се прибера. Когато е готов да ми обръща внимание, ще се върна. И без това партито вече е приключило. Защо не помолим за шофьор? Можем да отидем до града.

Кордилия отметна назад глава и от светлината очите ѝ станаха почти прозрачни. Не за пръв път Астрид си каза, че с подходящите дрехи тя е наистина забележителна. В някоя ферма чертите ѝ щяха да минат за строги, но под периферията на скъпата шапка изваяните, високи скули напомняха за ездачка от старите семейства.

— Къде ти се ходи? — попита тя.

— Миличка, какво значение има? Можем просто да се повозим и да поканим разни хора.

— Защо не — махна с ръка Кордилия.

Астрид нацупи пълните си устни.

— Ясно ми е, когато казваш да, Кордилия Грей, но засега е само *може би*.

Тя се наведе и целуна приятелката си по бузата, сетне хукна по стълбите, без да погледне назад, за да се увери, че Чарли я е забелязал.

* * *

Когато Астрид се върна в Марш Хол, вече не ѝ беше леко на душата. Защо Кордилия не прояви повече интерес? Да не би красотата ѝ изведнъж да беше повехнала или имаше нещо друго? Когато влезе в стаята си, задоволството, че си беше тръгнала, започна да се стопява, а очите ѝ пареха.

Тежко се отпусна пред тоалетката. Нищо ѝ нямаше на вида. Започна нервно да оправя косата си, подстригана така, че да подчертава момичешкото ѝ, дръзко лице. Отражението ѝ беше същото, както в много други вечери, когато момчетата я следяха с погледи, а

Чарли беше заплепен от красотата ѝ. Неочаквано си спомни вечерта преди няколко месеца — беше студено, тя беше облечена в бяла рокля като сегашната и се огледа в същата тази стая, докато ароматът на зюмбюли от парника се носеше във въздуха...

Споменът я връхлетя неочаквано и разбра, че е допуснала грешка. Започна да отваря и затваря чекмеджета, да размества вещите вътре: панделки, четки за коса, скъсани чорапи — грозновати, безвкусни обеци, останали по една от чифт. Големите ѝ очи почти се наляха със сълзи, когато видя черната висяща дрънкулка и я сложи в дланта си, наложи се да погледне към огледалото и видя момичето, изгубило обещата в стаята на Чарли.

Нищо чудно, че той се държа толкова дръпнато, каза си, въздъхна и се прегърби, отпусна брадичка на юмука си и отпрати сама на себе си тъжен поглед. Естествено, че ще се държи така, щом като тя преследваше призраци и създаваше проблеми, след като такива не съществуваха.

— Каж ми, какво ще прави глупачка като теб? — попита тя отражението си.

* * *

Астрид, разбира се, не беше единствената, която сама си говореше. В часовете, когато следобедът отстъпва на вечерта, градът е пълен с момичета, които, застанали пред огледалата, се въртят наляво и надясно, убеждават се, че са истински красавици или пък не стават за нищо. Зад тях почти винаги се вижда купчина нахвърляни рокли, чаша джин, разводнен от разтопилия се лед, една или две приятелки, които дават съвети и се надяват да не бъдат засенчени, недояден сандвич. Може би, ако тя сама изкарва пари, при това много пари, или пък има щедър покровител, а в стаята свири грамофон, който ѝ помага за доброто настроение.

При Лети нямаше приятелки. Фей размахваше крака със замръзнала усмивка в „Уест Форτισ“, Кейт поемаше палтата в Ийст Сайд, а Полет беше в „Севънт Хевън“. Вероятно беше съобщила на господин Коул, че Лети не се чувства добре и няма да дойде на работа. Сандвичът беше погълнат на една хапка от Яйчо, когато тя не му

обръщаше внимание. Сега кучето тичаше в кръгове между старата разклатена тоалетка и леглото, което делиха с Полет. Кувертюрата беше покрита с пробваните и отхвърлени рокли. Повечето, които Полет избра, бяха прекалено лъскави или разголени и тя се чувстваше неудобно в тях, но сега вече беше сама — с Яйчо бяха сами — и се беше спряла на роклята, за която мислеше още от сутринта.

В огледалото Лети видя дребно момиче, от което струеше светлина. Клепките ѝ бяха покрити с искрящ зелен грим, устните ѝ бяха алени, лъскави, а тъмната ѝ, късо подстригана коса бе зализана назад. Правата рокля без ръкави, от черен, твърд плат, бродирана с пайети над бюста, стигаше до глезените. Купи я по-рано през деня, след като я видя на витрина, където манекенът приличаше на най-изисканата певица на всички времена, и даде почти всичките пари, спечелени от продаването на цигари. Тази вечер щеше да забогатее, а и най-важното бе, че изглежда безупречно.

* * *

Досега Лети не се беше замисляла над истинското значение на името *Пето Авеню*, но докато минаваше по прочутата улица в лъскавата черна лимузина с блеснали очи и припяваше наум песните от репертоара си, започна да разбира могъществото и влиянието ѝ.

Нервите ѝ бяха опънати до крайност, а богатата обстановка ни най-малко не я успокои. За известно време успя да забрави притесненията си около предстоящото изпълнение на сцената. После вниманието ѝ беше привлечено от огромна, елегантна, каменна сграда, толкова висока, че от автомобила дори не успя да види върха ѝ. Портиери в ливреи бяха застанали под тентата от ковано желязо и матирано стъкло. Зад пищната фасада се виждаха купища багаж на колички във фоайе от лъскав мрамор и позлата. Вратата се отвори и сложи край на приказката.

— Пристигнахме, госпожице — обяви шофьорът.

— Къде? — Постара се да прикрие изненадата си, когато го погледна.

— В „Сейнт Риджис“, госпожице. — Той отстъпи и извърна очи.

— Аха.

Предпазливо слезе от автомобила и за момент остана неподвижна. Чувстваше се неуверена и леко се клатушкаше на високите токчета. Предполагаше, че партито на Еймъри ще е в клуб, но се престори, че е очаквала тъкмо това място.

— Благодаря — добави тя, напомни си да пристъпва внимателно и влезе в хотела.

Направи двайсетина крачки, но щом се озова вътре, разбра, че няма никаква представа къде е съблекалнята или къде в огромния хотел я чака Еймъри. Усети паниката да я задушшава.

— С какво да ви помогна, госпожице? — Гласът прозвуча над рамото ѝ, меден, овладян.

Тя се обърна и се оказа пред висок мъж в черен костюм, с тънки, старомодни мустаци. Не беше нито приятелски настроен, нито груб, държеше ръцете си зад гърба, докато говореше.

— Да... — започна тя. — Дошла съм за партито.

— Парти ли, госпожице? — усмихна се търпеливо той. — Чие парти?

— Аз не съм гостенка. Певица съм. Ще пея на партито на господин Еймъри Глен.

— Аха, партито на господин *Глен*.

Мъжът се огледа и отпусна ръка на рамото ѝ. Поведе я към асансьорите, покрай внушително извито стълбище, към невзрачна врата в самия край на фоайето. Тръгнаха по дълъг коридор, качиха се по стълби, които водеха към друг коридор. Тук не беше достатъчно светло и за момент се зачуди дали не трябва да настоява веднага да се види с Еймъри — доста бе запуснато, каза си, изобщо не беше в негов стил. Мъжът обаче я поведе съвсем делово към тясна, но безупречно поддържана стая. Беше истинска съблекалня, с гардероб, мек стол и огледало, над което имаше матови крушки и тоалетка с какъв ли не грим. Едва сега разбра, че коридорът, по който бяха тръгнали, не е за всички. Оттук минаваха старлетките.

— Господин Глен каза, че ще дойде да би посети преди началото. Междувременно, да ви донеса ли нещо?

Знаеше, че трябва да изброи дълъг списък с желания, но не се сещаше за нищо; мисълта, че е поканена в отделна съблекалня, я беше изпълнила със задоволство.

— Не, благодаря.

— Позвънете, ако ви се прииска нещо. Казвам се Ърнест. Аз съм от обслужващите хотела — можете да попитате за мен на рецепцията.

След като той излезе и вратата се хлопна, тя затвори очи и се завъртя. На пода имаше мек винен персийски килим, костюми, обсипани с пайети, висяха на стената. Тоалетката беше като олтар. Освен четките и мазилата, на плота беше оставена огромна, лъскава, сребърна купа, пълна с лед, и зелена бутилка шампанско, гърлото ѝ беше обвито в златно фолио. Имаше още една врата, която сигурно водеше към сцената, от която долиташе шум — гласове и оркестър, който изпълняваше тиха мелодия, докато хората се забавляваха. Представи си просторната стая, мъжете, поканили съпругите си на танц, клюките, които театрални продуценти си споделяха.

След няколко минути вратата към сцената се отвори и влезе Еймъри, облечен във фрак, косата му беше намазана с брилянтин, бузите му бяха поруменели.

— Мила моя, изглеждаш възхитително! — рече той, преди да лепне целувка, ароматна и малко мокра, на бузата ѝ. Тя се опита да не се изчервява, тъй като поздравът ѝ се стори твърде интимен. — Кажете, не е ли върхът? Нали обещах да ти дам начален тласък? Истинска съблекалня в едно от най-върховните заведения на Ню Йорк, пълно със специалисти, които ще оценят многобройните ти невероятни таланти.

— Да, господин Глен, чудесно е! — Лети завъртя големите си сини очи. — Само дето съм малко нервна. Не съм се упражнявала с оркестъра и...

— Пийна ли си шампанско?

— Не съм... — Замълча и прехапа долната си устна. — Предпочитам да не пия преди...

— Я стига, трябва да вдигнем тост за теб! Предстои ти да станеш звезда. — След това, с пукот, който я разтърси, той отвори бутилката и напълни две чаши. Тъмните му очи я наблюдаваха жадно, докато отпиваше. Част от напрежението ѝ *наистина* изчезна, пак отпи и му се усмихна. — Виждаш ли, няма за какво да се притесняваш. Да не би да се беше упражнявала онази вечер, когато излезе на сцената на „Севънт Хевън“?

— Не бях... — Лети сведи очи. Дано не си беше помислил, че е аматьорка, след като разкри страховете си.

— Оркестърът тук е много добър. Ще те следва. Ти, мила, импровизирай, бъди спонтанна и естествена. Публиката ще ти подсказва какво иска.

Той замахна и за момент тя се почувства, сякаш беше в ръцете на изключително талантлив режисьор. Кимна доверчиво.

— Заповядай. — Той взе от стената сребърна шапка с перлени висулки и я нагласи на главата ѝ. Тя погледна големите си, силно гримирани очи и малките рубинени устни и си каза, че най-сетне прилича на момиче, което би могло да има собствено шоу. — Кажй, не ти ли осигурих всичко, което пожела?

— О, да, господин Глен! — Възкликна и се обърна към него.

— Тогава искам целувка.

Тъглчетата на устата ѝ се отпуснаха, а веждите ѝ се извиха към правата линия на бретона. Преди да успее да отговори, той я привлече с две ръце, притисна я до себе си и покри устните ѝ със своите. Лети бе направо шокирана и дори не му каза да спре, но целувката свърши, преди да осъзнае какво става.

Той отстъпи и заговори с напълно различен глас:

— Оправи си червилото. Време е да вървим.

Тя се обърна покорно към огледалото. Целувката беше коренно различна от представата ѝ за първа целувка, но се постара да не обръща внимание на особеността.

Вместо това си представи какво ще бъде усещането, когато се изправи на сцената, как погледите на всички ще бъдат приковани в нея, как ще задържи вниманието им с изпълнението си.

— Готова ли си? — попита я, когато тя се отдръпна от огледалото.

Лети кимна, макар цялата да потръпваше от нерви.

— Добре. Сега ще те представя и щом чуеш аплодисментите, излизаш на сцената и започваш.

Ако имаше сили да се усмихне, щеше да го направи, но лицето ѝ беше напълно парализирано и не успя да промени изражението си поне малко.

— Разбий ги — извика той и излезе.

Тя затвори очи и притисна ухо към вратата. Еймъри говореше нещо, но думите му звучаха глухо и не успя да разбере нищо. Гръмнаха аплодисменти и тя отново потръпна. Единствените две думи, които

разбра, бяха изречени високо: „Лети Ларкспър!“. Последваха нови аплодисменти, затова напълни дробовете си е колкото въздух можа и пристъпи под ослепителните светлини на сцената.

Денят бе най-горещият от началото на лятото, а по залез бе достатъчно топло, за да се плува. Астрид прекара последните часове на тъга край басейна на Марш Хол, разположен зад къщата, между две бунгала от бели тухли и две редици високи, източени кипариси. Докато кожата ѝ добиваше тен, се чудеше дали да обясни на Чарли как се е подвела, или просто да не споменава нищо и отсега нататък да се държи мило и изкусително с него. Докато небето отстъпваше на пищните цветове на залеза, тя се отпусна по гръб във водата, заслушана в цвърченето на птиците и разговора на градинарите наблизо, загледана в розовите облаци.

— Приятна вечер, нали?

Силно изненадана, тя се превъртя и разплиска водата. Били се беше настанила на един от белите шезлонги, облечена в раиран бански и бял тюрбан върху тъмната коса. Астрид не беше забелязала кога е дошла, но очевидно беше отдавна, защото се бе настанила удобно.

— Много — отвърна Астрид и се гмурна. Обичаше да е под водата, защото гласът на света ставаше приглушен, и когато изплува, реши, че ако не е сама, няма да се наслади на плуването. Когато излезе от басейна, Били беше отпуснала глава назад, затворила очи, а по устните ѝ трепкаше спокойна усмивка, която се появяваше винаги, когато времето беше хубаво.

— Басейнът е твой, мила — рече Астрид, дръпна белия френски халат с жълти ширити и го облече върху тъмносиния цял бански.

Били продължаваше да лежи спокойно и я посъветва:

— На твое място няма да вляза там.

Астрид се опитваше да изтръска водата, влязла в ухото ѝ, и дори не отговори. Тръгна по тревата, мокрите ѝ боси крака мачкаха стръкчетата, а тя прогони съвета на заварената си сестра. След като откри, че Чарли не е мръсник, се почувства приятно отпусната и се наслади на съвършения ден. Наблизо жужаха комари, от време на време примигваше светулка.

Тъкмо се изкачваше по хълма към къщата, когато чу трясък, последван от взрив високи, гневни гласове. Забърза към библиотеката с прозорци от оловно стъкло и просторно фоайе и излезе на посипаната с чакъл алея отпред. Огромният кремав „Студебейкър“ беше паркиран под ъгъл, сякаш някой го беше изкарал набързо от гаража; гюрукът беше свален, а задните седалки бяха затрупани с багаж. Между входната врата и автомобила се виждаше купчина счупени стъкла и остатъците от високата до кръста китайска ваза в синьо и бяло, която открай време стоеше в коридора на втория етаж до близнака си.

Вратата на шофьора се отвори и оттам слезе Лук. Личеше му колко е засрамен. Астрид разтвори устни, но преди да успее да изрече и дума, втората ваза в синьо и бяло разби стъкления прозорец над входа, застина за миг във въздуха и се пръсна на парчета върху чакъла. Разнесе се женски писък на злоба и безсилие, последван от агресивен мъжки рев, и тя чу крясъка на пастрока си:

— Вън!

По стълбите зад нея изтрополиха стъпки и майка ѝ се появи, затича се в свободната прасковенорозова шифонена рокля с шпиц деколте, и лице, разкривено от ярост.

— А, добре, че си тук, Астрид — рече майка ѝ.

Без дори да обърне внимание на изражението на дъщеря си, тя се втурна към „Студебейкъра“. След няколко секунди Харисън Марш II заслиза по стълбите, силно поруменял, озлобен не по-малко от съпругата си, и дори не погледна Астрид, когато прекрачи прага.

— Вън! — изкрещя за сетен път и закрачи по ливадата.

— Дори да ми *платиш*, не бих останала тук! — изсъска в отговор третата госпожа Марш.

— Някой определено трябва да ти плати — отвърна той, а гласът му ставаше все по-жесток и по-тих. — Жена като нея не е евтина, младежо — добави той, когато се обърна към Лук.

— Господине, аз...

— Млъквай, Лук — прекъсна го господарката на дома, изпъна рамене и се опита да нагласи шапката си, накривила се на една страна по време на скандала. — И без това ненавиждах тези вази — отбеляза тя. — Тръгвай, Астрид. Махаме се.

Астрид остана на стълбите с разтворен халат — така и не успя да намери колана, когато отиваше да поплува, — късата ѝ мокра коса бе залепнала за врата. Наблюдаваше тримата на алеята, всеки от тях нещастен посвоему, и усети как ѝ призлява.

— Къде отиваш? — попита най-сетне.

— В „Сейнт Риджис“. Оставаме там, докато не реша какво ще правим оттук нататък... Дали ще бъде Европа, или... и аз не знам.

— Не е нужно да си тръгваш, Астрид — рече пастрокът ѝ потихо, когато се обърна към нея. Той обилно се потеше и избърса челото си с кърпичката в бяло и зелено, която носеше. Астрид усети как сърцето ѝ се свива — разбра, че причина за скандала е станала кърпата, която вчера взе от Лук, заради която двамата сигурно се бяха скарали. — Майка ти се превръща в нетърпима истеричка. Не съм сигурен, че е в състояние да се грижи за теб. Можеш да останеш колкото искаш.

— Я стига глупости — изсумтя майка ѝ. — Тя по-скоро би умряла, отколкото да остане в тази смрадлива стара къща. Хайде, миличка, ще бъде весело, също както едно време, когато беше малка и живеехме на хотел. Не помниш ли?

Астрид помнеше много добре. Изобщо не беше весело. В „Сейнт Риджис“ не ѝ позволяваха да си има домашен любимец, нито да тича по коридорите, след като прекъсна следобедния сън на една от госпожиците Астър, чиято къща по онова време беше в ремонт. Сведе очи, когато тръгна напред и усети как чакълът бодне меките ѝ голи стъпала, но дори не се замисли, продължи към портата, която Лук вече бе отворил.

— Астрид, не ми създавай неприятности! — чу крясъка на майка си.

Дъщерята не се обърна, майката изпъшка с досада и раздражение и започна да лае заповеди към Лук.

В гаража — отделна постройка със стъклен покрив, който беше достатъчно голям, за да послужи като хангар на аероплани — цареше пълна тишина. Тя въздъхна, загърна се в робата и вдигна малката яка, за да затопли врата си. Астрид отвори вратата на червения, спортен автомобил „Мармън“, който пастрокът ѝ беше подарил на Били за двайсетия рожден ден, и се настани зад волана. Беше го карала само два пъти, когато беше с Чарли, на моравата на Догуд. Мина ѝ през ум,

че сега не е моментът да пробва сама. След това забеляза, че ключовете са оставени на стартера, и я завладя желание да се махне. Прилоша ѝ, когато си помисли каква е ролята ѝ в разигралата се драма.

— Астрид Донъл! — изписка майка ѝ, когато тя профуча покрай нея.

Моторът беше шумен и тя се съсредоточи да не кривне на тревата. Не беше особено силна и се стараеше с всички сили да стиска волана, поколеба се точно до живия плет и автомобилът угасна, но вече беше наясно, че спре ли, ще последват крясъци, а майка ѝ ще започне да повтаря къде ѝ е бил умът. Успя да запали отново и зави по външната алея.

Догуд се намираще на около километър и половина от Марш Хол и ако случайно някой от местните жители беше излязъл да се поразходи с автомобила си този следобед, щеше да засече една от най-обещаващите млади светски дами на новото поколение, загърната в халат, след като е плувала, да псува като стар моряк.

Колата гасна още няколко пъти и тя реши, че ѝ е писано да се озове в някоя крайпътна канавка. Незнайно как, успя да остане на пътя, докато най-сетне не пристигна пред металната порта на Догуд.

— Госпожице Донъл! — възкликна Дани и излезе от кабината на охраната. — Добре ли сте?

— Добре съм — отвърна Астрид и прокара пръсти през косата си, за да приглади назад кичурите. Усмихна се широко. — Вкъщи се вихреше невероятен скандал и ми се прииска да си сменя дрехите и да изпия чаша чай с великолепното семейство Грей и да се махна от нас поне за известно време. — Тя запърха с мигли. — Няма ли да ме пуснеш?

Дани се ухили и отвори портата. Тя мина по алеята с липите, но скоро откри, че няма да успее да преодолее наклона. Автомобилът спря на тревата, тя слезе и затича по моравата към къщата. Почувства огромно облекчение, че е тук, далече от света, където хората се женеха, за да си осигурят фамилиите и парите на стари семейства, и е попаднала в дом, чиито обитатели работят, за да си изкарват прехраната, каквото и да означаваше това.

— Чарли! — провикна се, докато се качваше по главното стълбище, прегърнала се през кръста. Спъна се на последното стъпало,

удари големия си пръст, но не обърна никакво внимание на болката. — Чарли!

Никой не надникна, затова продължи към стаята на Чарли. Когато отвори вратата, веднага разбра, че той е вътре. Усети мириса му. Само че облекчението ѝ се стопи, когато забеляза, че при него има още някой.

— Чарли? — прошепна тя.

Завесите бяха дръпнати и в стаята цареше сумрак. Той не я чу веднага, въпреки че тя се беше приближила и бе застанала съвсем близо до огромното легло с метална табла. Не беше с лице към нея, когато видя краката му, все още в бял панталон, и голо тяло, което се гърчеше като животно. Така и не забеляза кой е, но беше очевидно, че е момиче, от скимтенето, което издаваше.

— Чарли! — Астрид се опита да изкрещи името му, но и този път прозвуча като шепот. Сведе глава и установи, че големият пръст на крака ѝ е окървавен.

Този път обаче той я чу. Извърна глава назад и когато я погледна, челюстта му увисна. Скочи, раздалечените му кафяви очи се ококориха, но намери сили да вирне брадичка. Астрид погледна от него към момичето, върху което лежеше. Грейси Нортръп лежеше в компрометираща поза, грозната ѝ блуза на точки беше разкопчана, а отдолу се виждаше натруфеният ѝ сutiен. Кожата ѝ беше на петна, а по лицето, полузаровено във възглавниците, се беше изписало тъпо изражение.

— О, Чарли, ще повърна — чу гласа си Астрид.

Устните ѝ, без червило, усмихнати допреди няколко минути, тръпнещи в очакване да го види, сега бяха стиснати.

— Астрид — рече Чарли и пристъпи тромаво напред. Коланът му висеше.

— Недей! — Тя отстъпи назад, но той пристъпи към нея. — Недей! — изписка тя. — Недей, недей, недей, недей, недей!

Затича надолу по стълбите, разперила ръце, за да запази равновесие, а халатът се вееше зад нея. Не можеше да мисли за пръста си, нито пък за кървавата следа, която оставяше. Когато изскочи от къщата, небето все още светлееше, но блясъкът на залеза беше угаснал. Щом стигна до автомобила, се опита да го запали, но трепереше прекалено силно и не успя.

— Ах! — извика и блъсна волана с длани.

— Госпожице Донъл, какво правите?

Вдигна поглед към Дани, който излезе от кабината на охраната. Усети, че се чувства по-добре. Разбра, че трябва да се успокои.

— Какво, Дани? — попита тя и се усмихна.

— Какво правите? — повтори той, но този път не скри, че е разтревожен.

— Дани, имам нужда от помощта ти. — Астрид сведе срамежливо поглед към розовите си бедра върху кожената тапицерия. — Не шофирам добре, а някой трябва веднага да ме закара до града.

— До Манхатън ли? — Дани не скри притеснението си.

— Да. Би ли ме закарал? — Разбра, че той не трябва да напуска имението, че е дежурен и ще го накажат, ако тръгне нанякъде, но трябваше да побърза, да се махне веднага, затова се усмихна още по-широко. — Дани, тази кола и без това е прекалено сложна машинария за семейството ми. Закарай ме до града, след това ни отърви от нея, става ли?

Той затвори очи, сякаш премисляше последствията. Когато отвори отново очи, вече заобикаляше автомобила, за да седне зад волана. Тя се премести на съседната седалка и подгъна крака като момиченце.

— Много ти благодаря, Дани — въздъхна, щом излязоха на главния път.

Той обаче беше прекалено нервен и не срещна погледа ѝ.

— Накъде? — попита равнодушно.

Астрид затвори очи и изви глава напред, за да изсуши вятърът косата ѝ. *Има ли значение?* искаше да го попита.

— Към „Сейнт Риджис“ — отвърна госпожицата.

В същия момент в „Сейнт Риджис“ Лети пристъпи към светлината на прожекторите и точетата ѝ изчаткаха по сцената. Насили се да се усмихне, но така и не успя да потисне притеснението. Тук съвсем не бе каквото очакваше — нито просторно, нито украсено. На тавана се виждаха голи греди, стените бяха с тъмна, махагонова ламперия. Публиката се състоеше от двайсетина лица, обърнати към нея в очакване, някои държаха пури. Всички до един бяха мъже, без изключение, някои с шкембета, които издаваха охолния живот, който

водеха. Еймъри беше седнал отстрани, с неколцина господа на неговата възраст.

Тя се опита да запази спокойствие, когато се обърна към оркестъра. Четиримата зад нея не можеха да се нарекат оркестър. Каза си, че шоуто трябва да продължи, че това е просто началото, че така гласът ѝ ще се открие.

— Знаете ли *Ще ти приготвя закуска на сутринта?* — попита ги, когато събра кураж.

Барабанистът кимна, без да се усмихва, и удари барабана. Шумът не я успокои, но се обърна и започна да отмерва с отворена длан отстрани на бедрото. Неколцина от публиката се усмихваха под мустак. Тя изви вежда и разкърши рамене. Вдигна ръце и се олюля.

Щом запя, усети, че всичко ще бъде наред. Беше убедена, че има хубав глас, и усети как ритъмът на музиката я увлича. Щом песента свърши, вдигна ръце още по-високо и затвори очи. Заслуша се в аплодисментите — съвсем не бяха ентусиазирани, както се надяваше, и реши, че ще ги покори със следващата песен.

— Благодаря — измърка им.

Тъкмо обмисляше с какво да продължи, когато барабанистът, а след него и останалите засвириха отново. Тя се завъртя, погледна ги с надеждата да ѝ подскажат какво да прави, но нито един от тях не срещна погледа ѝ. Стоеше разкрячена, с гръб към публиката, а сърцето ѝ биеше до пръсване. За нейна огромна изненада, някой зад нея изсвири.

Тя бавно се обърна. Последваха оглушителни аплодисменти. Чу още няколко подсвирквания, след което мъжът до Еймъри, със зализана тъмна коса и стъклени очи, се развика:

— Покажи ни какво има под рокличката, малката!

Възмущението я задуши. Очевидно приятелят на Еймъри беше пийнал повечко и сега се държеше просташки. Зачака Еймъри да я защити. Само че той не помръдна и тя едва сега забеляза, че приятелят му не е единственият простак в залата, не беше единственият, който чакаше тя да си свали дрехите. Всички до един ръкопляскаха и свиреха.

Лети затвори очи, когато разбра за какво са били трийсетте и пет долара. Беше пълна глупачка. Музикантите продължаваха да

изпълняват избраната мелодия, ритъмът ставаше все по-настойчив и по-зловещ.

— Покажи! — изкрещя отново мъжът до Еймъри.

Тя си пое дълбоко дъх и се запита какво би направила една истинска професионалистка. *Шоуто трябва да продължи*, казваше майка ѝ — така постъпват професионалистите. Най-голямото ѝ желание още от дете беше да пее на сцената и ето, сега се беше изправила пред хора от шоубизнеса, у които да създаде добро впечатление, стига да им дадеше онова, което искаха от нея.

Послушно пъкна палец под презрамката на роклята и я смъкна от рамото си. Цялата се тресеше, но не в ритъма на музиката — всъщност, не можеше да се насили да направи дори една стъпка, която да наподобява танц. Устните ѝ трепереха, а когато отвори очи, забеляза, че повечето мъже от публиката са станали и я наблюдават като вълци. Още от дете бе научена да прави каквото ѝ се кажеше, затова мисълта да избяга от сцената — колкото и да ѝ се искаше — и да се махне от похотливите мъжища — ѝ се стори нередна. Също така знаеше, че ако остане още миг, ще ревне пред тях. Отдръпна ръка от презрамката и избяга.

Добре, че сълзите ѝ не рукогнаха, докато беше на сцената, но щом се скри, потекоха горещи, също като солена река. Тръшна се на стола и се преви, разтреперана, задъхана. Плачеше заради начина, по който мъжете я зяпаха, плачеше за красивата илюзия, която беше изгубила. Щеше да продължи да плаче, но не остана дълго сама.

— Какво ти става? — разкрещя се Еймъри, щом се втурна при нея.

Беше порумениял, присвил злобно очи.

— Едмънд Лоръл, актьорът, се жени утре. Това е ергенското му парти, последният му шанс да види естествените форми на друга жена, преди да се обвърже завинаги. А ти съсипа всичко.

— Мислех... — изхлипа тя. — Мислех...

— Че ще ти платят трийсет и пет долара, за да *пееш* ли? — изсъска той.

Еймъри вдигна ръка и я удари през лицето. Скулата ѝ и нежната извивка под окото пламна и запулсира. Повече сълзи нямаше да има; шокът от удара на Еймъри я извади от унеса. Тя притихна и се стегна, готова за нов удар.

Той обаче беше отстъпил. Чу съскането на дъха му и не посмя да погледне към него.

— Разкарай се — нареди той с едва овладяна ярост. — Разкарай се веднага и не си въобразявай, че ще получиш и пени за жалкото си подобие на стриптийз. Никога няма да успееш в този бизнес.

Тя сведе очи, погледна настрани и грабна наметката от облегалката на стола, след което се измъкна в тихия коридор. Дори някой от служителите на хотела или пък гост да забележа как притичва през фойето, тя не видя. Почувства се нищожна, докато вървеше бързо по тъмната улица, и щеше да помисли, че е станало чудо, ако някой я забележеше.

Астрид обаче забележа Лети, просто я зърна, докато тя минаваше през фойето към тихия, елегантен бар, и се зачуди защо дребното момиче в рокля, обсипана с мъниста, плаче.

— Къде е Лук? — попита тя и се настани до майка си. В заведението струеше кафеникава светлина, имаше букети от паунови пера, поставени на стратегически места, за да осигуряват известно усамотение на клиентите. Слабите крака на Вирджиния Донъл де Груйте Марш бяха сгънати под прасковенорозовия шифон, а на сумрачната светлина изражението ѝ не личеше добре. Тя вдигна поглед от коктейла си, без да се изненада от въпроса, и огледа дъщеря си от главата до петите.

— Какво си облякла? — попита я сухо тя.

Преди да влезе в хотела, Астрид беше отворила жабката и откри черния шал, който Били си слагаше, когато сядаше зад волана, а също и кафявите ѝ мокасини за шофиране. Сега вече халатът беше завързан с шала, а раненият ѝ пръст бе скрит в мокасините. Косата ѝ беше изсъхнала, небрежно пригладена назад.

— Скъпа, стига глупости, това е последният писък на модата.

Майка ѝ се усмихна тъжно на опита ѝ за шега.

— А къде е Лук?

— Върна се в Уайт Коув — рече бавно Вирджиния. — Притесняваше се да не си изгуби работата и нямаше никакво желание да се замесва в ужасен развод.

— О! — Астрид мерна отражението си в огледалото и се изненада, че без грим прилича на момиченце. — Ще се развеждаш ли?

— Не знам. — По-възрастната жена посегна към чашата и изпи коктейла до дъно. Очите ѝ бяха премрежени, когато продължи: — Мисля обаче да остана тук известно време. Ти как дойде? Защо си промени мнението?

— Притеснявах се за теб — излъга Астрид. — Разбрах, че се държа егоистично, а сега не е моментът да те оставям сама — продължи да обяснява.

При тези думи майка ѝ пак се усмихна по вече познатия ѝ тъжен начин и посегна към ръката на дъщеря си. Сините вени под кокалчетата бяха изпъкнали.

— Много се радвам, че си тук — изрече леко мелодраматично.

— Искате ли нещо, госпожице? — попита барманът и постави салфетка пред младата жена.

— Да — отвърна бившата госпожа Донъл. — Едно за мен и едно за нея. Само че... — Тя се обърна към Астрид. — Върви да си смениш дрехите, скъпа. Взела съм стария ни апартамент и камериерката ми прибира дрехите. Избери си каквото пожелаеш. Тази вечер ще се забавляваме.

Все ми е едно какво ще правим, понечи да каже Астрид. Това обаче щеше да привлече вниманието към обгърналия я мрак. Още повече в момента желаше да се почувства красива, да накара мъжете да се обръщат след нея и да я канят да танцува. Последното ѝ желание беше да чува името *Чарли* или нещо да ѝ напомня противната сцена, която завари в леглото му, докато притискаше Грейси Нортрѝп. Затова се качи в апартамента и облече лавандулова рокля с едно рамо и разкроена пола до средата на прасеца, сложи си ярко червило и се гримира. Когато слезе, красив англичанин, вероятно два пъти по-възрастен от нея, вече си приказваше с майка ѝ, но Астрид се настани между тях, намига и флиртува, докато господинът не насочи цялото си внимание към нея. Не одобряваше начина, по който прекара вечерта, но скоро заведението започна да се върти около нея, а после не помнеше почти нищо от случилото се.

Дори в късния следобед Кордилия да бе решила, че широкополата черна шапка ще я направи по-незабележима, по залез вече бе наясно каква груба грешка е допуснала. Сенките на пътя се бяха издължили, виждаше източените им силуети, периферията скриваше лицето ѝ и привличаше вниманието към останалата част от нея. В този час шапката вече не ѝ вършеше абсолютно никаква работа. Странното беше, че кабинката на охраната беше празна, а и тя не се притесняваше, че някой може да я забележи. Всеки път, когато чуеше дори далечен шум, който можеше да е двигател на автомобил, надеждата избуяваше и всеки път, когато се окажеше, че е било напразно, усещаше още по-силно объркване и че нервите ѝ се опъват.

Известно време си повтаряше, че Том го няма на пътя, защото урежда специалната им вечер. Все още беше облечена в същата права рокля на синьо и бяло райе, с която беше на крокет партито днес сутринта, защото не искаше някой да забележи, че е положила специални усилия за вида си. Допреди половин час дори не беше решила дали да се срещне с него, или не. Дори за миг не ѝ хрумна варианта той да се е отказал от срещата им.

Щастливите ѝ мисли за предстоящото му идване я крепиха известно време, но после мина черен седан и за момент ѝ се стори, че се насочва към нея, но автомобилът зави към града. В продължение на няколко секунди бе сигурна, че е Том. Шофьорът обаче не намали, тя започна да се притеснява и я обзе мрачно чувство.

Том никога не закъсняваше; винаги той я чакаше. После се запита дали не само тя е била предупредена от семейството си да стои далече от любимия. Нямахше никаква представа що за човек е Дълут Хейл, освен че синът му не говореше много за него, а Дариъс Грей му нямахше доверие. Тревогите ѝ смениха посоката. Ами ако беше запомнила грешно и се бяха разбрали да се срещнат на кея, ако той се беше притеснил за нея и се беше опитал да влезе в къщата? Ами ако

Чарли или Дариъс го бяха спипали? Баща ѝ беше казал, че не е агресивен, но за сметка на това беше безупречен стрелец.

След като мисълта ѝ хрумна, не успя да я прогони. Започна да крачи напред-назад и най-сетне се озова пред главния вход. Вече нямаше смисъл да се крие, реши накрая. Нещо се беше объркало и трябваше да разбере какво. Тръгна към портата в очакване някой от невидимите пазачи да се появи и или да ѝ се скара, или да ѝ съобщи лошата новина. Наоколо не се мяркаше никой. Тя се обърна към боровата гора от другата страна на пътя и тихо изруга.

В този момент чу изстрелите.

Завъртя се и забеляза, че не е единствената, която бе чула. Шест или седем човека хукнаха от различни места към къщата. Тя ги наблюдаваше, обзета от страх, стиснала с ръце портата. Последваха викове, но все още никой не я беше забелязал. Представи си Том: винаги безупречно сресан и облечен, движещ се самоуверено — доказателство, че не познаваше нито чувството за неудобство, нито болката. Като се замисли, че може да е ранен — или дори по-лошо, — цялата се разтрепери. Тъкмо реши, че трябва да се върне в къщата, независимо от последствията, когато чу автомобила на пътя.

В продължение на няколко секунди надеждата отново се върна, но след това забеляза, че не е той. Автомобилът беше зелен „Пакард“ със свален кремав гюрук. Познаваше колата — беше се возила в нея. Зад волана седеше Чарли. Той спря и изключи двигателя. Двамата останаха загледани един в друг.

— Нямах представа, че си излязъл — рече тя след кратко мълчание. Макар и шокирана, че го вижда, усети страховете ѝ да намаляват.

— Трябваше да закарам една от гостенките. — Той примигна, лицето му се сгърчи подозрително, но тя така и не разбра защо. Беше късно и едва ли бяха останали гости в Догуд, но сестрата реши да не изтъква факта. — А ти какво правиш тук?

Свали си шапката и погледна към къщата.

— Чух изстрели — обясни му, сякаш това беше единственото важно.

Изражението по лицето на Чарли се промени и той се приведе напред.

— Какви изстрели?

— Не знам... — Отчаянието отново се върна. — После долетяха викове и всичко утихна.

— Къде е Дани? — попита Чарли, докато излизаше от автомобила и се оглеждаше стреснато. — Нямахте го, когато тръгнах. Не трябваше да напуска поста си дори за момент.

— Не знам... Не съм го виждала.

Голямата глава на Чарли се завъртя към къщата, сетне очите му стрелнаха Кордилия.

— Ела, помогни ми!

Тя пристъпи след него и двамата заедно отвориха тежката метална порта.

Той даде газ по алеята към къщата, преди тя да успее да затвори. Не си казаха нищо повече, но щом забеляза колко разтревожен е Чарли, Кордилия усети как шумно тупти пулсът ѝ.

— Какво е станало? Как мислиш? — попита, когато спряха на чакъла пред стъпалата към главния вход.

Брат ѝ беше силно пребледнял, стисна зъби и поклати глава. Не я погледна, изскочи от автомобила и двамата заедно хукнаха вътре. Коридорът беше празен, но чува мъжки гласове откъм остъклената тераса. Чарли се отпрати натам, а Кордилия го последва. Може би някой бе стрелял, за да уплаши Том, реши тя. Може би той все още е жив и здрав и след като обещаеше на баща си никога повече да не проговаря с Хейл, той щеше да го пусне...

На верандата се бяха събрали поне двайсет мъже, скупчени около едно от канапетата. Никой не говореше, атмосферата беше мрачна. Повечето бяха в тъмни костюми и гърбовете им образуваха стена. Чарли и Кордилия ги разблъскаха, за да разберат какво гледат.

— Чарли — обади се Елайъс Джоунс, когато го видя. Отдели се от останалите и спря младежа. — Всички вън.

Когато стената от мъже започна да се изнизва навън, Кордилия забеляза как кръвта по пода пълзи под обувките ѝ.

— Не! — Гласът беше на Кордилия, но не приличаше на човешки говор. Беше нещо като вой от страх и ярост, каквито човек чува нощем в затънтените крайчета на провинцията, когато някое животно изгуби едно от малките си.

Тогава чак разбра, че кръвта по тюркоазените и бели плочки не е на Том, а на баща ѝ.

— О, не — чу тя гласа си отново, усети как очите ѝ се затварят и мускулите на врата ѝ се напрягат.

Междувременно мъжете се бяха отдръпнали, но не бяха излезли. Чарли изблъска Джоунс.

— Къде е лекарят? — изрева той. — Защо никой не е отишъл да повика лекар?

— Той каза, че не иска — обясни Лен, готвачът. Едрият мъж беше посивял, а очите му бяха зачервени. — Щяло да бъде късно, докато пристигне, а човек знае, когато краят му приближава.

Най-сетне Чарли успя да надвие Джоунс и коленичи до баща си. Кордилия остана изненадана, когато Чарли я повика.

— Кордилия — махна с ръка той, без да се обръща към нея. — Ела тук, Кордилия.

Стената от мъже, които блокираха вратата, не откъсваха очи от нея, докато тя пристъпваше напред, за да коленичи до Чарли. Не се беше отърсила от усещането, че той я мрази, и остана изненадана, когато брат ѝ я прегърна през раменете. Разбра, че се опитва да я успокои. Отначало не можа да определи дали баща им е все още жив. Кремавата му риза беше напоена с тъмна кръв. После, когато той отвори очи, макар и замъглени, тя разбра, че ги е видял, защото успя да промълви:

— Децата ми.

Чарли стисна едната ръка на Дариъс, а тя пое другата. Кръвта му беше лепкава, топла и много скоро и техните ръце се омазаха в кръв.

— И двамата сте мои наследници — рече той. След това затвори очи и повече не ги отвори.

Двамата останаха коленичили дълго, докато светлината гаснеше, а оранжевото и червеното на залеза отстъпваха място на синьото. Никой не запали лампите, но сенките под гневно пламналите им очи се очертаха ясно. Навремето, когато беше още дете, Кордилия беше видяла как един човек попадна под трактора и после му изтече кръвта. Този път не беше същото. Усещаше, че баща им го боли, но той търпеше стоически, нямаше ги писъците, които помнеше от фермата. И двамата с Чарли останаха над него, докато не чу гласа на Джоунс:

— Отиде си.

Лицето ѝ беше мокро от сълзи.

И двете деца на Грей бяха покрити с кръв. Чарли се изправи пръв, а след него и Кордилия.

— Как... — прошепна тя.

— Не знаем. Беше само един. Никой не го е познал, но със сигурност е от хората на Хейл и е излязъл през... — Джоунс погледна хората на Грей, които, подредени, наблюдаваха внимателно какво става, после поклати глава, сякаш искаше да покаже, че вече нищо няма значение. — През тунела. Еди и Уилсън го подгониха, но той имаше преднина, оказал се бърз и когато стигнали другия край, вече се бил качил в моторница и отпрашил.

Кордилия зарови лице в сгъвката на лакътя си, докато се опитваше да избърше сълзите, без да омаже с кръв лицето си.

— Вие двамата идете да се измиете — разпореди се Джоунс. Говореше спокойно, както обикновено, въпреки че този път в гласа му се беше прокраднала тъга. — Имаме много въпроси за решаване, но ще ги оставим за по-късно.

Тя кимна и погледна Чарли. Само че желанието, с което я беше прегърнал, вече го нямаше. В очите му се беше събрал мрак, той кипеше, а и ожесточението, с което даде газ нагоре по хълма, към къщата, беше изцяло насочено към нея. В последвалото мълчание тя си спомни, че малцина знаят за тунела. Мислите ѝ препускаха, но не допускаше, че Том би направил подобно нещо и сама е станала причина за сполетялото ги нещастие. Затова подмина Чарли, влезе в коридора и тръгна по стълбите.

До първия етаж се изкачваше бавно, докато умората и шокът не изместиха мислите за Том и Чарли и как се бяха развили събитията. Оставаше единствено ужасяващият факт, че баща ѝ вече го нямаше. Замисли се за него, за вчерашния следобед на терасата, когато ѝ се стори по-възрастен от обикновено, когато ѝ повтаряше, че целта ѝ е да стане по-добра, че в най-скоро време ще бъде отличен стрелец. Едва след като се озова на първия етаж и пое към втория, чу стъпките. Сториха ѝ се застрашителни, ехтяха по дървеното стълбище в същия ритъм като нейния. Пулсът ѝ се ускори. Чарли я следваше. Усети страх и въпреки че се опита да измисли бързо какво да прави, нямаше никаква представа как да си помогне, ако гневът на брат ѝ се разразеше.

Най-сетне стигна на третия етаж и се обърна към него.

— Ти къде беше тръгнала, когато те заварих на пътя?

Тя го погледна, лицето ѝ бе унило, но така и не успя да измисли как да отговори.

— Том е бил, нали? — продължи той и я заобиколи. — Продължаваш да се виждаш с него, нали?

— Има ли значение? — попита уморено тя. — Какво значение има?

— Има — изкрещя Чарли. — Има, защото някой трябва да плати. Казала си му, нали? Казала си му за тунела.

Кордилия поклати глава и покри лицето си с ръце.

— Чарли! — провикна се Джоунс от първия етаж. Гласът му прозвуча настойчиво и напрегнато. — Чарли, слез. Трябваш ми. Ще се миеш по-късно.

Въпреки че очите ѝ бяха все още покрити, тя усети, че Чарли пристъпи към нея. Когато заговори, той изрече думите тихо, но много злобно.

— Той те е използвал. Използвал те е като някоя курва. Използвал те е, за да се добере до татко, а сега татко е мъртъв. Напълно безполезна си. — Усети горещия му дъх до ухото си. — Не, дори не си безполезна. По-зле е. Ти си виновна за всичко.

— Не съм... — изплака тя, но той вече се отдалечаваше и стъпките му силно ехтяха по полираните стъпала. А и тя вече не беше сигурна какво отрича. Не искаше казаното от брат ѝ да е истина. Беше убедена, че е напълно невъзможно.

Чарли и Джоунс говореха на първия етаж, но тя не чу нищо от разговора им и най-сетне се отправи към стаята си. Когато отвори вратата, прислужницата стана от края на леглото, където беше приседнала, скръстила ръце в скута си.

— Какво има? Какво стана? — попита Мили. Ужасените ѝ очи се стрелкаха напред и назад.

— Убиха го. — Кордилия усети, че се задушава, и покри устата си с юмрук. — Татко е... мъртъв.

— О! — ахна Мили, все още уплашена, сега вече объркана. — Не може да бъде.

Кордилия разтвори юмрук и плъзна длан по корема си. Насили се да си поеме дълбоко дъх и да се овладее, поне доколкото можеше.

— Да не си посмяла да рухнеш точно сега — предупреди тя другото момиче. Искаше да се държи мило и усети, че думите ѝ са прозвучали като заплаха. — Напълни ми ваната.

Прислужницата кимна и отиде да изпълни нареждането на господарката си. Щом водата потече в порцелановата вана, тя се върна и изтегли роклята на Кордилия през главата ѝ. Спря и погледна дрехата, сякаш се питаше как ще изчисти кръвта.

— Просто изхвърли проклетата рокля — нареди Кордилия.

После влезе в банята и затвори вратата.

Отначало ѝ се прииска да разбере къде се намира Том и какво мисли, гореше от желание да чуе обяснението му и да се остави да я успокои. Докато влизаше в горещата вода, имаше чувството, че Чарли е бил прав. Беше пълна идиотка, курва и бе използвана по най-очевидния начин. Имаше чувството, че водата прогаря кожата ѝ, но след малко свикна и почувства облекчение, че е толкова гореща, сякаш щеше да разтопи не само нея, но и всичко, което беше объркала.

Остана във ваната дълго и когато настръхна цялата, след като водата изстина, реши, че Том никога не е държал на нея. Не само че не се интересуваше от нея, но ѝ беше отнел единствения човек, който я беше приел и защитил. Разплака се и сълзите закапаха във водата. Плачеше заради проявената глупост, за човека, който беше изгубил живота си, за всичко, което знаеше за него, и за онова, което не знаеше, плачеше за безгрижния свят и привилегиите, на които се беше радвала няколко великолепни седмици, плачеше за годините, през които никой не я беше обичал, за годините, през които никой нямаше да я обича.

Най-сетне сълзите ѝ пресъхнаха, тя излезе от ваната и облече халата, който баща ѝ беше купил, за да я топли през студените нощи. Всичко пред погледа ѝ беше черно, а когато отиде до френските врати и застана на прага на балкона, забеляза, че чернотата е обгърнала цялото имение Догуд.

— Откъде взе готината рокличка?

Лети беше затворила очи, а късите кичури тъмна коса бяха полепнали към лицето ѝ, мокри от пот. Реши, че е гласът на Фей. Значи си беше вкъщи. Испита известно успокоение. Главата ѝ се маеше, кожата под окото продължаваше да щипе и пари. След малко събра кураж да отвори очи, но се оказа груба грешка.

— Ох... — изпъшка Лети. Намръщи се на ярката светлина и съзря трите си съквартирантки, скупчили се над нея. Бяха облечени в пъстрите си халати и я наблюдаваха враждебно.

След това си припомни унижението в „Сейнт Риджис“ и покри лице. По пътя на връщане се беше озовала в бар на втория етаж в сграда, която гледаше към пурпурна улица, където по-възрастен господин в костюм с безупречна кройка и грозни зъби — твърдеше, че бил Вандербилт — я почерпи с няколко питиета. По-късно откри, че в контейнера с лед в апартамента е останал достатъчно джин, за да се приспи. Все още беше облечена в новата си рокля, сега порядъчно смачкана, и не изглеждаше никак добре.

— Разбра ли, че през нощта някой е откраднал джина? — обади се Кейт.

Лети разпери пръсти пред очите си и забеляза, че брюнетката държи празна бутилка и я гледа укорително.

— Какво ти е на окото? — Полет покри устата си с ръце, все едно я заболя, щом видя приятелката си в това състояние, но когато заговори отново, гласът ѝ прозвуча враждебно. — Господин Коул побесня, че вчера не дойде на работа. Каза да не се връщаш повече, накара ме да работя в понеделниците и ми взе съботите, задето съм му изгубила времето с теб.

Лети се превъртя и зарови лице в износените кадифени възглавници на канапето. Стомахът ѝ се преобърна. Нито една от съквартирантките ѝ не помръдна и в последвалата тишина чу как Яйчо обикаля в кръгове около канапето. Припомни си как приятелите на

Еймъри я наблюдаваха, докато стоеше на сцената в „Сейнт Риджис“, и ѝ се стори, че я прерязва нож.

— Снощи изкара ли някакви пари? — попита Фей.

— Не — изхленчи Лети.

— Тогава трябва да си тръгваш — сопна се Кейт.

— Какво? — Лети се преобърна и се ококори. Обзе я леденостудена паника.

— Миличка, не разчитай на тези големи сини очи да те спасят, просто ще стане по-трудно — намеси се и Фей, макар да не говореше грубо.

Лети погледна Полет, която ѝ беше обърнала гръб, за да седне на дървен стол до печката с дърва. Известно време не обърна внимание на приятелката си. Когато най-сетне вдигна очи, посегна към изискана бледоморава официална рокля от шифон със сребристи мъниста по горната част. В другата ръка стискаше игла и конец, сякаш се канеше да я оправя.

— Яйчо ли направи тази поразия? — попита бавно тя и вдигна скъсаната пола. Кошницата до крака ѝ беше пълна с разкъсани рокли.

Щом чу името си, Яйчо дотича отново, също като буреносен облак, и замаха доволно опашка в краката на Лети.

— Боже... — въздъхна Лети. — Боже. О, Яйчо!

Яйчо се хвърли в краката на Лети и погледна виновно с бадемовите си очи.

— Ще ти купя нова, обещавам! — разплака се Лети.

— Откъде ще вземеш пари? — Фей подпря ръка на ханша си и се ококори срещу нея.

— Ако Еймъри Глен ми беше платил трийсетте и пет долара... — започна Лети, но млъкна, защото се сети за какво трябваше да получи парите.

— Еймъри Глен ти е казал, че ще ти плати колко? И си решила, че е само за да *пееш*? — изсмя се Фей. — И си му повярвала? — зацъка тя.

— Извинявай, Лети — намеси се Полет. — Трябва да си вървиш. Кучето е съсипало някои от най-хубавите ми дрехи, а Клара има нужда от легло, затова ѝ казах, че може да се нанесе на твоето място.

— Клара Хей ли?

Трите съквартирантки закимаха. Лети имаше чувството, че земята се продънва под краката ѝ.

— Но аз ще ви платя... Ще ви дам всичките пари, които съм спестила досега, като аванс за наема! — молеше се тя. Стисна нашийника на Яйчо, за да успокои кучето. Когато усети напрежението у господарката си, то заскимтя, въпреки това продължи да маха с опашка. — Моля ви, не ме гонете. Ще си намеря работа. Яйчо ще се държи прилично, нали, миличко? Нали?

— Колко пари имаш? — попита Полет.

Лети затвори очи. След като си купи роклята, ѝ бяха останали...

— Пет долара? — отвърна, все едно задаваше въпрос.

Щом призна с каква мизерна сума разполага, осъзна, че е прекалено късно за нея. Не заслужаваше да остане.

— Запази си парите, сладурче — сръза я Фей, — и си купи с тях билет за Канзас.

— Извинявай — обади се след нея Полет. — Клара има работа, докато ти нямаш. Повече не мога да те дундуркам.

Последвана от кучето, което знаеше да създава единствено проблеми, Лети се върна в стаята си и се опита да не се разплаква, докато събираше багажа си в старата торба, която носеше чак от Охайо. Дрехите, които си беше донесла от Охайо, ѝ се сториха още помизерни отпреди. Имаше чувството, че роклите, които Полет ѝ позволяваше да носи, са правени специално за нея, но бе просто илюзия, на която се беше предала за кратко. Вече започваше да разбира, че приятелството е нещо наистина преходно.

Сети се за Кордилия, но мисълта за старата приятелка я натъжи още повече и стисна зъби. Постара се да постъпи като нея — разкопча яката на старата си черна рокля, приглади правата си черна коса над челото и си сложи червило. Наведе се, погледна Яйчо в очите и зашепна:

— Ще се справим — успокояваше го, въпреки че гласът ѝ трепереше.

Върна се в хола с високо вдигната глава. Не приличаше на дама, тъй като беше метнала торбата на рамо, но усети, че макар Яйчо да създава неприятности, я караше да се чувства елегантна.

— Е, ще се видим, когато се видим. — Лети им помаха и тръгна към вратата с всичкото достойнство и гордост, които успя да събере.

Фей затвори списанието, което четеше, и по лицето ѝ се изписа сантиментална загриженост.

— Да не вземеш да се влюбиш в Еймъри Глен — подхвърли тя, без да стане от канапето.

Лети не ѝ отговори, излезе от апартамента смело и пристъпи на тротоара. Денят беше ясен, приятен и усети колко топло ще стане, когато слънцето е високо в небето. В момента осъзна колко е безнадеждно положението ѝ. Клоните на дърветата бяха нацъфтели в розово, навсякъде беше пълно с хора и никой не се интересуваше от грубото отношение, с което се бяха отнесли снощи към нея. Всеки беше тръгнал по работа и сякаш момичето с черна коса като нахлупена каска не съществуваеше.

— Чакай!

Обърна се и видя Полет да изкачва стъпалата към тротоара, немощно усмихната.

— Заповядай — рече тя. Подаваше ѝ черната рокля, която облече вечерта, когато Еймъри Глен я заведе в „Грото“. Сгъна я бързо на спретната купчинка. — Вземи я. На мен и без това не ми стои много добре. На теб беше съвършена. И това е за теб — продължи Полет и подаде на Лети банкнота от десет долара. Сви рамене, сякаш за да се извини. — Нямам други.

Яйчо седна до нея и погледна любопитно по-високото момиче.

— Не мога. — Лети стисна устни и поклати глава. — И без това ти струвах прекалено много.

— Няма значение — отвърна Полет и вдигна ръце. — А някой ден може да ми платиш с лихвите.

— Благодаря. — Лети натъпка роклята в торбата и внимателно прибра банкнотата в джоба си.

Полет се наведе и целуна Лети по бузата.

— Стегни се, сладурче — въздъхна тя, след което се обърна и влезе в апартамента.

— Кажй, Яйчо, накъде? — Главоболието ѝ отслабваше, дърветата бяха обсипани с розови цветове, Полет се държа внимателно, макар да не заслужаваше подобно мило отношение. Лети коленичи и погали изящната глава на кучето. — Радвам се, че си до мен — призна и потръпна, припомнила си как Яйчо избегна смъртта

на косъм благодарение на петте долара, които получи онзи отвратителен човек.

Грейди — напълно беше забравила за Грейди. Прииска ѝ се да е в автомобила на Грейди, да отидат на някое от любимите му места, където сигурно сервираха какао. Стана и тръгна бързо по улицата. Беше ѝ казал къде живее, докато минаваха оттам, и макар тя да не обърна особено внимание, смътно си припомни, че спомена за „тавана на «Бедфорд»“.

Когато зави по „Бедфорд“, почти затича, а Яйчо подскочаше до нея. Как можа да не оцени джентълменското му отношение? Сигурно щеше да ѝ помогне с радост.

Вървеше по улицата, извърна глава и погледна към прозорчетата, които се виждаха през раззеленените клони, затова чу гласа на Грейди, преди да го види.

— Ето те и теб, красавице! — провикна се той. — Да знаеш колко ми липсваше.

Лети застина на място, огледа се, за да го види, а по устните ѝ разцъфтя усмивка. Не го зърна веднага, но най-сетне го съзря как се привежда към вратата на красив кремав автомобил. Поклони се галантно, типично в негов стил. Виждаха се тирантите, които придържаха раирания му панталон. Ръкавите на ризата с яка бяха навити до лактите. Тя направи още няколко крачки, вдигнала ръка за поздрав, готова да го повика.

В момента обаче забеляза, че той не говори на нея. Не ѝ отвори вратата в очакване тя да се приближи. Жената, която се показва, беше в пъстра копринена рокля и кожени обувки с високи токове. Устните ѝ бяха в наситенорозово, на раменете бе наметнала лилав шал, сякаш отиваше на опера. Червената ѝ чуплива коса блестеше, също като на Полет, само че дамата на Грейди беше много по-изискана.

Лети отпусна рамене и сърцето ѝ се сви. Остана да наблюдава как Грейди стиска раменете на жената и се навежда, за да я целуне по бузите, до перлите и диамантите, които висяха от ушите ѝ. Държеше се толкова светски, че тя се зачуди защо бе по момчешки нервен, когато разговаряха в клуба. Нямаше значение. Беше се проявила като пълна глупачка, след като си беше помислила, че ще ѝ помогне. Радваше се, че не я е видял, толкова жалка, нарамила торбата с багаж.

Преди да успее да се измъкне незабелязано, Яйчо го позна и изляя радостно.

Лети никога нямаше да разбере дали Грейди я е видял, преди да се обърне. Изненадата и срамът, които я задушиха, завладяха мислите ѝ, докато се отдалечаваше по приятната улица и усещаше как последните искрици надежда угасват.

Светлината на шестнайсетия етаж на „Сейнт Риджис“ беше чудесна и Астрид се възползва от нея, за да огледа светлосините тапети. Мислите ѝ бяха разпилени. Замисли се над сравнително семплото си име от две срички в сравнение с по-префърцуненото име на майка ѝ. Може би, когато станеше на възрастта на майка си, щеше също да е навързала няколко фамилии — не звучеше никак романтично, но пък беше неизбежно, поне така ѝ се струваше тази сутрин.

Майка ѝ беше седнала настрани от нея, на двойното легло до леглото на Астрид, тъмната ѝ коса беше увита в хавлиена кърпа, отпуснала рамене на таблата, тапицирана в златист брокат. Между тях беше поставена количката на рум сървис, отрупана със закуски. Астрид се опитваше да изяде рохко яйце от чашката, но скоро изгуби интерес.

— Каква скучна закуска — заяви и погледна недоволно недоядения жълтък.

— Изяж го — настоя майка ѝ, без да вдига поглед от светската рубрика, която четеше. Вирджиния Донъл де Груйте Марш си имаше изисквания и всеки път, когато се настаняваше в хотел, настояваше вестниците да ѝ се доставят отворени на светската страница, прегънати така, че да не ѝ се налага да чете истинските новини, преди нежните ѝ ретини да са подготвени. — Един Господ знае кога ще успеем да си купим нещо друго — добави мрачно тя.

— Мисля да отидем до египетския отдел в „Метрополитън“ — рече Астрид, отметна завивките и стъпи боса на мекия килим. Беше облякла нещо, което приличаше на червена пижама, с името на „Сейнт Риджис“ на джоба на горнището, но ако човек се вгледаше, щеше да забележи, че е униформа на пиколо. Макар да се опитваше поне от пет секунди да си спомни как и кога я е облякла, така и не успя. — След това можем да похапнем сандвичи с кресон в „Плаза“.

Майка ѝ я погледна с досада и Астрид спусна маската за очи, с която беше спала, досега вдигната високо на челото ѝ, за да не пада косата ѝ в очите. Нямаше никакво желание да вижда повече по-възрастната жена. Сложи ръце на кръста, издаде единия си крак напред и се поклони, също както Чарли Чаплин. Майка ѝ не отговори, Астрид въздъхна и се обърна към прозореца, дръпна маската и я пусна на пода.

— Вдигни я — настоя майка ѝ.

— Няма — заинати се Астрид. И двете знаеха, че някой от служителите на хотела ще я вдигне.

Астрид стисна устни и погледна към Петдесет и пета улица. Представи си, че ако скочи, червената тента над входа ще я спаси от фаталния удар и щеше да отскочи към стаята, където майка ѝ щеше да е уплашена до смърт и щеше да започне да се държи като дама, както бе възпитана.

— Не ми създавай главоболия, миличка — настоя майка ѝ и отпи шумно глътка кафе. — И без това главата ми пулсира.

— Кой беше англичанинът? — Астрид смени темата, малко нелюбезно, тъй като знаеше, че старата ще я заболи, след като цялото внимание снощи бе насочено към дъщеря ѝ.

— Спенсър Гридли — отвърна остро майка ѝ. — Очевидно е просто едно нищожество, тъй като на светските страници не се споменава за пристигането му в Америка, още по-малко в хотела.

— Да не би да са споменали за *нашето* пристигане? — попита невинно Астрид. — За хотела питам.

Този път майка ѝ не отговори, вестниците прошумоляха и Астрид, която не беше сигурна защо започна тази нелепа игра, реши да отиде в „Метрополитън“ сама. Майка ѝ нямаше да възрази, защото входът беше без пари. Прекоси стаята и беше на прага на съседната, когато майка ѝ възкликна с напълно променен глас.

— Мили боже!

— Сега пък какво има? — подхвърли иронично Астрид и се обърна към майка си. — Да не би Спенсър Гридли да е лорд, който ни видя във вихъра на най-ужасното ни поведение?

Майка ѝ не отговори. Беше проснала вестника върху завивката и Астрид прочете заглавието. **КОНТРАБАНДИСТЪТ ГРЕЙ УБИТ В ДОМА СИ** Отдолу заглавието с по-малък шрифт гласеше: *Съседката*

им в Уайт Коув, госпожа Дълут Хейл, твърди, че нямала намерение да отлага градинското си соаре.

Астрид проточи врат и изви глава.

— Е? — попита задъхано майка ѝ. — Няма ли да кажеш нещо? Та това е ужасно!

— Той прекаляваше с пиенето — отвърна остро Астрид.

— Мога да кажа същото и за теб... — отвърна майка ѝ, приближи вестника и зачете подробностите. — Казват, че погребението е днес. Трябва да отидеш веднага, миличка.

— В никакъв случай. — Астрид сведе глава и се постара да не показва колко много се интересува от материала, който майка ѝ поглъщаше.

— Права си — съгласи се майка ѝ и протегна показалец, но не вдигна поглед от вестника. — Трябва да си купиш нова черна рокля. Отиваме в „Бендъл“, а покупките ще минат на сметката на стария Харисън. Едва ли се е сетил да ми закрие сметката. Между другото — продължи тя и се оживи, — трябва да ти купим нов гардероб, за да не се налага да се връщаш в Марш Хол. Нищо екстравагантно — две рокли за през деня, две официални, елегантно сако, жилетка, два чифта обувки с висок ток, два чифта ниски пантофки, чорапи, бельо и шапки — поне три. След това се качваш на влака и отиваш в Уайт Коув, при Чарли и...

— Няма!

— Астрид, стига глупости! — Тя удари кувертюрата, за да привлече вниманието на дъщеря си. — Да не би да си въобразяваш, че подобни възможности изникват всеки месец, млада госпожице? Като майка съм длъжна да ти кажа, че няма да стане. Той ще наследи огромно богатство, а мъжът никога не забравя жената, която е била до него, когато е имал трудности.

— Вече не го харесвам — заяви надменно Астрид.

Майка ѝ прочисти гърлото си и сгъването на вестника ѝ отне неестествено дълго време. Най-накрая го остави и състрадателно погледна дъщеря си.

— Коя е тя?

— Какво?

— Кое е момичето? — Третата госпожа Марш въздъхна търпеливо и отметна завивката, обърна се и седна на ръба на леглото.

— Хвана ли ги, или беше просто интуиция?

Астрид наведе глава. Русата коса покри лицето ѝ.

— Грейси Нортръп.

Майка ѝ изпъшка.

— Грейси Нортръп ли? Дядо ѝ беше фермер. Отглеждаше фъстъци.

— Знам — изплака Астрид и скри лице в ръцете си. — Аз нямах представа, но какво значение има? Просто той беше... Беше върху нея.

— Боже. Недей, недей — загука майка ѝ, стисна Астрид за ръката и я привлече да седне до нея на леглото. — Той е гнусен тип, миличка, но всички са такива. Не се тревожи — ще свикнеш и ще претръпнеш. Така. Поплачи си, ще се почувстваш по-добре, но не си трий очите, за да не се зачервят и да не ти се появят бръчки. — Майката въздъхна и среса косата на дъщеря си с пръсти. — Поплачи си малко, след това отиваме в „Бендъл“, нали? Докато сме в града, ще ти купим необходимото и ако искаш — само ако искаш, — ще изберем елегантна черна рокля за утре, ако все пак решиш да отидеш...

— *Не искам* — изплака Астрид върху обгърнатото в сатен рамо на майка си.

— Никой не те кара! Виж, миличка, ще се почувстваш много по-добре, ако облечеш нещо женствено, ново...

Астрид продължи да хлипа, докато най-сетне остана без сили.

— Добре — съгласи се все пак тя и избърса сълзите от поруменелите си бузи. — Добре, да вървим в „Бендъл“.

— Браво на момичето — отвърна майка ѝ и плесна с ръце.

Облякоха се, пресякоха Пето Авеню и ги отведоха в самостоятелна стая, където в продължение на няколко часа избираха дрехите, които Вирджиния Донъл де Груите Марш беше предложила по-рано: две ежедневни рокли, две официални, късо сако, дълга жилетка, два чифта обувки на висок ток, два чифта ниски пантофки, различни видове бельо, мека шапка, шапка за слънце и барета. Купиха и черна рокля от кретон с плисирана пола и широка лодка деколте и я комбинираха с широкопола черна шапка с кадифена панделка и няколко лъскави черни пера. Господжата се оказа права: сметката на Марш не беше закрыта. После двете отидоха да обядват в „Колъни“ и сметката за бутилката бяло вино и двете агнешки пържоли също щеше да бъде платена от Харисън.

Когато излязоха на улицата, Астрид се чувстваше леко замаяна, но определено по-свежа, отколкото сутринта. Следобедното небе бе започнало да избледнява и тя забеляза, че следобедните издания вече са излезли от печат. На един от вестниците имаше огромна снимка на Дариъс, очевидно отпреди няколко години — беше застанал на терасата на Догуд в бял летен костюм, пъхнал ръце в джобовете, присвил очи на слънцето, усмихнат на една страна. Отдолу бе поместена по-малка снимка на Чарли в зеления му автомобил, а също и на Кордилия, сериозна, тъкмо на слизане от лимузина пред „Плаза“, гледаше право в обектива на фотографа. Астрид се почувства нещастна, щом видя снимката на момичето, което приемаше като най-добрата си приятелка.

— Какво ще кажеш да вземем такси? — предложи майка ѝ и вдигна ръка, без да дочака отговор.

— Добре — съгласи се Астрид, въпреки че бяха само на няколко пресечки от хотела и знаеше, че разходката ще ѝ се отрази добре.

Едва помнеше собствения си баща — той все още е бил в „Уест Пойнт“, когато с майка ѝ са се оженили, а по време на Първата световна война изчезнал във Франция, така и не научи подробности.

Загинал е в един ров — безцеремонно бе заявила майка ѝ преди няколко години, по време на парти, когато малката Астрид се бе събудила, след като го бе сънувала. От снимките знаеше, че е красив, рус като нея, но това бе всичко. Предполагаше, че при приятелката ѝ е различно — Кордилия цял живот бе мечтала да се запознае с баща си, а скоро след като мечтата ѝ се сбъдна, той ѝ беше отнет.

Сигурно нещастното момиче се чувстваше съвсем само, без семейство, както Астрид се чувстваше открай време, и в този момент се намрази, задето се държеше като капризна неблагоприятница.

— Астрид! — провикна се майка ѝ прекалено високо, докато се качваше в таксито.

— Реших да отида на погребението — заяви момичето, докато се качваше след майка си.

— Чудесно, миличка. — Майка ѝ присви очи към нея, както правеше винаги, когато Астрид беше още малка и скачаше умело с понито си в кънтри клуб „Уайт Коув“, докато Наркиса и Кора Фипс я наблюдаваха. — Напомни ми, когато се върнем, да позвъня в цветарницата и да поръчам да изпратят голям венец!

Всички вестникари на гара „Пенсилвания“ гръмогласно оповестяваха новината за Дариъс Грей, но Лети цяла нощ беше скитала по улиците и се чувстваше толкова замаяна, та дори не се замисли.

След като видя Грейди на улицата, продължи да обикаля из Манхатън и пристигна тук на зазоряване. Сякаш някой ѝ изпращаше знак. Вече не можеше да мисли ясно и макар да знаеше, че трябва да пести парите, с които разполагаше, докато измисли какво да прави, единственото ѝ желание беше да поседи на добре осветено място и да хапне нещо. Погледна зад себе си и забеляза отражението си в колона с огледала. Старият черен пуловер, който обличаше в зимни утрини в Юниън, я правеше да изглежда още по-малка, а полата на старата ѝ рокля надничаше отдолу и ѝ придаваше вид на ученичка с подпухнали очи, едното насинено, и уплашено стиснати устни.

Чашата чай, която си беше поръчала, вече бе изстинала, тя се сецаше за безброй причини, поради които да се самосъжालява, без да добавя вкуса на студения чай. Яйчо също бе унил. Дори опашката на кучето беше прибрана, а главата му лежеше в скута на Лети.

— Последно повикване за Монреал! — съобщиха по високоговорителите и за момент ѝ хрумна, че мястото може да се окаже подходящо за тях.

Покрай нея бързаха мъже и жени, тръгнали към домовете си, най-вероятно в предградията, или пък се връщаха от почивка на прекрасни места. Стъпките им отекваха забързани и на Лети ѝ беше ясно, че всеки е тръгнал към важно за него място. Известно време наблюдава хората и се натъжи още повече, затова отпусна глава на масата. На гарата беше задушно, горещо, но мраморният плот на масата охлади бузата ѝ.

— Влакът за Чикаго пристига на седми коловоз! — обявиха по високоговорителите. Лети беше затворила очи. — Спирките на запад са в Пенсилвания, Охайо, Илинойс...

Охайо. Запита се дали липсва на роднините си и дали е достатъчно добра актриса, за да успее да представи времето, прекарано в Ню Йорк, като великолепно приключение, когато се върнеше.

— Всички пътници за Пенсилвания, Охайо, Илинойс да се качат от седми колотовоз...

Мъжът на съседната маса стана, столът му изскърца по каменния под и той излезе забързано от кафенето. Тя остана отпуснала глава, лицето ѝ беше покрито от тъмната коса. Най-сетне се усмихна. Все пак положението не беше чак толкова лошо. Беше преживяла истинско приключение. В момента може и да се чувстваше безкрайно уморена и нещастна, но беше видяла големия град.

* * *

Изискано облечена блондинка с нова черна шапка премина с бърза крачка покрай кафенето. Беше вдигнала поглед към таблото за заминаващи и търсеше „Уайт Коув“. Щом видя на кой колотовоз трябва да отиде, забърза, за да се качи навреме.

— Доколкото разбрах, ставало въпрос за провалена любовна връзка — чу Астрид коментара на жена на средна възраст, докато се настаняваше. Влакът изпъшка и се насочи на изток от града.

— Не може да бъде! — възкликна приятелката ѝ. — Наистина ли? Значи си е имал приятелка. Как се казва? Не беше ли нещо с „о“?

— А, танцьорката ли? Мона Алегзандър — отвърна първата. — Не, не, не — това е стара работа, минало...

— Стига глупости — намеси се мъж от другата страна на пътеката, седнал в посока, обратна на движението. Беше млад, нахлупил гълъбовосива шапка. Не носеше халка. — Било е най-обикновен бизнес. От мен да знаете, че Дълут Хейл е поръчал убийството. Мъже като Дариъс Грей не държат чак толкова на любовта, та да си дадат живота за нея. Това са разни сантиментални клюки, които вие, дамите, попивате от списанията.

— Боже, какви маниери! — възмути се първата дама и продължи на висок глас да обяснява личната си теория за кончината на Дариъс Грей.

— Ами появата на дъщерята на Грей, няма и две седмици преди убийството — за мен това не е никакво съвпадение — измърмори мъжът, макар да не говореше на тях.

Астрид се усмихна на една страна. Помнеше как преди време се появяваха агенти на Бюрото за сухия режим, чиито актьорски способности и смелост ги превръщаха в герои за обществото. Сега обаче повечето сърца бяха отдадени на техните по-богати и по-добре облечени противници. Тя предполагаше, че обикновените граждани знаят много за предаността и свадите между местните гангстери, следят примирията, които те сключваха, за проявите на насилие като отвличания и убийства, и имат чувството, че пред тях са звезди от водевила или бейзбола. Целият град жужеше от предположения кой и защо е ликвидирал небезизвестния Грей — хората се питаха кой бе виновникът, кой щеше да заеме мястото му, дали бандата му и многобройните му политически контакти ще се запазят в ръцете на хората му, или ще бъдат разпределени между съперниците му. Вероятно клюкарите бяха по-добре запознати от Астрид, макар тя да прекарваше много време в Догуд. Нито един от тях обаче не познаваше Кордилия като нея.

За пръв път Астрид се взеше във влак към предградията. Веднага забеляза колко е неподдържан, но пък на нея ѝ беше приятно, че е заобиколена от хора и чува гласовете им, които неусетно се сляха. Допадаха ѝ имената на местата, през които минаваха, и прилепи буза към прозореца, заслушана в гласа на кондукторите, които обявяваха, че са в Хънтърс Пойнт, Удсайд, Кърона... Жената, която настояваше, че причината за смъртта на контрабандиста е любовна история, слезе на Флъшинг, а приятелката ѝ на следващата спирка. Когато кондукторът съобщи за Уайт Коув, Астрид остана изненадана. Озова се на перона и разбра, че мястото, на което е попаднала, по нищо не прилича на онзи Уайт Коув, който познаваше.

Притисна широкополата шапка с ръка и се изви назад, за да се увери, че ръбовете на чорапите ѝ са прави. Преди да започне да се притеснява, че ще се наложи да върви пеша до имението, пред нея спря такси.

— Накъде, госпожице? — попита шофьорът, когато тя се настани на задната седалка.

— Към Догуд, ако обичате — отвърна и погледна късите до китките ръкавици, за да не срещне неизбежния любопитен поглед. След малко той включи мотора и потеглиха по сенчестите провинциални пътища.

Приблжиха имението на Грей и тя забеляза огромни черни панделки по високата ограда от ковано желязо. Дани беше в кабинката на охраната, с подпухнало лице, и тя веднага разбра, че цяла нощ е пил, а сега беше в ужасно състояние. На едното му рамо висеше автомат и той не се усмихна, когато забеляза, че тя приближава.

— Не се допускат автомобили — предупреди той шофьора, затова Астрид плати на човека, благодари му и слезе.

— Пропусна службата — заяви студено Дани, след като автомобилът даде на заден, обърна и пое в посоката, от която беше пристигнал.

— Боже. — Астрид прехапа устни. Знаеше, че ще закъснее, човек би казал, че го беше предвидила, защото продължи да се гласи, макар да знаеше, че ще изпусне влака в 11,31 от гара „Пен“. Много искаше да дойде навреме, за да бъде до Чарли. Беше се надявала да стисне ръката на Кордилия, преди да спуснат ковчега на баща ѝ в земята. — Къде се проведе?

— В балната зала. След погребението ще има прием — гробът е до овощната градина. — Той замълча и посочи. — Да знаете, че ми навлякохте страхотни неприятности, госпожице — добави той с разтреперан глас. След тези думи насочи очи към хълма, за да не я поглежда.

— Извинявай, Дани — отвърна тихо тя. — По-късно ще ти се реванширам.

Приглади роклята си и тръгна по хълма. Прекоси моравата и когато стигна от южната страна на къщата, забеляза, че по стълбите излиза процесия. Чарли бе сред мъжете, които носеха белия ковчег. Зад тях вървеше Кордилия, съвсем сама, последвана от Елайъс Джоунс и тълпа хора, до един облечени в черно, някои клиенти, други колеги. Астрид се изравни с тях, преди да поемат по алеята с брястовете. Кордилия продължи да върви вирнала брадичка, впила поглед в ковчега, не каза и дума, когато приятелката ѝ я стисна за ръката. Всеки страничен наблюдател би казал, че изглежда забележително спокойна,

но когато момичетата се изравниха, Кордилия се облегна тежко на приятелката си и Астрид усети колко е нестабилна.

Не си казаха и дума до края на церемонията. Астрид мълчаливо наблюдаваше как Кордилия и Чарли хвърлят пръст върху гроба на баща си. Слънцето блестеше ослепително — сега вече всеки ден беше по-топъл от предишния и ризите на четиримата, които носеха ковчега, бяха мокри от пот под мишниците. Чарли на няколко пъти се опита да срещне погледа на Астрид, но тя гледаше право в ковчега и когато група опечалени поеха обратно към къщата, тя прегърна Кордилия през кръста.

— Моите съболезнования — промълви и прибра няколко кичура зад ухото ѝ, когато се върнаха в балната зала, където имаше освежителни напитки и хората отново започваха да разговарят.

Покрай стените бяха подредени венци и букети, много изпратени от най-изисканите хотели в града и най-старите семейства. Най-големият беше от господин и госпожа Харисън Марш II.

Кордилия я погледна. Очите ѝ бяха избледнели от сълзите, напуканите устни потръпваха в ъгълчетата, сякаш се опитваше да се усмихне, но все не успяваше.

— О, Астрид, нямаш представа колко ужасно...

— Знам, мила — въздъхна Астрид и нацупи розовите си устни.
— Знам, знам.

Френските прозорци на балната зала бяха отворени, за да могат опечалените да видят каква прелест бяха осигурили парите от незаконна търговия с алкохол. Жени в елегантни черни рокли се оглеждаха, за да разберат кой присъства, мъжете разговаряха тихо, но по-разпалено, отколкото бе прилично за погребение. Някои, забеляза Астрид, не изглеждаха особено опечалени, бяха дошли от любопитство на местното събитие и ѝ стана мъчно за Чарли, който приемаше съболезнования в другия край на залата. Тя остана с Кордилия до рояла и когато някой се осмелеше да приближи до двете момичета, Астрид го стрелваше с отровен поглед.

— Трябва да полегна — призна след малко Кордилия. — Би ли ме изпратила до стаята ми?

— Да — отвърна веднага Астрид.

Докато пресичаха балната зала, тя вдигна поглед към гостите и мястото, където бе застанал Чарли, заобиколен от мъже в черни

костюми. Очите му бяха тъжни, уморени и я последваха, когато мина през двойните врати, сви вежди и разтвори устни, сякаш искаше да я извика. Тя обаче бързо извърна поглед и остави Кордилия да се облегне на нея, докато се качваха по стълбите.

— Да ти донеса ли нещо? — попита Астрид на прага на стаята.

— Не, нищо. Просто съм много уморена. — Кордилия тръгна бавно към леглото, извади фибите от косата си и се отпусна на възглавниците. — Върви при Чарли — рече след малко, без да отваря очи.

Астрид излезе заднишком, все едно се канеше да направи точно това, въпреки че обмисляше как да се измъкне, за да не се сблъска с брата на Кордилия. Затвори тихо, въздъхна и се обърна. В коридора бе застанал Чарли, широко разкрачен, леко прегърбен. Очакваше я. Отначало и двамата мълчаха, докато тя не вдигна брадичка и не се отправи към стълбището, сякаш не го беше видяла.

Когато бе до него, той стисна ръката ѝ и тя се опита да го отблъсне, макар и не особено настойчиво.

— Астрид... — започна той с тих, унил глас.

— Моите съболезнования — рече възпитано и официално тя, обърната с профил към него. — Тъй като в момента не изпитвам никаква жал към теб, най-добре да не говоря.

— Астрид, не ми създавай проблеми — помоли я той, отпусна се на колене, прегърна я през краката и притисна лице към корема ѝ. — Нека да не е точно сега.

Тя сведе очи към зализаната му коса, притисната като на непослушно дете към нея. Сигурно помадата му вече бе съсипала новата ѝ рокля. Той обаче беше безпомощен и безобиден и колкото и да се стараше, Астрид не успя да изпита отвращението, което я задушаваше допреди малко.

— О, Чарли — въздъхна тъжно, безнадеждно, замислена над сполетялата го трагедия и начина, по който я беше предал, над жалката сцена с момичето в стаята в края на коридора. — Хайде, стани — настоя и му помогна да се изправи.

Без да кажат и дума, двамата тръгнаха към стаята му. За момент тя усети как ѝ призлява отново, също както последния път, когато бе стояла на същото това място, докато сега оправеното метално легло ѝ се стори напълно безобидно, защото в него не се гърчеше непознато

момиче. Сякаш друга не бе влизала тук. Тя пристъпи към него и се отпусна по гръб. Той за малко остана на вратата, едрото му тяло бе очертано от следобедната светлина, която нахлуваше през прозорците на фасадата. С няколко дълги крачки той пресече стаята, отпусна се тежко до нея и се разплака. Зарови глава на гърдите ѝ, прегърна я през кръста и тя усети как целият трепери и сълзите му попиват в роклята.

— Никога повече не ме изоставяй — рече той, когато сълзите спряха. — Обещай ми никога повече да не ме изоставяш.

— Чарли! — възкликна тя. — Последния път, когато те видях...

— Не съм искал. Не означаваше нищо. Беше тъпо от моя страна, никога повече няма да направя подобно нещо — отвърна бързо той. — Извинявай... Не виждаш ли колко много съжалявам — почти се развика той. — Не ми ли вярваш?

Астрид извърна очи към прозореца, който очертаваше зелен и син отрязък от пейзажа. Не знаеше дали да му вярва, или не — въпросът ѝ се стори наистина много интересен, а мислите ѝ се върнаха към предишната нощ, когато с майка ѝ танцуваха с двама моряци на покрива на „Сейнт Риджис“, а след това слязоха с асансьора с викове, за да спрат такси на момчетата. Вече не помнеше кой беше измислил тази работа и колко дълго беше продължило всичко, макар да имаше бегъл спомен, че по-късно стоеше на кея, в бледорозова вечерна рокля, и махаше на човек, който се намираще на палубата на огромен кораб.

— Астрид?

Чарли я наблюдаваше умолително. Надигна се и пое лицето ѝ в ръце, притисна устни в нейните. Отначало тя не искаше, но нещо у нея потрепна и тя усети сладостта на целувките му.

— Чарли — отблъсна го, — нали не мислиш, че тя е по-красива от мен. Кажй?

— Грейси ли? — За пръв път този ден Чарли се опита да се засмее, макар и грубиянски. — Тя е най-обикновена досадница, а ти си най-красивото момиче, което познавам!

Очите на Астрид плувнаха в сълзи, но се постара да не покаже, че последните останки от гнева ѝ се стопяват.

— Закълни се — нареди му.

Последва мълчание, по време на което Чарли остана напълно неподвижен, примигна към нея и едрата му длан се отпусна на бедрото ѝ. След това се изправи, надвеси се над нея, както беше по риза —

изглежда, беше оставил сакото си в балната зала, — стори ѝ се много широкоплещест и сериозен, невероятно красив, въпреки че бе сполетян от огромно нещастие.

После се отпусна на едно коляно и стисна малката ѝ ръка в ръкавица.

— Астрид Донъл, ще се омъжиш ли за мен?

Долната ѝ устна увисна, черните ѝ мигли затрепкаха и издадоха объркването ѝ.

— Да се *омъжа* за теб ли?

— Да. Не съм ти купил пръстен, но ще ти взема най-големия, какъвто пожелаеш. Само не си тръгвай. Искам да си моя. Завинаги. Моля те. — Наведе се и отпусна глава на ръката ѝ. — Само кажи да.

Тя прокара пръсти по дебелия му врат. В този момент осъзна, че не може да продължава да живее в хотели или да обикаля Европа, където разведените, свикнали на висок стандарт, преживяваха поевтино. Знаеше, че трябва да го поизмъчва, да го остави да се поизпоти, да го накаже поне малко за всичко, което беше сторил. Само че вече си представяше огромния пръстен, който щеше да ѝ подари, и по устните ѝ се разля доволна усмивка. Нямаше смисъл да усуква. Той наистина я обичаше, макар действията му да говореха друго.

— Да — отвърна тя.

— Да?

Той стана, пое я на ръце и я притисна близо до гърдите си, завъртя я. Астрид беше на седемнайсет, той на двайсет и тя щеше да прекара останалата част от живота си с него.

Може би в далечна част от сърцето ѝ все още се спотайваше мрак. Никога досега не се беше чувствала в такава безопасност, както в едрите му ръце. Денят беше тъжен, въздухът — топъл и приятен, но тя се чувстваше вълшебно. Ако искаше, можеше да продължи да му създава неприятности, но не желаше. Беше облекчена, че ще може да остане тук, в къщата, че вече принадлежи на Чарли и няма да ѝ се налага да се тревожи за каквото и да било.

— Вината не е твоя, Дани — рече Кордилия от предната седалка на автомобила „Мармън“, който той, незнайно как и откъде, ѝ беше намерил. Гласът ѝ звучеше убедително овладян, въпреки че сърцето ѝ пърхаше също като пеперуда, затворена в буркан. Дани беше застанал до кабинката на охраната, нахлупил шапка над лицето си, все едно искаше да се скрие от света. Вместо да отговори, той извърна поглед към хълма и покрива на Догуд, където бдението все още продължаваше въпреки падналия кадифен мрак.

— В какво ме забърквате? — измърмори той.

Тя не обърна никакво внимание на въпроса.

— Каквото и да става, не им казвай, че си ме виждал. Разбрахме ли се?

Той кимна.

— Пазете се, госпожице Грей.

Кордилия се отдалечи по пътя, изключи фаровете и увеличи скоростта. Беше се научила да шофира още на дванайсет — чичо ѝ не беше особено радостен, — но никога не беше сядала зад волана в подобни дрехи. Дългата ѝ коса беше зализана назад и прибрана на стегнат кок, копринената ѝ рокля беше в цвят шампанско, с кройката, предпочитана от жените, които често посещаваха нощните клубове — дълго боди, което подчертаваше извивките на тялото, с тънки презрамки и набрана пола, която покриваше бедрата така, че никой нямаше да забележи фласката, може би дори двете фласки, закрепени на жартиерите.

След като подкара по-бързо, вятърът охлади голите ѝ рамене. Радваше се, че стана така, защото студът пропъди тъгата и самоненавистта, които изпитваше. Открай време имаше чудесно чувство за ориентация и си представяше като на карта разположението на Уайт Коув, след като се беше возила с Чарли и Том. Сега обаче, докато бе зад волана на автомобила, се оказа доста по-различно, но шофирането по тесните пътища я успокои.

Табелата за „Авалон“, дома на Дълут Хейл, се изпречи пред нея по-рано, отколкото очакваше. Долови веселието, което се вихреше от другата страна на имението на баща ѝ, и чу гласовете на веселящите, събрали се на партито, организирано от майката на Том, без да се съобрази — или може би организирано напук — с трагедията в Догуд. При тази мисъл усети как в стомаха ѝ се надига жлъч, въпреки това се усмихна, остави автомобила на моравата и влезе през порта във високата каменна ограда.

— Имате ли покана, млада госпожице?

Тя задържа погледа на охранителя.

— Гостенка съм на Том Хейл.

Той погледна през рамо втория пазач.

— Придружи я до горе и питай Том дали я познава.

Докато вървяха по великолепно поддържаната трева, тя огледа къщата, цялата осветена за партито. Бялата сграда не приличаше на замък, както домът на семейство Грей, но страничните крила и пристройките се простираха на много по-голяма площ.

Шумът вътре беше оглушителен. Имаше музиканти, във всеки ъгъл се водеха разговори. Гостите се обърнаха към Кордилия, докато минаваше през огромната бална зала, която очевидно се използваше много по-често, отколкото в Догуд. Може би тъкмо затова съпругата на Дълут Хейл бе все още с него и не ръководеше дома си като лагер за банда момчета. Някои лица се сториха познати на Кордилия — все хора, които нямаха нищо против да пият алкохола на Дариъс Грей, когато той ги беше канил. Не се замисли над факта, просто следваше охранителя по варовиковите стъпала към просторен вътрешен двор с изглед към водата.

„Авалон“ си имаше личен кей, откъдето тръгваха и пристигаха малките плавателни съдове, с които превозваха гостите; мачтите им бяха очертани от пъстри електрически крушки. Тук, навън, свиреше втори оркестър, въпреки че настроението близо до плискащата вода, под великолепието на звездите, бе много по-приятно и романтично. Тук не танцуваха чак толкова много и двойките се бяха отделили в сенките на къщата.

— Господин Хейл! — провикна се пазачът и тогава високата фигура, застанала с лице към черната вода, с ръце в джобовете, се обърна. Патрицианските му устни се разтвориха, очите му омекнаха,

сякаш съжаляваше, и тя бе готова да повярва в искреността му. — Твърди, че е от вашите.

— Да... моя е. — Том кимна и мъжът си тръгна.

За момент двамата останаха един срещу друг, на метър разстояние и усетиха как всичко премълчано натежава помежду им. Тя отпусна устни. Усмивката ѝ сякаш шепнесе: *Познавам те.*

— Няма ли да ме поканиш на танц?

— Искаш ли да танцуваш? — отвърна той бавно, угрижено.

Докосването на ръката му — приятно, познато — на кръста ѝ, накара сърцето ѝ да затрепка. Тя го прегърна през врата и се остави той да я заведе на дансинга. Постите ги забелязаха и започнаха да шушукат: *Не е ли това дъщерята на Грей?* или *Какво търси тук, след всичко, което се случи?*

Бузата на Том беше до нейната и тя усети топлата му кожа, когато се отриваше в нейната.

— Студено ли ти е?

— Ни най-малко.

— Извинявай, че не се обадох — продължи той и гласът му се превърна в шепот. — Искях да разбера дали си добре. Искях да ти се извиня. Искях да те уверя, че каквито и слухове да чуеш, нямам нищо общо...

— О, Том! — прекъсна го тя и се изсмя звънко. — Това ми е известно. Не е възможно ти да си отговорен за подобно ужасно нещо. — След това добави, сякаш се бе сетила едва сега: — И аз не го познавах добре.

Бяха се завъртели на дансинга и тя забеляза мъж, доста закръглен в кръста, в бледорозов костюм, застанал на стълбите на къщата. Лицето му беше прорязано от белези, очите му не трепваха и тя разбра, незнайно как, че това е Дълут Хейл. Когато се завъртяха отново, след няколко секунди, тя усети напрежението в раменете на Том. Гласът му обаче прозвуча напълно естествено.

— Много се радвам, че дойде. Мислех, че след случилото се повече няма да искаш да ме видиш...

— Много се радвам да попадна на това място, където всички са весели. — Тя замълча, сякаш едва сега бе разбрала нещо. Лъжеше, за да го обърка и да забележи пропуски в разказа му, но най-вече за да му

отмъсти. Искаше и тя да го излъже, макар нейната лъжа да не можеше да се сравни с чудовищния начин, по който я беше подвел той.

— Дълго ли ме чака на пътя? — попита той.

Последва мълчание, след това тя се обърна към него и забеляза, че мислите му са другаде.

— Да, но нищо, не се сърдя.

Тя затвори очи, престори се, че се наслаждава на музиката, и се опита да потисне яда, който бълбукаше у нея. Как само ѝ се искаше да го зашлеви през красивото лице и да му каже, че като кръгла глупачка се е притеснявала за него, докато го е чакала на пътя.

Бяха в самия край на дансинга, когато той слезе.

— Ще дойдеш ли с мен? — попита я. — Искам да остана насаме с теб.

Ето че моментът, на който се надяваше, щеше да настъпи порано, отколкото си беше представяла.

— Да.

Постара се да го погледне като опитна флиртаджийка.

Двамата тръгнаха покрай къщата. Мълчаха. Той стисна ръката ѝ и тя тръгна редом с него, а сетне затичаха между дърветата. Отдалечиха се достатъчно, за да не ги вижда никой, и тя разбра, че той я бе повел към определено място. Скоро стигнаха до каменната стена и тръгнаха успоредно с нея, докато стигнаха до място, където стената беше паднала и можеше да се прескочи.

Том подпря ръце на нея, за да изпробва здравината ѝ. Обърна се към нея, а очите му бяха като на диво животно. Прихвана я през кръста и я привлече до себе си, притисна устни в нейните. Тя отпусна длани на раменете му, включи се в играта, демонстрираше същата страст като неговата. Устните им се разделиха, той погледна над рамото ѝ към партито.

— С какво дойде?

Тя не бе очаквала подобен въпрос.

— С един „Мармън“ — отвърна просто, защото не знаеше какво друго да каже.

— Добре — отвърна той.

Том се качи на стената, седна и ѝ подаде ръка. Тя я стисна и зачака той да я изтегли. След няколко секунди двамата бяха от другата страна. Мракът тук беше по-гъст и тя различаваше единствено

очертанията на лицето му. Той се облегна отново на стената и се озърна, за да се убеди, че са сами. Междувременно тя се наведе и извади пистолета от жакетиера.

Чу се прищракване и Том бавно се обърна към нея. Обичта, която струеше от очите му през последните петнайсет минути, беше изчезнала и пред нея стоеше измамник, който дори в момента се опитваше да я превърне в съучастничка в убийството на собствения ѝ баща и се канеше да се възползва от нея.

— Корд — промълви той.

Никога досега не я беше наричал така и споменът, че баща ѝ я наричаше по същия начин в деня, когато я учеше да стреля, ѝ причини болка, която я стисна за гърлото и се спусна към челюстта.

— Да не си посмял — възрази тя. — Недей! И двамата знаем какво си направил.

— Мисли каквото искаш, но трябва да ми позволиш да ти обясня — рече той, пристъпи към нея и протегна ръка по обикновения изискан начин.

— Не мърдай от мястото си!

Тя отстъпи назад, като стискаше пистолета, насочен в главата му, но той продължи да пристъпва към нея и с течение на секундите тя усети как я завладява паника. Вдигна пистолета над главата му и стреля.

Гърмът се оказа по-шумен, отколкото помнеше, и двамата останаха еднакво шокирани. Ръцете ѝ пареха — беше забравила колко тежък и горещ е пистолетът след изстрел. Тя се ококори. Том запази спокойствие, но не я изпускаше от поглед, въпреки това му личеше, че е не по-малко уплашен от нея — стоеше неподвижен, но вените на врата му бяха изпъкнали. Спомни си какъв ужас бе изпитала, като си представи, че баща ѝ или Чарли са го наранили, когато все още се опасяваше, че са го заловили в Догуд. Представи си го като баща си: изисканият му костюм съсипан, прекрасното му тяло разкъсано. В този момент ѝ се стори, че ще повърне. Пистолетът изпадна от ръката ѝ и тупна между тях.

Тя чу виковете на гостите. Изви едната си вежда, но и двамата мълчаха и преди дори той да проговори, тя се обърна и затича. Този път тичаше с всички сили, изрита обувките и се втурна устремно между дърветата. Камъчета и борови иглички бодяха стъпалата ѝ, но

тя не ги усещаше. Втурна се напред, отправи се към входа, където на ливадата бяха спрени автомобилите на гостите.

На портата все още пазеха двама, говореха си тихо, но развълнувано и очевидно мислеха, че стрелецът ще се появи от другата посока, защото бяха застанали с гръб към нея, насочили пушките си към имението. Том не я беше последвал и тя пристъпваше на пръсти, съвсем тихо, между автомобилите. Щом откри своя, прескочи затворената врата, за да не издава шум, и наведе глава под волана. Щом запали двигателя, настъпи газта и изфуча от имението на Дълут Хейл, без да погледне назад.

Изглежда, хората от охраната чуха, но тя вече бе тръгнала. Насочи се към вътрешността на острова с главоломна скорост, погледна през рамо, без да я интересува дали косата ѝ се е развалила и дали още има форма. Беше късно и не се размина с никого на пътя, въпреки това натискаше педала на газта и се молеше семейство Хейл да не са я погнали.

Когато малка табела ѝ каза, че излиза от Уайт Коув и навлиза в град Нашитог, се сети, че бе казала на Том с какъв автомобил е дошла. Лесно щяха да я забележат, дори да отбиеше от пътя и да се свиеше на задната седалка или пък да си сложеше шапка и да се върнеше в Уайт Коув с прилична скорост. Със сигурност вече я бяха погнали, търсеха я в целия град и из Лонг Айлънд. За тях не беше никакъв проблем да убият баща ѝ с всичките му връзки. Защо тогава да се колебаят по отношение на Кордилия, най-обикновено момиче от Охайо, за което никой не беше чувал допреди две седмици?

Мисълта я потисна, но тя се отклони от пътя и разби килната на една страна ограда. Автомобилът „Мармън“ се открои като червено петно в полето. Криволичеше из полето и двигателят угасна, докато изкачваше един хълм. Спря рязко. Обърна се, за да провери през рамо дали не я преследват. Облакът прах, който беше вдигнала, се уталожваше бавно и освен няколко щурчета, наоколо цареше тишина. Кордилия се отпусна на мястото си и се опита да се порадва на залялото я облекчение — нали беше успяла да избяга.

Само че тишината влоши страха ѝ. Сърцето ѝ започна да бие неравномерно и тя усети да я завладява истерия.

Къде да отиде сега? Цял живот беше пестила пенита, беше търпяла унижения, с гордо безразличие бе свивала рамене, водена от

мисълта, че един ден ще се запознае с баща си, а той ще се окаже велик човек и ще я приеме. Това се случи, но тя съсипа всичко с безотговорността си. А сега успя да провали и опита си да отмъсти за стария. Сега ставаше бегълка. Осъзна колко трагично е положението ѝ и се задъха. Нямахше къде да отиде.

Нямаше представа колко време е стояла наред полето, нито пък как щеше да завърши всичко, ако не се беше случило нещо напълно неочаквано. Зад нея се разнесе рев, който не приличаше на нито един звук, който беше чувала. Беше изключително близо и усети парещата топлина. За момент го помисли за комета, но тутакси осъзна колко е нелепо. Чу трясъка, видя пламъците и разбра, че е аероплан, а в него има човек.

Подкара бързо, но бе по-спокойна и овладяна, отколкото одеде. След няколко минути стигна до мястото на катастрофата. Носът на самолета беше заорал в пръстта, а лявото крило гореше, но не забеляза пилота, докато не спря автомобила и не хукна към кабината. Той висеше от самолета, авиаторските му очила бяха все още на лицето. Сигурно си беше ударил главата, защото не се опитваше да се измъкне от горящия биплан. Подложи тяло под неговото, стегна се и разкопча колана, който го държеше. Краката ѝ се подгънаха от тежестта му и за момент се уплаши, че няма да го издържи. В следващия момент обаче той заговори:

— Разкарай се оттук, преди огънят да стигне до резервоарите.

Пилотът се намръщи от болка и съумя да се надигне, за да успее тя да се измести и да подложи рамото си, така че той да остане прав. Продължиха към автомобила. Той беше млад, облечен в бяла памучна риза, с кафяв панталон, натъпкан в ботуши с връзки. Не беше много по-висок от нея и макар да беше слаб, от него лъхаше сила.

— Добре ли си? — попита тя, докато се клатушкаха.

— Да. — Гласът му беше дълбок, спокоен — почти неестествено, тъй като вече бяха обгърнати в черен пушек. — Надявам се, не шофираш като жена — подхвърли той, докато тя му помагаше да се настани.

— Моля? — Бе шокирана, че не ѝ беше благодарен, и дори не му отговори.

Той обаче я зяпна и раздалечените му светлосини очи изпъкваха неестествено на маслиновата кожа. Косата му беше наситено

кестенява, късо подстригана, имаше плътни устни, които не се усмихваха. Тя примигна и хлопна вратата, без да го погледне повече, докато не излязоха на пътя и не чуха експлозията зад тях.

— Господи — прошепна тя.

Спокойствието се оттече от лицето му, сякаш нещо наистина го беше наранило. Той обаче я попита дали знае къде се намира болницата.

— Не — отвърна му честно и макар да знаеше, че трябва да е обидена заради грубото му отношение, остана силно впечатлена от спокойствието, което той запази, въпреки че счупените и натъртени места сигурно го боляха. Ако тя притежаваше подобна твърдост, щеше да се е погрижила за Том Хейл или по-скоро нямаше да стане негова жертва. — А ти?

— Къде сме?

— Нашитог. — Шофираше по път между две ферми. — Поне така мисля.

— Добре. — Той се опита да нагласи крака си, който очевидно бе лошо счупен. — Надолу по този път, след това наляво на Уилоу Лейн. Оттам ще стигнем до католическата болница в Рай Хейвън. Там можеш да ме оставиш.

Усещаше тялото си почти в безтегловност от прилива на адреналин, дишането и на двамата беше шумно. Сигурно беше станало много късно и въпреки че на нея ѝ се искаше да го попита какво търси във въздуха по това време, така и не събра смелост. Мислеше единствено за просветляващото небе и час по-скоро да откара непознатия до място, където ще му помогнат.

Кордилия рязко спря „Мармъна“ пред строга тухлена постройка с жълта светлина, която струеше през високите прозорци, и заобиколи бързо автомобила, за да му помогне да слезе. Фоайето беше празно, затова в продължение на минута или две останаха сами. Тъкмо се канеше да го попита какво да правят, когато се появи монахиня в черни одежди, последвана от още няколко.

— О, боже — рече първата.

— Наистина ли е той? — попита втора.

— Претърпях катастрофа — обясни той с ясен глас. Обърна се към Кордилия: — Между другото, не шофираш като жена.

— Благодаря — отвърна госпожицата и свъси вежди, — макар да не съм сигурна дали това е комплимент. А ти не трябва ли да ми благодариш?

— Трябва — рече той и се усмихна. Лицето му, невероятно симетрично, с едри, сериозни черти, досега ѝ се струваше неспособно на усмивки. В момента осъзна колко фалшиви са повечето усмивки, а са и пълна загуба на време. Неговата беше невероятна, несравнима, и тя се зарадва, че досега беше дръпнат и спести щастливото изражение, за да може да го оцени. — Благодаря ти.

— Няма защо — отвърна му небрежно.

— Напротив. Можех да умра. — Сестрите се скупчиха около него и заговориха развълнувано помежду си, провикнаха се към другите в коридора. Една докара инвалидна количка. Той се дръпна от рамото на Кордилия и се отпусна в нея. — Ще ти се реванширам, обещавам.

Протегна ръка към нейната. Тя се изненада колко е приятно да усети дланта на друг човек притисната в нейната и си пое дълбоко дъх.

— Как се казваш?

— Кордилия Грей — отвърна.

Искаше да научи и неговото име, но изчака прекалено дълго, за да се порадва на топлото докосване, и докато се усети да попита, сестрите го откараха. После се огледа и разбра, че изглежда смешно — беше боса, облечена в рокля, с която можеше единствено да ходи на бар или танци, а косата ѝ се беше изсипала по раменете, гримът ѝ сигурно беше потекъл под очите.

— Добре ли си, миличка? — попита една от младите монахини.

— А, да. Той претърпя катастрофата.

— Ясно. — Младата монахиня се прекръсти. — Добре, че не е умрял.

— Познавате ли го? — полюбопитства Кордилия.

Младата жена се изкиска, но разбра, че непознатата не се шегува.

— Разбира се! Това е Макс Дарби, известният пилот.

— Аха! — Кордилия я зяпна. Отпусна глава назад и се разсмя. — Разбира се!

— Какво ще рече това „разбира се“? Той е много добър пилот, никога не е претърпявал катастрофа!

— Сигурно. Само че той ме следваше, дори без да знае.

Младата жена въздъхна замечтано.

— Каква късметлийка. Той е истински *ангел*.

— Да. — Кордилия се обърна, готова да си тръгва. — Сигурно.

Страхът и напрежението, накарали я да свие на онази поляна, вече се бяха стопили и пак се качи в колата. Струваше ѝ се, че е минало безкрайно много време, откакто насочи пистолета към главата на Том Хейл, още по-дълго, откакто го желаше неудържимо и мислеше да се откаже от всичко. Зората вече озаряваше небето, но тя не чувстваше умора. Последната спалня, която наричаше своя, се намираще в къща, пълна с контрабандисти, които вече не проявяваха особен интерес за оцеляването ѝ. Тя обаче не се страхуваше. По една случайност беше разбрала каква невероятна сила притежава. Животът ѝ беше поел необикновено прекрасен обрат, след това кошмарен, а предстоеше още много. Тя запали двигателя и обърна в посоката, към която се стремеше открай време — Уайт Коув.

* * *

— Чакат ви в библиотеката — уведоми я Антъни от нощната охрана, когато Кордилия спря пред портата на Догуд.

Всъщност посрещнаха я на стълбите отпред. Чарли и Астрид бяха все още облечени в черните траурни дрехи. Носеха одеяло и веднага завиха Кордилия през раменете.

В първия момент тя погледна от единия към другия.

Чарли я прегърна и стисна рамото ѝ с едрата си длан.

— Ще ги спипаме, не се тревожи.

Астрид пристъпи напред и пое лицето на Кордилия в ръце.

— Изглеждаш ужасно, миличка. Утре обаче ще те приведем в приличен вид.

— Наистина ли мога да остана? — попита Кордилия.

— Разбира се. — Чарли успя да се усмихне на една страна. — Татко би ме убил, ако не се грижа за теб.

— Значи мога да си легна? — попита. — Не помня някога да съм била по-уморена.

— Да, но...

— Тебе те чакат — довърши изречението Астрид. — В стаята ти.

Кордилия се загърна с вълненото одеяло и тръгна по стълбите. Краката я боляха и ѝ отне повече време от обикновеното да стигне до третия етаж. Най-сетне влезе в стаята, клепачите ѝ бяха натежали и почти беше забравила, че я чака гост.

Спря на прага и видя Лети, седнала на едното канапе до прозореца. Стори ѝ се по-дребна, отколкото я помнеше. Беше облечена в стара черна рокля, а правата, лъскава черна коса обрамчваше бледото ѝ лице. Едното ѝ око беше подуто, насинено, а в краката ѝ лежеше хърбава хрътка. Старата ѝ приятелка изглеждаше крехка и изтощена.

— Какво ти се е случило? — попита Кордилия.

Лети не отговори веднага и Кордилия си спомни последния път, когато се видяха, колко бяха сърдити. После по-младото момиче се изкиска.

— Ами на теб?

Кордилия се обърна към огледалото и се разсмя.

— Май нито една от нас не изглежда върхът — призна след малко. — Мразиш ли ме?

Лети сведе очи и поклати глава.

— Не.

— Ще останеш ли?

Лети вдигна глава и сините ѝ очи се извиха нагоре изпод черния бретон.

— Нямам къде другаде да отида — отвърна ѝ. Може би осъзна, че не проявява достатъчно благодарност, и побърза да добави: — С удоволствие, стига ти да нямаш нищо против.

Кордилия се усмихна, пристъпи към приятелката си, отпусна се на килима пред нея и положи глава в скута ѝ. Белите пердета се издуха и тя забеляза тъмнооранжевата светлина над върховете на дърветата. Искеше да разкаже много неща на Лети, но не беше сигурна дали ще ѝ стигнат силите, а разполагаха и с достатъчно време. Бяха изминали много път, вече знаеха какво представлява големият град и бяха напълно изтощени. Тази вечер щяха да се наспят в Догуд, каквото и да означаваше това.

Означава дом, помисли си Кордилия и затвори очи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.